

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 14 / Sayı: 166 / Ekim 1995 / 4,- DM

EKİM DEVRİMİ'NİN 78. YILDÖNÜMÜNDE

KÜRDİSTAN SOSYALİZMİ SINIRLARI AŞIYOR !

"PKK, sosyalizmin büyük savunma gücü olarak, uluslararası devrim ve karşı-devrim savaşına müdahale etti. Gerçekleri yerli yerine oturturken, yeni insansal, toplumsal ölçüler geliştirdi. Ulusal boyutu uluslararası çerçeveyle kaynaştırdı. Ulusal kurtuluş mücadelesi somutunda sosyalizmin gücüne dayanarak, emperyalizm ve sömürgeciliğin karşısına çıktı."

Yazısı 11. sayfada

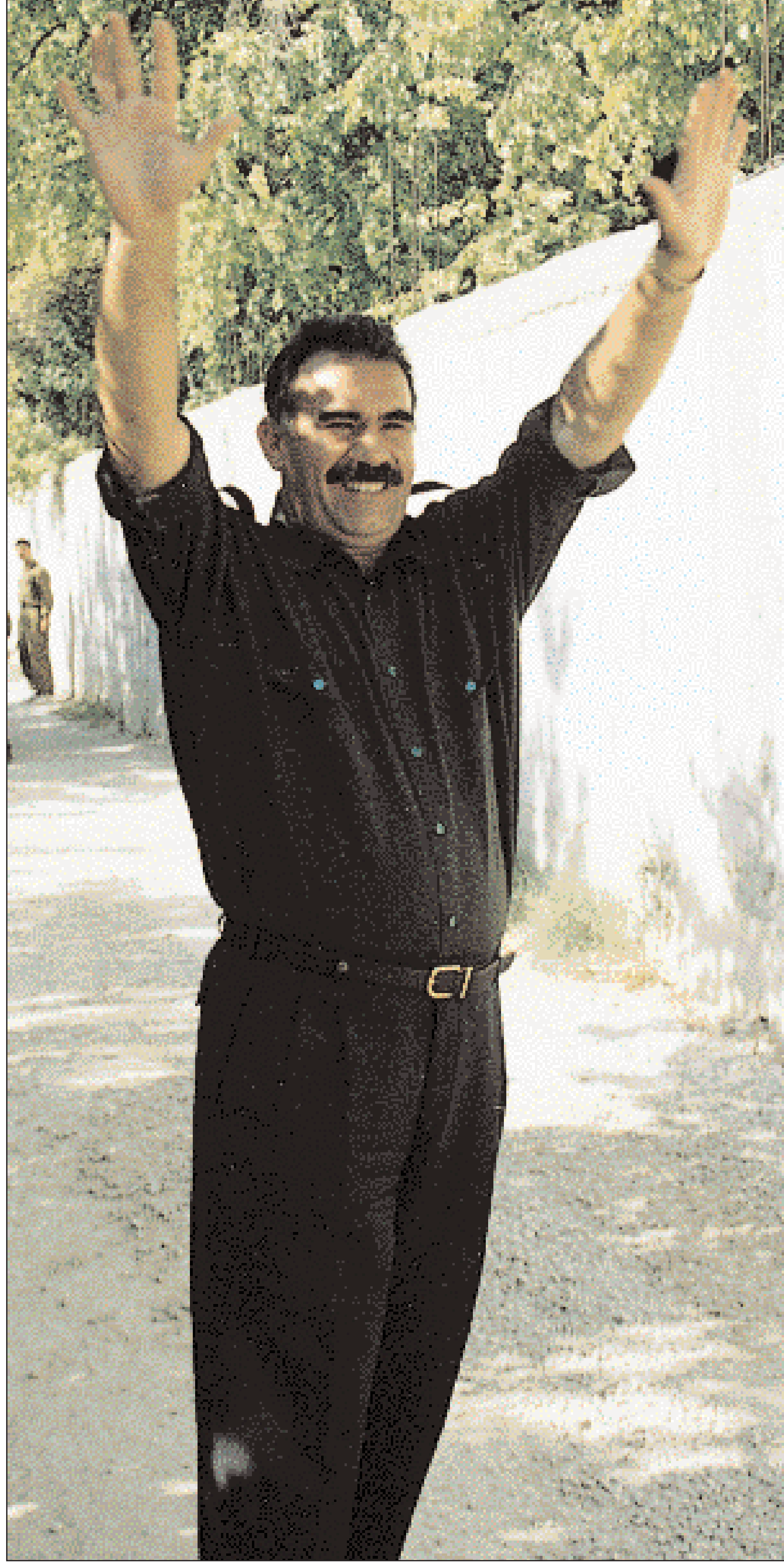
Açık faşizmin kendisini gizleme telaşı ve çözüm arayışları

Faşizm, klasik tanım itibariyle tekelci-burjuvazinin en kural tanımaz, baskıcı ve katliamcı yönetim biçimidir. Bu tanım daha da uzatılabilir. Ancak bilinmesi gereken faşist rejimin kendini zorla yaşatmasıdır. Böyle olmasına rağmen faşist rejimler kendilerini "demokratik" olarak gösterme çabasını hiçbir zaman bırakmazlar. Tekelci-burjuvazi ve onun iktidar gücü, içinde bulunduğu duruma geniş halk yığınlarının örgütlenme ve mücadele durumuna göre kendisine burjuva demokrasisinden tutalım, faşist rejimlere kadar bir yönetim biçimini tercih ediyor.

Faşizmin temel dayanağı sermayenin ve sömürücü sınıfın çıkarları olurken sosyal ve siyasal planda da kendisine göre "kutsal amaçlar" ileri sürer. Bu "kutsal amaçlar" her faşist rejime göre değişkendir. Hitler faşizmi; sosyal, siyasal planda üstün Alman ırkına dayandırırken, Türk devleti, "toprak bütünlüğü, üniter devlet, milli birlik ve bütünlük" gibi kavramlara kendisini dayandırıyor. Bununla amaçlanan katliamlara, baskılara, kısaca faşist rejime gerekçe yaratmak ve kitle desteği sağlamaktır. Uyguladıkları suç pratiğine ortaklar aramaktır. Faşist Türkiye Cumhuriyeti bu konuda bugüne kadar kısmi bir başarı da sağladı.

Faşizmin araç ve yöntemleri tek düze değildir. Tarzı her zaman kaba değildir. Kullanılan

Devamı 3. sayfada

İNADINA ÇÖZÜM İLE ÇÖZÜMSÜZLÜK

Türkiye'nin siyasal ortamı en hareketli günlerini yaşıyor. Son günlere sığdırılan olay ve gelişmelerin neden bu kadar aceleye getirildiğinin cevabı arandığında, bu günlerin çok tarihi özellikler taşıdığı ortaya çıkıyor. Bu çalkantılı, gürültülü olayların sistemin kendi içinde gelişiyor olması, süreç içerisinde meydana gelebilecek değişikliklerin öngörüsüne, ek katkılar sağlıyor. Bunun kendiliğinden gelişmeler olarak politika sahnesinde sarsıntı yaratmadığını da hemen kaydetmek gerekiyor. İyiden iyiye tutuşan yangından, mal kurtarma çalışmalarının yaygınlaştırılmasını nasıl anlamak gerektiği bir yoğunlaşma görevi olarak duruyor.

TC'nin daha yılın başındayken, bahar operasyonu ve buna bağlı olarak geliştirtiği katliamların ters tepmesiyle kaybettiği çokça söylendi. Nitekim daha sonraki bütün taktiklerin, oyunların ve komploların özel savaşın seyrini, Türkiye'den yana bir rotaya oturtmada başarılı olmadığı açık bir şekilde görülmektedir. Bütün beklenti, umut ve hayallerin hiçbiri PKK'nin önünü açtığı Kürdistan ulusal kurtuluş ve özgürlük mücadelesini durduramadığı kesinleşti. Yılın sonuna doğru gelindiğinde, özel savaşın yürütücüleri tarafından kuşkuya, umuda yer verilmediği çok daha iyi anlaşıldı. Bunun üzerine yapay gündemler, suni olaylar, oyun içinde oyunlar geliştirildi.

CHP'nin 20 Eylül'de yapılan büyük kurultayı bu günlere tesadüf etti ki, böyle bir olayın sürecin seyrine müdahalede kullanılmamasını beklemek için saf ve politik gelişmelerin tarihsel ve güncel

Devamı 2. sayfada

KOMUTA KİŞİLİĞİNE ULAŞALIM ZAFERİ KESİNLEŞTİRELİM

"Benim en büyük sorunum, halkın biraz savaşa katılımını, yine savaşçının gelişimini sağlamaktı. Bunları sağladık. Diğer araç gereçleri, az çok çözümledik. Ama şimdi, bu komutanı çözemiyoruz. Komuta sorunu bir tehlikeyi ifade ediyor. Aşamazsak her şeyi alıp götürebilir. Burada da hiç kimse alınmasın. 'Ya biz bu kadar mıydık?' Hayır. İyi niyetlisiniz, yiğitsiniz. Fedakarlık da yapıyorsunuz, ama komutanlığı, askerlik sanatını hiç anlamamışsınız. Köylü de böyle samimidir, iyi niyetlidir. Allah'ına yalvarır, yakarır, çok hamallık yapar. İyi bir komutan mıdır? Hayır! Ancak sömürgeci orduya askerlik yapar. Tekrar söyleyeyim; hamalca çalışmanıza, cesaretinize, fedakarlığınıza, dürüstlüğünüze, içtenliğinize hiçbir şey demiyorum. Ama ortada bir sanat var. Onun gereklerine göre yaşamak, gücünü göstermek gerekir. Sizde bu yok. Olmadığı için her şeyi kaybetmişsiniz. Bu olursa, belki her şeyi kazanabiliriz." (Başkan APO)

Başkan APO'nun çözümlemeleri, günümüz savaş gerçeğinin en canalıcı sorununu ele almaktadır. "Nedir bu?" denildiğinde, akla ilk gelen ulusal kurtuluş savaşımızda komuta olayıdır.

Şüphesiz tarih boyunca bütün ilerici görüşler, ayetler, değerlendirmeler, emirler, insan düşüncesinden çıkmıştır. Ve tarihin ileriye yönelik çarkını bunlar çevirmişlerdir. Zerdüşt'ün Avesta'sı, Veda'lar, Musa'nın 12 Emri, İncil, Kuran vb. hepsi böyle olmuştur. Açıktır ki tarihin o dönem koşullarında bunları bir Tanrı'ya bağlamak, hiç de onların gücüne şüphe düşürmez. Daha sonraki süreçlerde Komünist Manifesto, Lenin ve Mao'nun serileri, tarihin çarkını çe-

Devamı 17. sayfada

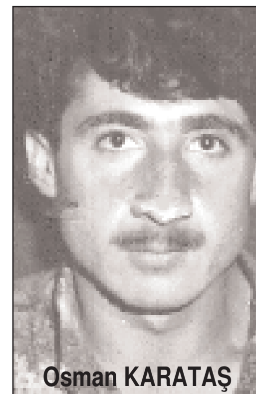
Novoe Vremya gazetesi adına Rus gazeteci Makarinco Vadim'in Başkan APO'yla yaptığı röportaj:

Her şey parti, devlet için değil, HER ŞEY İNSANLIK CUMHURİYETİ İÇİN

"İdeolojimizin temelinde, yeni insan kişiliğini yaratmak esastır. Sovyetler'de gerçekleşen sosyalizmde, bu noktada ciddi yetmezlikler görüyoruz. Sınırlara çok önem verildi. Biçimde enternasyonalizm vardı, ama özünde milliyetçilik ağır basıyordu. Sovyet sosyalizmi döneminde mevcut sisteme öncülük yapanlar kapitalizmden aşağı değillerdi. Sosyalist bir devlet kuruldu, sosyalist bir halk örgütlendi, fakat sosyalist birey yaratılamadı."

Yazısı 12. sayfada

Düşmana sıkacağımız her kurşunda yaşayacaksınız

Osman KARATAŞ

Ayşe OCAR

Dursun USTAÇAN, Osman KARATAŞ, A. ERMIŞ ve Ayşe OCAR

Yazıları 9-10. sayfalarda

Serxwebûn'dan...

İnadına çözüm ile çözümsüzlük

Baştarafı 1. sayfada

boyutlarından uzak olmak gerekmektedir. Zaten bu kurultayın son günlerine kadar Deniz Baykal'ın adı pek anılmıyor, artık onun genel başkanlık yarışına katılmayacağından bahsediliyordu. Kaldı ki, son birkaç güne kadar da adaylığını ilan etmiyordu. Daha çok Murat Karayalçın, Mümtaz Sosyal, Hikmet Çetin ve Zülfü Livaneli'nin adı kulislerde ve kamuoyunda tartışılıyordu. Birden "Deniz" kabardı, rüzgar ondan yana esmeye başladı. Bu gelişmeler Deniz Baykal'ın marifeti ve politik gücüyle değil, sistemin desteği sayesinde öne çıkıyordu. En nihayetinde, yeterince politik olmayan olası gelişmeleri sezmeyen yığınlarda ve "aydın" kesimlerde küçülmüş bir CHP yerine başka bir CHP, bilinen "sosyal demokrat" liderler yerine, sorunları çözmede kendine güvenen bir genel başkan (Deniz Baykal) imajı yerleştirilmeye çalışılıyordu. Bu konuda bir şeyler yapılmadı da değil. O günden bu yana Deniz Baykal geçmişten kopuk bir CHP kanısını uyandırmak, onun deyimiyle "20 Eylül çizgisi"nin "yeniliği"ne toz kondurmamak için sistemli çabalar harcadı.

Kurulan azınlık hükümeti ve onun güvenoyu alamayıp yıkılması birçok yönüyle değerlendirilebilir. Bunun içinde rejimin taktiği, Amerika'nın desteği, özel savaş sistemin çelişkileri vardır. Ancak bunun içinde muhalif ya da alternatif güçler olmamasına rağmen, geliştirilmek istenen birkaç seçenekli plan yürümedi. Bununla Türkiye'nin siyasal zemininin böyle bir taktiği besleyemeyecek kadar daraldığı ve ona güç verecek özelliklerden arınıp kurulduğu görüldü. Bu yönüyle özel savaş devleti için bir deneme oldu. Ve şimdiye kadar bir koz olarak düşündüğü MHP gibi bir faşist gücün, tüm imaj değiştirme çabalarına rağmen toplum tarafından, hatta Türkiye'nin bölünmez bütünlüğünden yana olan kesimler cephesinden bile tahammül edilemeyeceği ortaya çıktı. Türkeş çizgisinin savaştan yana olan kesimler dışında güç bulamayacağı, bu hayata geçmeyen azınlık hükümeti taktiğinin boşa çıkmasıyla birlikte iyice anlaşıldı. Bu dönemde kabul görmeyen MHP'nin daha sonraki dönemlerde onaylanması daha zor. En çok şimdilerde olduğu gibi, ileriki süreçlerde bir vurucu-katliamcı sivil güç olarak kullanılabilir.

Rejim Ecevit taktiğinde de yanıldı. "Rejime hükümet krizini atlatmak için destek veriyoruz" yaklaşımı Ecevit'in yapmak istediğinin sadece sistemden onay görmek olduğu, şişirilmesinin halk desteğiyle değil, özel savaşın hava desteğiyle olduğu çok iyi görüldü. Bu Ecevit kişiliği açısından da, rejim açısından da ortaya çıktı. Burada ısrarla vurgulanması gereken, Türk siyasal sisteminde politikacıların ölü, politikanın ölü olduğudur.

Eski aşılmıştır. 1980'ler öncesinin politikacı ve politikasının 1990'lar sonrasında çözüm gücü olması beklenemez, bugünkü gerçeklikte görüldüğü gibi. Bu politika ve politikacılar Türkiye'yi geçmişte darbeye gitmek zorundan alıkoyamazken, bizzat sömürgeci sistem tarafından bu partiler ve politikacılar mahkum edilirken, bugün değişmeyen aynı parti ve politikacılarla 2000 yılına girmeyi hedefliyor. Geçen bu süreç içerisinde ne politikalar ve ne de politikacılar yenilendi. Bu aynı zamanda o günden bu yana politikanın durdurulmuş olması demektir.

Süreç böyle koşullandırıldığı ve politikacı ile siyasal kurumlar bütünüyle böyle bir ortamın içine hapsedildiği için, temelden yanlış olan planların başarıya ulaşma şansı yoktur. Ayrıca devletin yaşadığı dağılma ve kontrolsüzlük de bu gerçeğe eklenince, düzen güçlerinin aynı somut hedefler etrafında bir araya gelmesini engelliyor. Sorunların olduğu bir yerde, bu çelişkilerin adım başı karşıya dikildiği bir ortamda sağlıklı düşünebilmek ve karar verebilmek kolay değil. Uyumsuzluk, darlık kendini kararların sonuçlarına da yansıtır.

Azınlık hükümeti, düzen güçlerinin buluşmadığı noktada kuruldu. Bu hükümet formülü devletin diğer güçlerini inandıran ve ikna eden bir biçim değildi. Destekleyenleri hem mecliste azdı, hem de kitle içinde. Aslında Amerika yetiştirmesi olan Çiller ile Türkeş'in bir arada hükümet yapması, Türkiye'nin savaş politikasını daha da zayıflatacaktı. Türkeş'i vurucu güç olarak bir politikanın hizmetinde kullanmak ayrı bir şey, onu hükümet ortağı yapmak başka bir şey. Türkeş, sorunların dağ gibi biriktiği bugünkü aşamada,

"M. Kemal'in 'Komünizm görüldüğü yerde ezilmelidir' anlayışı ve sloganı, artık komünizm tehlikeli olmaktan 'çıktığı'na göre, bu 'Kürt görüldüğü yerde ezilmelidir' sloganına dönüşmüştür. Eğer bazı 'demokratikleşme' adımları atılırsa bunlar, görüldükleri yerde ezilecek Kürtler için olmayacaktır. Tersine bu Kürtlerin daha kolay ezilmeleri ya da ezilmelerine ses çıkarılmaması için yapılacaktır."

hem Türkiye, hem de Batı için tehlikelidir.

Çokça nedenleri sıralanabilecek azınlık hükümeti güven oyunu alamayınca, araya fazla bir zaman girdirilmeden DYP-CHP genel başkanları bir araya geldiler. Bununla daha önce zorla ayakta tutulan 50. hükümetin adı 52. hükümet yapıldı. Yeni bir hükümet olarak yansıtılmasının hiçbir anlamı olmadığını, onun pratiğinde yakında bütün politik çevreler görecektir. Yeni bir imajla toplumun gözünü boyayarak, sabırlarının taşması önüne set çekmek istiyorlar. Zamanı durdurarak nefes almayı hedefliyorlar. Gelişmelerin hızına yetişmelerinin söz konusu olmadığını bildiklerinden dolayı zamana yöneltilen taktikler geliştirilmektedir. Şu ortaya çıktı ki, sömürgeci sistem yapay gündem ve olası devrimsel gelişmeler karşısında çıkarılan taktiklerin zemini, öncesi ve sonrası hesaplanmasa, bir anda buna başvuran TC'yi hiç beklemediği yerde ve zamanda büyük darbeler vurabilir. Çünkü sömürgeciliğin beyni felç olmuş, anlayışı parçalanmıştır. Eskisi gibi kendine hakim olan, ne yaptığını sağlıklı düşünen bir sistem yoktur. Böyle bir durumda yeni taktikler ve senaryolar geliştirdiğinde, bunun için rol dağıtımı yaptığında çelişkiler doğar, kapışmalar gelişir, uyuşmazlıklar ortaya çıkar. Sonuçta kendi içinde tek tek kişiler şahsında, bu giderek gruplar bünyesinde tepkiye dönüşür. Böylelikle kutuplaşma ve iç çatışma derinlik kazanır. Henüz öyle durumlar olmasa da, Cindoruk ve Mesut Yılmaz, sistem tarafından haksızlığa uğradıklarını, yine rejim tarafından yanlış politika yürütüldüğünü öfkeyle dile getiriyorlar. Devrimci cephe tarafından yıllardan beri söylenenleri bu itiraflarıyla doğruluyorlar. Örneğin Mesut Yılmaz devletçi basın-yayın için "satılmış medya" diyor, "demokrasinin önünde en büyük engeldir." Halbuki bu yeni değil. Hatta devlet yanlısı medyanın bu satılmışlık konumu daha çok 12 Eylül rejimiyle belirginleşmiş, ANAP iktidarının sunduğu "nimet"lerle de alışkanlık haline getirilmiştir. Bir grup medya Çiller'in özel savaş figüranlığını destekliyorsa, medyanın içinde bir grup da Yılmaz'ın inkar ve imha politikasını destekliyor. Dolayısıyla temelde hiçbir fark yoktur. Yılmaz'ınki bir öfkedir, rejim tarafından daha çok sırtının sıvazlanmamasının beraberinde getirdiği bir hayıflanmadır. Fakat bu noktada rejimin zaafları da itiraf ediliyor. Bu rejim dışında hiçbir bağımsız hareket ve politika kabiliyetine sahip olamamanın açık bir örneğidir.

Cindoruk, Çiller DYP Genel Başkanlığa adaylığını koyarken kendisine, Demirel'e rağmen seçileceğini, elinde Demirel'e ilişkin dosyalar olduğunu söylediğini belirtiyor. Ve Avrupa Birliği'ne girmenin önündeki en büyük engelin Çiller olduğunu vurgulayarak açıklıyor. Bu arada Çiller'in ABD'nin de vatandaşı olduğunu söylemeyi de unutmuyor. Demek istiyor ki, Çiller ABD için Türkiye başbakanlığını yapıyor. Bu, devrimci cephe açısından yeni bir durum ifade etmese de, özel savaş sistemi açısından şok iddialardır. Nedir Çiller'in elindeki Demirel dosyaları; kimler bu dosyaları hazırladı? Bu soruları "satılmış medya" haber düzeyinde değerlendirdi. Araştırmadı, kamuoyunu aydınlatmadı.

Sömürgeci sistemi ayakta tutmak için var güçleriyle uğraşan bu kişilerin sınırlı bazı iddiaları bile etraflıca değerlendirilse birçok gerçek gün yüzüne çıkar. Toplumsal uyanışlar ya da toplumsal hareketlenmeler böyle zamanlarda radikal öz ve biçime kavuşurlar. Özele savaş rejimin çıkmazı üzerindeki perde aralandıkça, toplumsal ve örgütsel ayrışma güç kazanır. Devlete güvensizlik boyutlanır. Sadece toplumda değil, devlet kadro ve yöneticilerinde de inançsızlık ve güvensizlik yaygınlaşır. İmha ve inkar politikasında akıl veren Oktay Ekşi de aynı durumu yaşıyor olmalı ki, "Kimseden samimi olmasını beklemiyoruz" diyor, "Amacımız umutsuzluk yaymak değil ama artık böyle bir durum kalmadı." Bir çaresizlik dile getiriliyor ve yapılabilecekler bu çaresizlikler içinde düşünülüyor. Bunun bir diğer anlamı da yenilgiyi kabul etmektir. Nihai yenilgiyi geciktirmek için zamanla yarışmaktır. Sonuçta kazanma umudunu yitirip her şeyi yenilgiyi durdurmaya hasretmektir.

Koalisyon hükümetiyle birlikte seçim kararı da açıklandı. 24 Aralık tarihine yetiştirmek için komisyonlarca yoğun bir seçim çalışması başlatıldı. Aslında seçim kararının açıklanması da tek seçenek durumundaydı. İç koşullar, dış dayatmalar ve bunlar dışında belirleyici olan Kürdistan devrim mücadelesi diğer seçeneklerin zeminini ortadan kaldırmış durumdadır. Zaten seçimi Türkiye'nin gündemine almamaları halinde, genel seçim tarihine kadar rejimi kazasız-belasız götürmek kolay olmayacaktır.

Türk siyasal cepesindeki gelişmelerin yanıltıcı özellikleri vardır. Uzun vadeli planlar yapılamadığından, şimdiye kadar aktif ve pasif bütün güçler, potansiyellerinin oldukça kullanılmış olduğundan, yakın zamanda neler ortaya çıkaracağını tespit etmek kolay değil. Öyle ki temel alınacak kıstaslar ortadan kalkmıştır. Kurallar ve ölçüler çiğnenmiştir. Bu nedenle bakış perspektifini genişletmek, çok çeşitli olasılıkları göz önünde bulundurmak zorunludur. Yoksa yanılmak işten değil, ya da yanılma süresi anlık bile olabilir. Nitekim Türkiye'deki son bir aylık gelişmeler, olaylar ve çarpık gündemler daldan dala atlayan bir seyir izledi.

Devamı 27. sayfada

Açık faşizmin kendisini gizleme telaşı ve çözüm arayışları

Baştarafı 1. sayfada
açık ve gizli biçimler karşımıza zengin bir politik manevra kabiliyetini çıkarıyor. Ancak mücadelenin gelişmesi ve birçok aracı faşizmin elinden almasıyla gittikçe manevra alanı daralıyor. Kendisini zor temelinde ebediyen yaşatan bir güç olmadığı gibi, kapitalizmin en zorba rejimleri de kendilerini bu şekilde uzun süre yaşatamazlar.

İster Hitler, ister Mussolini, ister Franko döneminde, isterse de Türkiye Cumhuriyeti'nde olsun geniş halk kitlelerinin bu faşist amaçlar için çalıştığı görülmektedir. Bunun dışında büyük bir kesim de sessiz kalarak onaylar bir tutum içerisine girebiliyor. Faşizmi yaşatan da kitlelerin bu konumudur. Her ne kadar karşımıza bütün kötülüklerin kaynağı olarak çıkarılsa da gerçeğin böyle olmadığı açıktır. Eğer destek olan onbinler; sessiz kalan, görmemezlikten gelen ve uyutulan milyonlar olmasa, tekelci-burjuvazinin, ya da birkaç faşist liderin bu kadar baskı ve katliamı ileri götürmeleri mümkün değildir. Örnek verirsek: Eğer, Türkiye'de kitleler sessiz kalmazsa ve rejimi desteklemezse; Kürt imhası böyle ileri boyutlu olmaz. Cezaevleri böyle dolmaz, faili meçhul cinayetler ve köy yakmalar bir yerde durur.

Türkiye ve Kürdistan'da açık faşizm bütün yöntemleriyle uygulanmaktadır. Kontrgerillanın bütün devlet ilişkilerine hakim olduğu, toplumu çeşitli şekillerde sindirerek ve uyutarak egemenlik geliştirdiği sistemin diğer adı; açık faşizm olmaktadır.

Türkiye'de şu anda uygulanan faşizm geniş halk yığınlarını futbol, müzik, TV, basın, üniversite vb. çeşitli araçlarla uyuturken ve adeta insanlıkla ilgili yaşam damarlarını keserken, diğer taraftan da yarım milyonluk ordu, köy koruculuğu, polis teşkilatı, kontrgerilla örgütlenmesi, ölüm mangaları ve sivil faşist örgütlenmeleriyle toplumu tam bir baskı ve katliam cenderesine almaktadır. Bunu ulusal soykırıma kadar da dayandırmaktadır.

Kürdistan ulusal muhalefetini bir kenara bırakırsak, Türkiye'de bu faşist rejime ses çıkarabilecek, üzerindeki ölü betonunu kırabilecek bir muhalefetten bahsetmek mümkün görünmüyor. Geniş bir işçi, işsiz ve emekçi yapısı bulunmasına ve oldukça da zor koşullarda yaşamalarına rağmen faşizme karşı siyasal taleplerle çıkmaları ve demokrasi talebini öne sürmeleri anti-faşist birlikteliklere gitme hedefi önlerinde yok gibidir.

Son işçi ve memur eylemleri çok büyük katılımlarla gerçekleşiyor. Demokrasi talebini öne çıkarmaları, faşizme karşı durmaları, örgütlenmelerini bunun üzerinde geliştirmeleri açık faşizmi geriletecektir. Ancak bunların talepleri ve kendilerini faşizmin insafına terk ettikleri anlaşılıyor. Kuşkusuz böyle bir yaklaşım, Türkiye'deki açık faşizme destek anlamına gelmektedir. Her ne kadar işçilerin ve memurların amacı bu olmasa da, onlar adına görüşmeleri yürüten sendika ağalarının amacı budur. Amaçları rejimi işçilerin ve emekçilerin elinden kurtarmaktır. Mevcut faşist düzenin toplumun üzerindeki boyunduruğu daha da sıkmasıdır.

Burada karşımıza çıkan tablo faşizmin kitle örgütlenmelerinin başında nasıl örgütlendiğinin tablosudur. Türkiye'de işçi sendikalarının tamamı olmasa da rejimin inisiyatifi ve bilgisi dahilinde örgütlendirilmiştir. Çünkü bu sendikalar hem işçileri denetim altına almakta, tepkilerini kontrol etmekte, hem de rejimi meşrulaştırmaktadır. Rejimin demokratik olduğu imajını yaratmaktadır.

Bu yönüyle Türkiye'de eğer bir anti-faşist yapı örgütlendirilmek ve faşizm geriletilmek isteniyorsa, öncelikle bu tür sivil örgütlenmelere karşı tedbirler almak gerekmektedir. Sendikaları, sendika korucularından ve faşizmle açık ilişkisi olanlardan temizlemek gerekiyor. Ücret talebiyle ayağa kalkan yüzbinler eğer anti-faşist, demokratik taleplerle çıksa, Kürt sorununun çözümü için en az sermaye kadar çalışsa ve doğru tarzda örgütlense başarmaması mümkün değildir.

Yaşanan gelişmeler, Türkiye'de ücret talebinin de artık siyasal taleplerden ayrılmayacağını gösteriyor. Kürdistan'da yürütülen savaşa ses çıkarmayan işçi, daha fazla ücret alamaz. Çünkü üretilen değerler savaşa akmaktadır. Tansu Çiller, "işçiye verseydim memura veremezdim" diyor. Bu büyük bir aldatmacadır. İşçiye, memura verirse savaşa veremez. Doğrusu budur. İşçiye, memura, emekçiye söylenen şudur: Bu düzeni seviyorsanız, katlanacaksınız. Bu saflarda ise henüz sevmiyoruz sesleri çıkmamıştır.

Türk faşizminin sivil tarzda örgütlendiği tek alan sendikalar değildir. Sivil faşist örgütlenme kendi doğal seyri içerisinde gelişiyormuş gibi görünse de, aslında kendiliğindenci bir durum yoktur. Bizzat devlet tarafından örgütlendirilmektedir.

Sivil faşist örgütlenmeler örgütlendirilirken, Kürt halkının özgürlük mücadelesi kullanılmaktadır. Ulusal kurtuluş mücadelesinin dışarıdan Türkleri bölmek ve zayıflatmak için geliştirildiği senaryoları bol bol kullanılmaktadır. Türklüğün tehlike altında olduğu fikri yaygınlaştırılmaktadır. Yalnız bununla da kalınmıyor; işçi memur eylemleri ve en küçük bir hak talebi bile böyle damgalanmakta ve boğulmak istenmektedir.

İsmail Beşikçi, Haluk Gerger, Fikret Başkaya gibi aydın ve yazarlara bile tahammül edilmemekte, adeta yazdıkları ve söylediklerinden dolayı intikam alınmak istenmektedir.

DEP milletvekillerinin yaşadıkları gerçekler, Türkiye'de faşist örgütlenmelerin ne düzeyde olduğunu ve bunun devletle iç içeliğini daha iyi göstermektedir. Tansu Çiller, meydanlarda onbinlere seslenirken, "PKK'yi meclisten atalım mı?" diyordu. Karşısındaki kalabalık ise "Evet" cevabını veriyordu. Bunu siyasi manevra olarak değerlendirmek doğru değildir. Bu faşizmin yarattığı kitle psikolojisinin kendisidir.

Asker ve polis cenazelerinde Kürt halkına karşı hezeyanlarını dile getiren bu faşist güruhlar, her gün Kürt halkının bitirileceğinin hesabını yapmaktadırlar. Kürt halkının olduğu her yer onların saldırı alanıdır. Son olarak Almanya'da Seyfettin Kalan adlı yurtseverin öldürülmesi, Türk devletinin bu örgütlenmeyi yurt dışına da yaydığının en büyük göstergesi oluyor. ARGK gerillalarının katledilmesi karşısında sevinç çığlıkları atan bu sivil faşistler, İstanbul'da olduğu gibi öldürülen devrimcilerin cesetleri üzerinde katliamcı Türk polisine alkışlar çalmakta ve sloganlar atmaktadırlar. Bu yönüyle kendileri sivil olsa da, faşizmin suç ortakları ve birer mensubu olmaktadırlar. Bunlara sıradan halk demek ise, gerçekleri çarpıtmak oluyor.

Türk devleti her türlü sportif etkinliği, kültürel ve sanatsal etkinliği faşizmin örgütlenme alanı ve Kürdistan'da yürüttüğü imha savaşına destek sahası haline getiriyor.

Futbol maçlarında MHP bayrakları ve kurt işaretleri yapanların Kürtlere karşı besledikleri tutum ve davranışlar, faşist rejimin örgütlenme sahalarını anlatıyor. Bu taktiği, daha önce Franko faşizmi de kullanmıştı. Amacı kitleleri uyutmaktır. TC bunu daha da ileri götürerek, buralarda örgütlenmektedir. Buraları Kürtlere karşı saldırı alanları haline getiriyor. Bu taktik faşizmin diğer taktiklerinde olduğu gibi kendi karşıtlarını da yaratmaktadır. Maçlara giden binlerce Kürt, bu ortamda politikleşmekte ve ulusal kurtuluş mücadelesi saflarına katılmaktadır.

Türkiye'de faşist örgütlenme

"Baykal Avrupa'dan sonra emekçilere ve Kürt halkına gidecektir. En ilginç olan da; Baykal Kürt halkına nasıl gidecek ve kimleri muhatap alacaktır, bu onun başarısını etkileyecek en büyük etkendir. Kürt halkının iyi niyetini suistimal eder geçmişten daha katı bir faşizme yönelirlerse, bu hem Baykal'ın, hem CHP-DYP hükümetinin, hem de rejimin sonu olur."

"Kürdistan'da yürütülen savaşa ses çıkarmayan işçi, daha fazla ücret alamaz. Çünkü üretilen değerler savaşa akmaktadır. Tansu Çiller, 'işçiye verseydim memura veremezdim' diyor. Bu büyük bir aldatmacadır. İşçiye, memura verirse savaşa veremez."

deyince akla MHP gelmektedir. Ancak bazı siyasi çevreler faşizmi sırf MHP ile özdeşleştirerek devleti temize çıkarma gayreti içerisindedirler. 12 Eylül öncesinde olduğu gibi, devrimci güçlerin önündeki hedefler saptırılmaktadır. Böyle bir yaklaşım devrime hizmet etmediği gibi karşı-devrime önemli manevra imkanları sunmaktadır. Tür-kiye'deki sistemin bir bütün olarak faşist olduğu açıktır. Sadece MHP değil, birçok kurum ve kuruluş da buna hizmet sunmaktadır.

Bugün Türkiye'de MHP'de görülen bir yükseliş var. Kürt düşmanı demokrasi ve insanlık düşmanlığı bu örgütlenme eliyle geliştirilmektedir. Türkiye'nin birçok şehirde Kürtlere yönelik saldırılar bu örgütlenmenin taraftarları tarafından yapılsa da, aslında bu devletin Kürtlere yönelik saldırısıdır.

“Son bir aylık süreç ve yeniden kurulan DYP-CHP koalisyonu bize bir gerçeği gösteriyor. Türkiye'deki açık faşist rejim (kontra cumhuriyeti) kendi imajını değiştirmek istiyor, gizli ve ince faşist yöntemlere yönelmek istiyor.”

Devletin ırkçı-faşist bir devlet olmasını bir yana bırakalım, MHP gibi faşist örgütlenmesinin devlet içinde örgütlendiğini, bütün önemli noktaları kontrol ettiğini görmemek körlük olur. Türkeş Türkiye'de gizli başbakandır. 12 Eylül darbesini şöyle değerlendiriyordu: “Biz cezaevindeyiz, düşüncemiz iktidardadır.” Türkeş'in mevcut özel savaş hükümetlerini sonuna kadar desteklemesinin nedeni asıl söz sahibi olmasındandır. Nitekim sermaye Türkiye'de yaşadığı gerilemeye karşı tepki geliştiriyor. Bu tepki söz düzeyinde kalsa da Türkeş'in ve özel savaş örgütlenmesinin tepkisini çekiyor. Türkeş'in Türkiye'deki en büyük sermayenin temsilcisi olan Sakıp Sabancı'yı tehdit etmesi böyle bir anlam taşıyor.

Türkiye'de artık birçok katliam açık açık yapıldığı gibi, bunların gerekli olduğu da kitlelere kanıksatılmaya çalışılmaktadır. Kitlelerde faşist ve saldırgan bir ruh hali yaratılarak her taraftan gittikçe zayıflayan Türk faşist rejimine can simidi oluşturmaya çalışıyorlar.

1991 yılında kurulan Demirel-İnönü hükümeti demokrasi sloganıyla ortaya çıkmasına, Kürt sorununun çözümü noktasında Kürt halkından da kredi almasına rağmen, adına darbe de diyebileceğimiz bir yöntemle demokrasi yerine açık faşizme yöneldi. Genel kurmaylığa ve kontrgerillaya tamamen teslim oldu. Aradan geçen dört yılda Kürt halkı özgürlüğe daha da yaklaştı. Türk devleti açısından Kürt sorunu daha büyük bir sorun oldu. Kürt ve Kürdistan sorunu uluslararası bir sorun oldu. Kürt halkının öncüsü PKK sadece Kuzey Kürdistan'da değil, Güney'de de iktidara yaklaştı. Böylece TC'nin çokça korktuğu birleşik Kürdistan'ın koşulları Ortadoğu'da daha fazla oluşmaya başladı.

Aynı süreçte Türk siyaseti, ekonomisi ve sosyal yapısında bir gerilemeyi ve hatta bir dağılmayı yaşadı. Deyim yerindeyse, açık faşist yöntemlere ve uygulamalara Kürt halkı dayandığı gibi, direnerek daha güçlü karşılık verdi. Fakat bu uygulamaların kısmen de olsa arkasında olan Türk halkı daha fazla kaybetti. Bugün açlık sınırına dayanan ve ücret için eylem geliştiren işçi ve memurlar en çok da bu dört yılın faturasını ödüyorlar. Kontrgerillanın ve özel savaşın suçlarının ekonomik ve sosyal açıdan günahını da işçiler çekiyor. Türkiye'li emekçiler eğer bu vebalden ve suçlu olma konumundan kurtulmak ve kendisine daha iyi bir yaşam istiyorsa, ücret talebinden daha gür bir şekilde demokrasi ve Kürt halkına özgürlük talebini öne çıkarmalı ve kontrgerilladan, özel savaş güçlerinden hesap sormalıdır. Mevcut rejimin sorumluları bu suçları emekçilere yıkma telaşındadırlar. Bunu görmez ve ona göre adımlar atmazsak rejimin insafına girmekten başka bir şey çıkmaz.

Son bir aydır Türkiye'de yaşanan süreç bir yandan düzen içi bir tasfiye sürecidir. Bir yandan da suçlardan kurtulma telaşıdır. Açık faşizm sürecinde oldukça yıpranan ve adeta toplumun hiçbir şey beklemediği DYP-CHP hükümetine bir anda ve basit gerekçelerle son verildi. Gelinen aşamada yirmi günlük aradan sonra DYP-CHP hükümeti yeniden kuruluyor. Mevcut partiler istemese de bu görev kendilerine verilmiştir. Son güven oylamasından da ortaya çıktığı gibi aslında meclis özel savaş tarafından boşa çıkarılmaya karşı tepkilidir ve suça ortak olmaktan kaçınmaya çalışıyor. Herkes kendisini bir kenara kaçırmaya çalışıyor. Yoksa Tansu Çiller'de bu kadar ısrar etmeleri anlaşılamaz.

Durum böyle olmasına rağmen son bir aylık süreç ve yeniden kurulan DYP-CHP koalisyonu bize bir gerçeği gösteriyor. Türkiye'deki açık faşist rejim (kontra cumhuriyeti) kendi imajını değiştirmek istiyor, gizli ve ince faşist yöntemlere yönelmek istiyor. Buna oldukça ihtiyacı var. Mevcut haliyle daha ileri götürmeleri mümkün değildir. Her yandan muhalefet zırhlarıyla karşılaşıyorlar.

Kendilerini gizlemede ve yeni yönelimlere girmede daha şimdiden kısmen de olsa başarılı oldukları görülüyor. İşe yaramaz görünen DYP-CHP hükümetine imaj tazeletildi. “İlkeli koalisyon”, “ilkeli ortak” CHP adı altında bu hükümetin icra gücünün geçmişe göre daha ileri olduğu ve demokrasiye eğilimli olduğu anlatılmaya çalışıldı. Bunlar planlı gelişmelerdir. CHP'ye yeniden sosyal demokratlık adı altında, Avrupa'ya, emekçilere ve Kürt halkına karşı yeniden rol verildi. Tıpkı ilk İnönü-Demirel hükümeti kurulduğunda olduğu gibi. Ancak şimdi eskisi gibi olmayacak, çünkü denenen bütün açık faşist yöntemler iflas etmiştir. CHP “demokrat”ı, oynamak durumunda kalacaktır. Bunun için CHP hem kendisine, hem de mevcut hükümete destek istiyor.

Daha hükümet görüşmeleri sürerken, Baykal'ın Brüksel'e gidip Gümrük Birliği için temaslarda bulunması, üstelik de yanında Ercan Karakaş, İsmail Cem ve Algan Hacaloğlu gibi Avrupa'nın sosyal-demokrat olarak tanıdığı isimleri götürmesi, Baykal'ın kendisine ve rejime destek isteme çabasıdır. Tabii bu desteği isterken de verdiği vaatler vardır. Avrupa'nın istediği reformları yapma sözüdür. Gerçi bu sözü geçmiş hükümetin dış temsilciliğini yapan SHP'lilerin hepsi de sık sık veriyordu, ancak şimdiki gerçeğe daha yakındır. Çünkü çare de yoktur.

Baykal Avrupa'dan sonra emekçilere ve Kürt halkına gidecektir. Onlardan da destek isteyecek ve sorunlarını çözme sözü verecektir. Bunu yaparken de “seçim hükümetiyiz, zamanımız yoktur” deyip oyalama taktiğini de kullanacaktır. En ilginç olan da; Baykal Kürt halkına nasıl gidecek ve kimleri muhatap alacaktır, bu onun başarısını etkileyecek en büyük etkendir. Kürt halkının iyi niyetini suistimal eder geçmişten daha katı bir faşizme yönelirlerse, bu hem Baykal'ın, hem CHP-DYP hükümetinin, hem de rejimin sonu olur. Özel savaş bunu görüyor ve adımlarını buna göre geliştirmeye çalışıyor. Ancak bunu sancısız yapmaları zor. Mevcut hükümet reformları önüne koyarsa, buna düzen içinde direnen kesimler olacaktır. Başta da MHP direnecektir. Bu direniş sert de olabilir. Onun için rejim MHP'nin trendini aşağı çekmek durumundadır. Böyle bir yönelim içine girmeleri de kaçınılmazdır. Ancak mevcut örgütlenmesi ürkütüyor.

Türk siyaseti açısından içine girilen süreç bir tasfiye sürecidir. Geçmişin milli mutabakat yaklaşımı artık tükenmiştir. Ortak tavır ve tutum, yerini çelişki ve çatışmalara bırakacaktır. Nitekim Cindoruk'un tasfiyesi böyle bir sürece denk geliyor. Bu tasfiye süreci hızlanacaktır ve sancılı olacaktır.

Açık faşizm, artık daha ileriye bir adım götüremeyecektir. Rejimi kurtarmak için çeşitli “reform” tartışmaları gündemleşecektir. Bazı kısmi değişimler de gündeme gelebilir. CHP-DYP hükümeti yeni vaatler de geliştirecektir. Bu şekilde seçimlere kadar bir oyalama taktiği de gündem de olacaktır.

Önümüzdeki seçim sürecinde Kürt halkı üzerinde bazı hesaplar olacaktır. Bazı partiler Kürt tabanına yönelik politik tutumların içine gireceklerdir. Hatta cezaevlerindeki bazı DEP milletvekilleri ve aydınlar da bırakılabilir. Ancak Kürt sorununun çözümüne ciddi anlamda yanaşacakları kuşkuludur. Gündeme getirilecek Kürt diliyle, Kürt kültürüyle ilgili birtakım reformlar devlete nefes aldırmaya yönelik olacaktır. Bunları görüp politik tutumlarımızı buna göre belirlemeliyiz. Ne hiçbir şey yokmuş gibi kayıtsız kalabiliriz, ne de bazı Kürt reformistlerin yaptığı gibi kendimizi bu rüzgara kaptırabiliriz. Yapacağımız; Kürt halkı açısından, ulusal çıkarlar açısından bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da doğru politikayı yaşama geçirmektir.

Türkiye'deki açık faşist ortam, taktikleri de sınırlandırıyor. Ancak mevcut yönelim bundan sonra taktiğin önem kazanacağını ve taktik ustalığın sonuç alacağını gösteriyor. Bu süreç taktik ustalık sürecidir. Çok zengin taktiklerin denemede olduğu bir süreçtir. Bütün dünya, Kürdistan'daki bütün sınıfsal güçler devrededir. Kürt sorunu çözüme giderken herkes pay kapmak çabasındadır.

Böyle bir sürece girerken PKK hem sömürgecilik karşısında, hem de Kürt işbirlikçiliği karşısında güçlü bir konumdadır. PKK önderliği derin öngörülülüğü, zengin taktik ustalığıyla, savaşta da ve barışta da kazanabilecek güçtedir. Ordumuz, ulusal örgütlenmemiz ve kurumlarımızla kazanmaya hazırız. Bundan başka da yaşam şansımız yoktur.

“CHP'ye yeniden sosyal demokratlık adı altında, Avrupa'ya, emekçilere ve Kürt halkına karşı yeniden rol verildi. Tıpkı ilk İnönü-Demirel hükümeti kurulduğunda olduğu gibi. Ancak şimdi eskisi gibi olmayacak, çünkü denenen bütün açık faşist yöntemler iflas etmiştir. CHP 'demokrat'ı, oynamak durumunda kalacaktır.”

Haziran 1992 tarihinde Kurtalan'da bir sığınakta şehit düşen arkadaşlardır. Zınar, Azat, Doğan, Hacı

HALK KURTULUŞ ORDUMUZ ZAFER VE İKTİDARA YÜRÜYOR

26 Eylül 1995

▮ Botan-Ertuş tepesine gerilla saldırısı: **12** asker öldürüldü, **2** gerilla şehit düştü, **6** gerilla yaralandı. **4** adet G-3 silahı, **1** adet bombaatar, **1** adet telsiz, **1** adet gece dürbünü gerillalarca kamulaştırıldı.

▮ İmranlı-Zara'da yol kesme eylemi: **5** faşist öldürüldü, **3** faşist yaralandı.

27 Eylül 1995

▮ Botan-Nire'de gerilla tacizi: **1** asker, **2** korucu öldürüldü.

▮ Erzurum-Dınarbe köyü askerlerine gerilla saldırısı: **1** asker öldürüldü.

28 Eylül 1995

▮ Botan-Gürpınar'da çatışma: **12** asker öldürüldü.

▮ Ömeryan-Cale'de gerilla saldırısı: **1** subay ve **1** asker öldürüldü.

▮ Bagok-Mirbabe'de gerilla mayını: **1** astsubay öldü.

29 Eylül 1995

▮ Botan-Gercüş'te gerilla pususu: **15** asker öldürüldü.

▮ Dersim-Pojnik köyü çevresinde gerilla pususu: **3** asker öldürüldü, **1** asker yaralandı.

30 Eylül 1995

▮ Gabar-Fındık taburu çevresinde gerilla mayını: **15** asker öldü.

▮ Şirvan-Kemira Alo'da çatışma: **10** korucu öldürüldü, **4** gerilla şehit düştü. **3** adet kalaşnikof, **2** adet G-3 silahı, **2** adet bomba gerillalar tarafından kamulaştırıldı.

1 Ekim 1995

▮ Çukurca-Ertuş'ta gerilla pususu: **8** asker öldürüldü, **2** asker yaralandı.

▮ Şırnak-Dehliye'de **1** kobra helikopteri arızalanarak düştü.

2 Ekim 1995

▮ Bingöl'de polis karakolu ve lojmanlarına gerilla saldırısı: **1** polis öldürüldü, **2** polis yaralandı.

3 Ekim 1995

▮ Garısa-Piryan tepesine gerilla saldırısı: **3** asker öldürüldü.

4 Ekim 1995

▮ Şemdinli-Dure askeri birliğine gerilla saldırısı: **4** asker öldürüldü.

▮ Hizan-Horoz korucu köyünde gerilla mayını: **5** korucu öldü.

5 Ekim 1995

▮ Bingöl şehir merkezinde TRT istasyonuna baskın: **2** polis öldürüldü, istasyon tahrip edildi.

▮ Bingöl-Elazığ yolunda gerilla saldırısı: **3** asker öldürüldü.

6 Ekim 1995

▮ Ertuş taburuna gerilla saldırısı: **6** asker ve **1** korucu öldürüldü, **1** korucu yaralandı.

▮ Bitlis-Xapino karakolu çevresinde gerilla pususu: **13** asker öldürüldü, **7** asker yaralandı.

7 Ekim 1995

▮ Kerboran-Xelilan yolunda gerilla pususu: **3** asker öldürüldü.

▮ Bagok'ta çatışma: **9** asker öldürüldü, **2** gerilla şehit düştü, **6** asker ve **3** gerilla da yaralandı.

▮ Bingöl-Adaklı'da çatışma: **5** asker öldürüldü.

8 Ekim 1995

▮ Zağros-Şehidan'da çatışma: **10** asker öldürüldü, **1** gerilla şehit düştü, **2** gerilla yaralandı.

9 Ekim 1995

▮ Erzurum-Yedisu'da çatışma: **1** subay öldürüldü, **1** asker yaralandı.

▮ Bingöl-Yayladere'de çatışma: **3** asker öldürüldü, **2** asker yaralandı.

10 Ekim 1995

▮ Garzan-Mutki'de çatışma: **3** asker öldürüldü, **1** gerilla şehit düştü.

11 Ekim 1995

▮ Ertuş karakoluna gerilla tacizi: **1** asker öldürüldü.

▮ Lice-Gözelek'te çatışma: **8** asker öldürüldü, **2** asker yaralandı.

▮ Sason-Hesir köyü korucularına gerilla pususu: **1** korucubaşı öldürüldü, **3** korucu yaralandı.

12 Ekim 1995

▮ Sason'da çatışma: **1** astsubay öldürüldü, **1** korucu yaralandı.

▮ Erzurum-Yayladere'de çatışma: **4** asker öldürüldü.

13 Ekim 1995

▮ Muş-Hasköy'de gerilla saldırısı: **4** asker öldürüldü, **7** asker yaralandı.

▮ Erzurum-Yayladere'de çatışma: **2** asker öldürüldü. Çatışmada ölen bir askerin kimliği şöyledir: Mehmet Kefser, piyade uzman çavuş

14 Ekim 1995

▮ Şırnak-Biryan'da gerilla pususu: **1** korucu öldürüldü, **10** korucu gözaltına alındı.

15 Ekim 1995

▮ Erzurum-Piran'da çatışma: **4** asker öldürüldü.

16 Ekim 1995

▮ Botan-Ertuş tepesine gerilla saldırısı: **1** asker öldürüldü, **1** asker yaralandı.

17 Ekim 1995

▮ Kerboran-Ciniva tepesinde gerilla suikasti: **1** subay ve **2** asker öldürüldü.

18 Ekim 1995

▮ Çatak-Taye korucu köyüne gerilla saldırısı: **4** asker öldürüldü.

▮ Mardin-Kerboran'da çatışma: **2** asker öldürüldü.

19 Ekim 1995

▮ Ömeryan-Fade köyü karakol tepecilerine gerilla sızması: **1** asker öldürüldü, **3** asker yaralandı.

▮ Malatya-Hekimhan'da radar istasyonuna gerilla baskını: **4** korucu öldürüldü, **3** adet kalaşnikof silah, **2** adet G-3 silahı gerillalar tarafından kamulaştırıldı.

20 Ekim 1995

▮ Malatya-Hekimhan'da demir-çelik şantiyesi gerillalarca basıldı: **8** korucu öldürüldü, **2** adet tabanca gerillalarca kamulaştırıldı.

21 Ekim 1995

▮ Gürpınar-Xurxura korucu köyüne gerilla sızması: **2** korucu öldürüldü.

▮ Midyat-Nusaybin yolunda gerilla suikasti: **1** asker öldürüldü.

22 Ekim 1995

▮ Çukurca-Sere Seve'de gerilla pususu: **1** asker öldürüldü, **1** asker yaralandı.

23 Ekim 1995

▮ Gürpınar-Dile taburu askerlerinden **2** asker intihar etti.

▮ Ömeryan-Toke korucularına gerilla pususu: **3** korucu öldürüldü.

24 Ekim 1995

▮ Mardin-Cezre korucu köyü yolunda gerilla pususu: **6** asker ve **6** korucu öldürüldü.

▮ Norşin-Mutki'de gerilla pususu: **4** asker öldürüldü.

▮ Ağrı'da çatışma: **13** asker öldürüldü, **3** gerilla şehit düştü.

25 Ekim 1995

▮ Bingöl-Varyantan'da çatışma: **4** asker ve **1** korucu öldürüldü, **1** asker de yaralandı.

Begowa'da büyük çatışma

20 Ekim 1995 günü ARGK birlikleri Begowa-Metina yoluna kapsamlı pusular attılar. Saat 9.00'da güneyden Begowa'ya giden işbirlikçilerin 3 askeri araçları pusuya düşürüldü. Bu araçlar etkili bir şekilde vuruldu. Atılan roketler araçlardan ikisine isabet ederek araçları imha etti. Diğer bir araçta ise ilk etapta kaçmaya çalışan 5 işbirlikçi vurularak, bunların üzerine gidilerek, 1 adet BKC silahıyla, 2 adet kalaşnikof silahı alındı. Diğer 2 araç yandığı için bunlara yaklaşılamadı. Bu arada işbirlikçilere Begowa'dan doçkayla yardıma gelen müdahale güçleri de etkili bir şekilde vuruldu.

İşbirlikçiler öğleye doğru güçlerimizin tuttuğu bir tepeye çıkmak istediler. Bunu farkeden güçlerimiz saldırıyı bombalarla püskürttüler. Bu arada cenazeleri almak için gelen bazı araçlar da başka bir koldan pusuya düşürülerek vuruldu. Hemen ardından bu araçları çekmek için gelen bir grup daha başka bir yerde pusuya düşürüldü. Daha fazla dayanamayacaklarını anlayan işbirlikçiler çekilmek isterlerken tekrar vuruldular. Tüm bu çatışmalarda işbirlikçilerin görülen kayıpları 20 olurken 1 ARGK savaşçısı da yaralandı.

Halka ve kamuoyuna 16 nolu açıklama

Eylül ayı savaş bilançosu

Eylül ayında faşist TC güçleri ve işbirlikçi KDP ile Halk Kurtuluş Ordumuz ARGK arasında Kürdistan'da yaşanan savaşın toplu bilançosu şöyledir:

Bir aylık süre içinde **243**'ü pusu, **206**'sı baskın, **92**'si çatışma, **28**'i suikast, **45**'i mayınlama, **63**'ü taciz, **23**'ü sabotaj, **12**'si yol kesme olmak üzere toplam **712** eylem gerçekleştirilmiştir. Bunların **377**'si Güney Kürdistan'da **335**'i ise Kuzey Kürdistan'da gerçekleştirilen eylemlerdir. Bu eylemlerden **377**'sinin sonuçları tarafımızdan tamamen veya kısmen bilinmekle birlikte **335**'inin sonuçları ise alınamamıştır.

Yaşanan bu yoğun eylemliklerde **11**'i subay, **10**'u polis, **4**'ü uzman çavuş, **452**'si asker olmak üzere toplam **477** TC askeri gücüyle **68** çete, **18** ajan kontra öldürülmüştür.

TC'nin silahlı güçlerinden **562**'sinin öldürüldüğü bu eylemlerde bir o kadarı da yaralanmıştır. İşbirlikçi güçlerden ise **8**'i tabur komutanı, **2**'si bölük komutanı olmak üzere toplam **782**'si öldürülmüş, bir o kadarı da yaralanmıştır. Yine **24** korucu, **5** ajan ve **5**'i üst düzey sorumluları olmak üzere **102** işbirlikçiden olmak üzere toplam **131** kişi gerilla güçlerimiz tarafından esir alınmıştır.

Geliştirilen bu eylemlerden ele geçirilen askeri malzemelerin sayımı yapılabilenlerin bir kısmı şöyledir: **4** adet uçaksavar ve **5** adet **145**'lik mermisi, **1** adet A4 silahı, **21** adet orta otomatik tüfek, **25** adet B-7 roketatar silahı ve **316** adet roketi, **9** adet **60**'lık havan topu ve **85** roketi, **1** adet **82**'lik havan topu ve **70** adet roketi, **1** adet bombaatar silahı, **333** adet piyade tüfeği ve **620** adet mermi, **78** adet el bombası, **30** adet mayın, **1** adet ışıldak tabanca, **5** adet büyük ve **15** adet küçük boy telsiz cihazı, **5** adet gece ve **10** adet gündüz dürbünü, **9** adet askeri çadır ve bol miktarda değişik askeri malzemeler. Ayrıca **2** adet uçaksavar ve **1** adet **106**'lık top güçlerimiz tarafından imha edilmiştir.

Bu süre zarfında düşman güçlerine ait **2** panzer, **20** askeri araç, devlet kurumlarına ait **22** araç, çetelere ait **2** araç, Güneyli işbirlikçilere ait **62** askeri araç imha edilirken, **1** helikopter ve **3** askeri araçta darbelenmiştir.

Yine bu ay içerisinde geliştirilen eylemlerde **4** TV vericisi, **1** fabrika, **2** radyolink istasyonu, **3** köprü, **6** elektrik trafosu, **1** elektrik santrali imha edilirken, **6** petrol kuyusu yakılmış, Yumurtalık Kerkük boru hattında **4** kez sabotaj düzenlenmiştir.

TC tarafından Kuzey Kürdistan'da geliştirilen **47** operasyonda **7** köy boşaltılırken **16** köyde yakılmıştır. Bu süreçte TC güçleri tarafından **13**, işbirlikçiler tarafından **22** olmak üzere toplam **35** yurtsever katledilmiştir. Eylül ayı içerisinde tüm Kürdistan'da yoğunlaşan savaşımda **30**'u Botan'da, **18**'i Zağroslar'da, **2**'si Mardin'de, **8**'i Amed'de, **19**'u Garzan'da, **2**'si Dersim'de, **1**'i Erzurum'da, **10**'u Serhat'ta, **19**'u Güney Kürdistan'ın batı cephesinde, **22**'si doğu cephesinde, **13**'ü orta cephesinde olmak üzere toplam **144** ARGK savaşçısı şehit düşerken, **50** savaşçımızda yaralanmıştır. Yine **14**'ü Güney Kürdistan'da olmak üzere toplam **16** savaşçımızda esir düşmüştür. **22** savaşçımız ise birliklerinden kopmuş ve akibetleri öğrenilememiştir. Bu süre zarfında **4** milisimizde şehit düşmüştür.

ARGK Genel Karargah Basın Bürosu

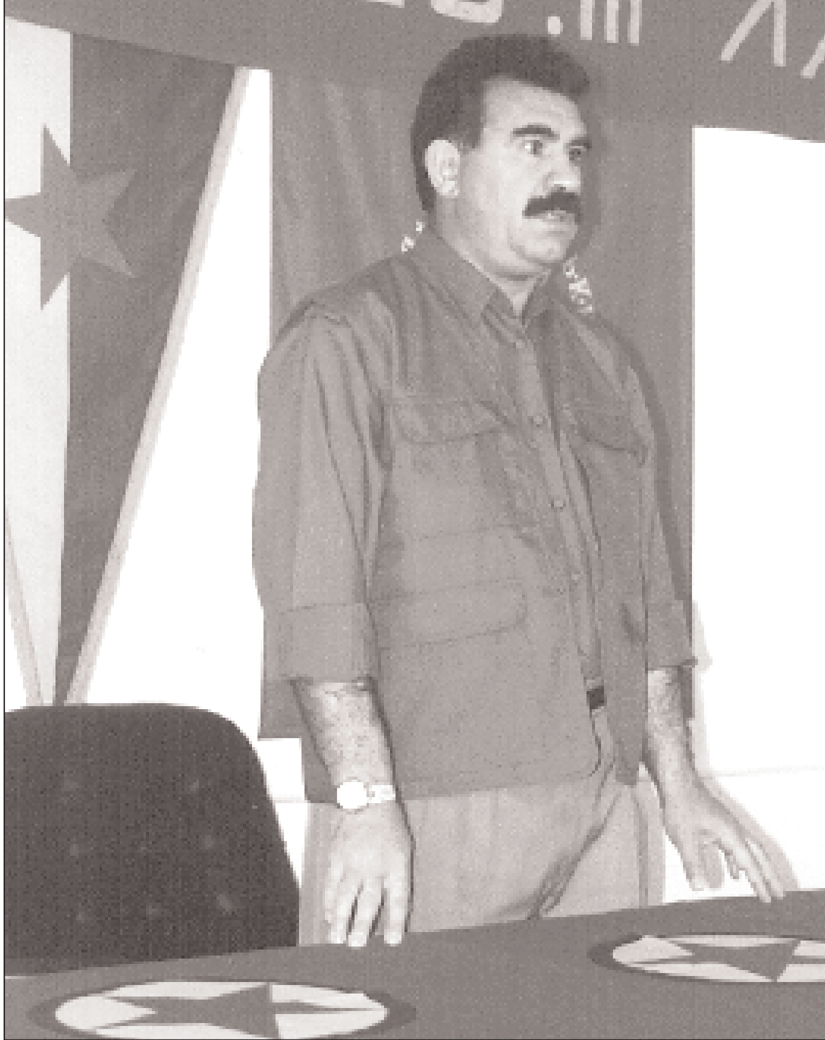
SOSYAL MİLİTAN

YAŞAM KAYNAĞIDIR, YAŞAM AYDINLIĞIDIR, YAŞAM SİLAHIDIR

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaş değerlendiriyor

Baştarafı 28. sayfada

grup haline bile gelmekten üşenmenizi, ancak düşmanın bu kadar şiddetli darbeleriyle izah edebiliriz. Bu işin bir yanı, yani düşman beni öyle vuruyor diye kendimi sizin gibi dağıtmam, ağlamam, sızlanmam. Zaten yiğitlik de, savaşçılık da burada karşımıza çıkıyor. Böyle vurmaya karşı, ayakta durabiliyor musunuz, savunabiliyor musunuz? İşte o zaman savaşçısın, gerillasın, yiğitsin. Bunu gözetmeyen, bu durumu yakalayamayan kişi serseridir ve nitekim bu kadar ağır yüklenmenin nedeni de anlaşılıyor. Bana göre büyük serserilik yaşıyorsunuz. Düşman sosyal yönden ne kadar dağıtmış ve nasıl önleyeceğiz? Bu dersi işlemek de gerekli; çünkü düşman sizi hayvanlaştırmaktan daha beter bir duruma sokmuştur. Madem biz de insan olmakta kararlıyız ve insanlığımızdan vazgeçmeyeceğiz diyorsak, o zaman amansız tartışmalarla, en özgür tartışma imkanlarıyla kendimizi anlayabiliriz.

> "Sosyal realiteyi, sosyaliteyi kavramadan ve kendi toplumsal gerçekliğimizi, kendi sosyalitemizi, cemaatimizi, aşiret, kabile ulusal düzeyimizi bütün yönleriyle çözmeden, sağlıklı bir ideolojik, siyasi, askeri formasyona ulaşmak mümkün değildir."

Dört bin yıl öncesinin Kürdünü en özgür topluma çekiyoruz

Türkeş, günlük olarak haykırıyor ve son zamanlarda bunu müthiş tırmandırmış: "Halis muhlis bir Türk yapacağım, hem de faşist Türk" diyor. Şimdi bizi nasıl faşist Türk yapacak? Kemalistler bu kadarını yaptı, Türkeş ne kadarını yapar? Mustafa Kemal yirmi-otuz yıl vurdu, kırdı. Abdülhamit'i var, Yavuz Sultan Selim'i var, daha da ötesi var. Şimdi, Türkeş faşisti, soykırımı tamamlamak istiyor. Hani Mustafa Kemal devrimciydi, hatta bazıları devrimci-demokrat, bilmem şöyle ilerici safsatasıyla değerlendiyorlar. Mustafa Kemal'in ne kadar vurduğunu, ne kadar yerle bir ettiğini biliyoruz. Devrimcisi, ilericisi böyleyse peki ya faşisti nasıl olacak? Şu anda o müthiş cinayet timlerinin çalışma tarzını, o korkunç cinayetlerini göz önüne getirin. Bazı kaçırdıklarına uyguladıkları yöntemi yarın genelleştirecekler. Şimdi siz bu konuları da hafife alıyorsunuz. Yeni faşist dönem 12 Eylül'le başladı birkaç önderliği var, birbirlerine devrediyorlar. Dört genelkurmay başkanı, beş-on başbakan, bilmem bir o kadar iç ve dış ilişkiler bakanı. Düşmanınızı, düşmanın yöntemini anlayacaksınız. Sultan Abdülhamit'e benzemez. Abdülhamit çok iyi niyetliydi, biraz da insaflıydı. Yavuz Sultan Selim belki ondan daha da insaflıydı. Bazı Kürt beylerine, aşiretlerine, 'serbestsiniz, istediğiniz gibi yaşayabilirsiniz' diyebiliyordu. Mustafa Kemal'in yine dönemine göre bazı ilerici yönlerinden bahsedilebilir. Ama bizim için anlaşılmaya değer yönü neydi? .

Şimdi TC'nin yıkılış döneminde veya en çağdışı kalmış bir kurum olarak devlet, şu anda en sağ ve en çürüten bir faşist yönelim altında üzerimize geliyor. Zaten bütün köyler boşaltılmış. O köylerin de fazla bilinçlendiğini sanmıyorum. Sırf ajanlaşmadıkları için o kadar boşaltıldı. Fukara dağda kalmış bir Kürt. Fakat düşman onu önce sarsmak istiyor. "Devlet budur" diye yüreğine büyük korku salmak istiyor. Zaten aç bırakıyor. Pavlov'un köpekleri gibi bir zil sesiyle ağzını sulandırarak devlete ajanlık biçiminde koşturmaya çalışıyor. Bu noktaya getirilmek isteniyor. Yoksa bu köylerin hepsi PKK'li filan da değil. Dünyadan bile fazla anladıklarını sanmıyorum. Ama faşist hamle onu yutmak istiyor. Bunun için vuruyor, aç bırakıyor, birkaç zil sesiyle kendine bağlamak istiyor. Bu korkunç bir hayvanlaştırma sürecidir. Eşekleştirme bile demeyeceğim. Daha değişik bir hayvanlaştırma süreci. Herkes çaresiz. "Nedir bu başımıza gelen" diyorlar. Dört bin yıl öncesinden daha geri bir konum. Adam dağında, köyünde biraz daha insanca ve özgürceydi, o da elinden gitti. Faşist hamle bunu yapıyor.

Tabii, bunun temel bir nedeni de devrimci hamlemizdir. Devrimci hamlenin tehlikesini biliyor. O zaten dağ başındaki köylüye yetişmiş, dörtbin yıl öncekinin Kürdünü alıyoruz, dünyanın en ilerici, özgür topluma çekiyoruz. Emperyalizm bunu dehşetle karşılıyor. Emperyalizm; "acaba bu devrimci hareket insanı nereye götürür, Kürt insanını nereye götürür, Ortadoğu insanını nereye götürür?" diyor. Ortadoğu gericiliğini ayağa kaldırmak istiyor. Kendisi pür dikkat, Almanyası "en tehlikeli adam", Fransası, Amerikası birbirinden daha beter, "bir an önce boğulmalı" diyor. Bu tehlike ileride onlara da yönelmesin diye, Ortadoğu'da gerici zirveler yapıyorlar. "Birlikte tedbir alalım" diyorlar.

Sosyal imha en ağır idam cezasıdır

Devrimci hareket, böyle büyük bir hayvanlaştırmaya karşı, büyük bir insani hareketle karşılık vermektedir. PKK hareketi büyük bir insanlık hareketidir. Büyük hayvanlaştırmaya, bütün emperyalist gerici-çapulcuya, insanlık dışı her türlü uygulamalara karşı insanın kendini savunma ve özgürleştirme hareketidir.

Bunun için düşman bizi kapsamlı bir biçimde sosyal olmaktan çıkarmayı hedefliyor. Kürt gerçeğinde siyasal, askeri, ideolojik, sosyal hatta kültürel olmak idamlıktır. Türk anayasası bu konuda hükmünü böyle vermiştir. İdamlık olana kelleyi teslim etmek istemiyorsan veya böyle bir fermana koyun gibi boynunu uzatıp, kestirmek istemiyorsan direneceksin. Siyasi, askeri, ideolojik cephede olay budur.

Şimdi, sosyal cephe biraz daha farklıdır. Sosyal cephe nedir? Dağ başındaki köydür, kent yığınlarıdır. Şimdi bunların hepsine bilinen bu yasalarla idamlık verilemez, daha değişik bir idam gerekir. Bu, yasalarda, anayasalarda pek gözükmez. Peki nedir bu? Sosyal gerçeklik olmaktan çıkarma. Bu belki de en ağır idamdır. Bir kişiyi idam edersen, tepkisi onunla, ailesiyle sınırlı kalır. Ama tüm bir sosyal yapıyı dağıtmaya ferman çıkarttın mı, belki de o toplum dünyanın en talihsiz toplumu olur ve bu da biziz. Tarihte bu kadar kapsamlı bir sosyal gerçekliğin imha planının daha geliştirilmiş olduğunu sanmıyorum. Hitler'in Yahudilere uyguladığı sınırlıdır. Yine beyaz ırkın siyah ırka uyguladığı sınırlıdır ve nitekim bugün bunlar aşılmıştır. Ama kemalizmin ve Türk faşizminin uyguladığı hem çok gizli, hem de ölümüne işletilmektedir. Ve eşi de yoktur veya eşi kendisidir.

Şimdi siz kendinizi nasıl tanımak istiyorsanız, böyle bir uygulama gerçeğini de kavramak zorundasınız. Neden kapsamlı bir savaş vermiyorsunuz? Çünkü gerçekliğinizi tanımada çok darsınız, yüzeyselsiniz, belki iddianız yok veya korkuyorsunuz. Belki de kendinizi düşman gözüyle değerlendiriyorsunuz. Düşman gözüyle görebildiğiniz kadar göreceksiniz, ama diğer gözlük, ilkel klan-kabile gözlüğüdür. Ki geride olanı da onunla görürsünüz. Ve iki gözlüğün de gözünüzde göstereceği gerçeklik öldürücü, yaşanılmaz gerçekliktir.

> "Engeller var. En başta sizden kaynaklanan, özgürlüğe gelmeyen engeller var. Özgür yaşamla aranızda kimlerin, nasıl ördüğü duvarlar, kurduğu barajlar var ki, sizin enerjinizi yakalayamıyoruz? Büyük enerjimizle size çıkış yaptırılamıyor. 'Kimler tutmuş, nasıl tutmuş?' Kendinize sormalısınız.

"İnsanım" diyorsunuz. Benim kendime has bir özelliğim var; çocukluğumdan beri asla kendimi insan yerine koymadım. Koymamam çok gerçekçidir. Ve hâlâ da devam ediyor. Tabii düzenin anladığı anlamda veya başkalarının görmek istediği ya da bizim ilkel topluluğun kendine yakıştırdığı gibi insan olmayı kendime yedirmemem çok önemli bir özelliğimdir. Sizin ve bütün toplumun hatası nereden kaynaklanıyor? Düşmanın yakıştırdığı elbise, taktığı ruh, kazandırdığı her türlü biçimle mal edilmiş, beğeni görmüş, çalımını sata sata yaşayacağını sanıyor. İşte büyük gaflet! Bunu erkenden farketmem çok isabetli oldu. Kendimi böyle bir gaflete düşürmemem, kendime yapabileceğim en büyük iyilik. Ama siz hâlâ bu gafletten vazgeçmiyorsunuz. En temel bir çelişkiniz de burada. Siz kendinizi insan sanıyorsunuz ama birçok eğilimleriniz var. Bu daha yedi yaşında size aşılandı. Benim şansım; gerek aile düzeyinin her türlü sosyal üstünlüğünü bana kolay kolay dayatamamaları ve dayattıklarında da benim bir sorgulama gücümün olması, gerçek çıkış ve gelişim nedenimdir.

Sanırım siz çok erken yaşlarda, daha sosyaliteye ilk adımı atar atmaz, o ana kucağına bebek gibi fırlatılıp "hop şöyle ninni, hop böyle ninni, şöyle güzel uyu, şöyle oğulum büyür, paşa olur" edebiyatıyla yetiştirildiniz. Şöyle düşmanın beğenisini kazanma, şöyle klan-kabile ölçülerinde gerekeni tam yapma, hiç soru sormama, sorgulama gereğini duymama, giderek bunu katılaştırma, kemikleştirme, bu temelde PKK'ye girme ve bizim gibi bir önderlikle kendi kendini karşılaştırma. Sonuç sizinle olan çelişkilerimiz ve çatışmalarımızdır. Düzen, ilkellik sizi bu kadar düşmeye götürmüş.

İnsan olmak partiyle başlar, bir toplum olur, bir insanlık olur

Ben ise bu kadar farklıyım. Ve hâlâ bu amansız bir savaşımdır. Şu anda savaş çok boyutlanmıştır, ulusal düzeye çıkmıştır. Ben de özenle bu savaşı böyle körüklüyorum. Hem PKK içinde, hem ulusal hareket içinde, hem de giderek daha da Türkiye'ye taşırarak yaymaya çalışıyorum. Kendilerinin istedikleri gibi bir insan haline getiremediler. Fakat ben kendimi nasıl bir insan haline getireceğim? Benim kendimi insan haline getirmem, partiyle başlar, bir toplum olur, bir insanlık olur. Böyle bir çatışma mücadelesidir. Doğrusu da budur, çünkü başka türlü kendini inkar etmek olur. Benim gelişmiş, özgün, toplumsal koşullarım olsaydı şöyle ulusal düzey gelişkinliği, şu kadar gelişmiş sınıflar, kültür, sanat etkinlikleri, şu kadar mücadeleye katkı sunuyor veya onlar veriyor olsaydı, herhalde bu tarzı veya kendimi böyle oluşturmanın imkanını bulamazdım. Ben kim oluyorum da, kendimi çok erkenden böyle biri gibi şekillendiriyorum. Çünkü gerçeklik bana bu fırsatı yakalamayı sunuyor. Önderlik tahlilini geliştirirken sanırım bu önemli ipuçlarını veriyor. Kendimi değerlendirirken, böyle izah etmenin daha gerçekçi olduğu kanısındayım. Mevcut toplumsal düzeye şüpheyle bakmak, tepkiyle karşılamak doğrudur. Çünkü büyük oranda düşmana hizmet eden ve kendini yaşamayan, kendine ihanet eden bir düzeydir.

Ortaya çıktığımız yıllarda neden büyük tepki duydum? Daha ilk arkadaşımı bulmaya çalışırken, aileyle ve bütün köy toplumuyla çelişkiye girmek zorunda kaldım. Şimdi, yedi yaşında kendimi tanımaya başlar başlamaz bir çocukluk arkadaşını seçmek sanırım en doğal bir istem olur. Bunda hiçbir kötülük olmaması gerek. Onun kendine göre ölçüleri nedir? Koşup fırlıyorum, çocukluk oyunlarını oynuyorum, dağda oynuyorum, çimende oynuyorum. Ailesi kimdir, toplum düzeyi ne kadar gelişmiştir, bunu fazla dikkate almıyorum ve bana ayak uyduran kimse, onu kendime arkadaş yapıyorum. Benimle çocukluğumu en iyi paylaşacak kimse, onunla ilişki arayacağım. Çok doğal olan ve yapılması gerekeni yaptım. Sonuç; aileyle çelişiyorum. İllegaliteyi seçtim. Yedi yaşında illegal aileden ve köy topluluğundan gizli davranma, bu kadar erken yaşlarda gizlenme gereği-

ni duyma. Hatırlıyorum, ilişkilerimi büyük bir özenle gizleyerek, vazgeçmeden sürdürme durumum vardı.

Neden böyle hareket ediliyor? Kişinin özgürlüğü için böyle hareket ediyorum. Çocukluk arkadaşlığını seçme hakkı kullanmak bundan vazgeçmemek. Aslında birey hakkı bir toplumsal hak filan da değil, bu dikkat edilirse önemli bir gelişmedir. Çünkü yerleşik kural bunu kabul etmiyor. Bizim koşullarda ailelerin ne kadar etkili olduğunu biliyoruz. Klan-kabile hükümleri çok geçerli. Birey de çok zayıftır. Çocuğun da aile ilişkisine göre mutlak anlamda alınıp yetiştirilme durumu vardır. Bizim buna cevabımız ayrı olmasa da “bildiğimi okurum” biçiminde karşılık bulması farkı ortaya koyuyor. Tabii bu daha sonra adım adım gelişti. Bütün toplumsal kurallar, inanışlar, giderek ideolojiler, siyasal eğilimler, partiler. Yaşamın binbir türlü tarzını böyle sorguladım. Bana göre ne kadar uygundur, ne kadar değildir? Süzgeçten geçirerek, bir yaşam yürüyüşü haline getirmek bizim oluşum tarzımızdır. Dikkat ederseniz, bu hâlâ devam ediyor.

“Sen iki insanla bir arada durmayı becerebiliyor musun? Bir silaha doğru bakabiliyor musun? Bir yoldaşa hizmet etmeyi biliyor musun? Kırılan veya kırdığın birtakım kalpleri tamir edebiliyor musun? İmhaya terk ettiğin yoldaşlarını anlayabiliyor musun? Bir de bunlar kendilerini etkili, yetkili kişiler olduklarını sayıyorlar.”

Sizlerle özgür temellerde ilişkileri inşaa etmek istiyoruz. Ama engeller var. En başta sizden kaynaklanan, özgürlüğe gelmeyen engeller var. Özgür yaşamla aranızda kimlerin, nasıl ördüğü duvarlar, kurduğu barajlar var ki, sizin enerjinizi yakalayamıyoruz? Büyük enerjimizle size çıkış yaptırılamıyor. “Kimler tutmuş, nasıl tutmuş?” Kendinize sormalısınız. Basit bir arkadaşlığa bile gelemiyorsunuz. Gelseniz de ikinci gün teslim oluyorsunuz. Arkadaşlık da, teslimiyet de yok. Ben ikisini görüyorum. Bir gelemem, gelirsem de teslim olurum. Örneğin Kürdistan'da aile, teslimiyetin imzalandığı, yıllarca beslendiği bir zemin. Her türlü boşa çıkarmanın, kendini bitirmenin okulu, aile okuludur. Bundan dolayı kuşku duyduğum bir ortamdır. Erkenden beğenmemeye, uyarsam yutulurum endişelerini taşımaya başladım. Sosyaliteden çekinmiyorum, aileyi inkar etmiyorum, ama bu biçimiyle, bu güçsüzlüğüyle, çözümsüzlüğüyle büyük bir tehlike olarak görüyorum. Şimdi daha iyi anlaşılıyor ki, bu da isabetli bir değerlendirme ve yaklaşımdır.

Yaşamım büyük intikam hareketidir

Biz ilk olarak ortaya çıkar çıkmaz düşman şöyle bir çağrı yayınlıyordu: “Aileye, anne-babaya, önce çocuklarınıza, sonra ailenize sahip çıkın.” Şimdi ise “bütün topluma sahip çık” diyor. Yine içimizden çıkan bazı ilginç tipler var, en yakınlarımız da dahil “anamı çok özledim”, “eski ablam nerede kaldı” diyor. Tabii “kadın” diyor. Bunlar bana karşı söyleniyor. Kimdir bunlar? Provokatörler ve düşmanlar amansız bir savaş yürütür. Hiçbir şeye yaramayan eski ilişkiler aklıma geliyor. Benim tarzım böyle patlamaya yol açıyor. Sanki bunlar birbirlerini eskiden tanımayan bireyler değillermiş gibi. Aile, kabile, ahbap-çavuş, bilmem abla-kardeş değillermiş gibi birbirlerine sarılıyorlar. Düşman da böyle. Türklük şu anda en büyük sarılma tarzını nasıl sağlıyor? Bana karşı “Apo bizi yok edecek.” Ben bir bireyim, nasıl Türklüğü yok edeceğim. Evet Türkeş çağrı yapıyor, “bizi yok edecek” diyor ve toplumu inandırmaya çalışıyor. Şu anda her gün yüzbinleri sokaklarda yürütüyorlar. İşte, “Apo şöyle katildir, şöyle kalleştir ve Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur. Sarılın ha sarılın!” Düşman bize bakarak büyük birleşme gereği duyuyor. Günde bin defa birlik, bütünlük edebiyatı yapıyor. O düşmandır yapar. Bana bakarak dakikası dakikasına politika yapıyor. Çılgın gibi bir politika, insanı ürkütüyor. Şimdi çok açık ben sizin gibi değilim. Bu düşmanı tutarsam, “sen neden böyle yapıyorsun” diye hesap soracağım. Düşman benim yaşamımın örgütlenişinin büyük bir intikam hareketi olduğunu biliyor. “Sen nasıl böyle örgütledin ve neden böyle yaptın” diyor. Suçunu biliyor, bunun için “sarıl ha sarıl” diyor. “Türk titre ve kendine dön” demesi de bundan. Büyük suçlu ve kendini böyle örgütlüyor, derinleştiriyor.

“Ya bitireceğiz” bin yıllık hükmün son raundudur

Korkunç bir milliyetçilikle, faşizmin en alasıyla kendi emekçisini bile o kadar ideolojik egemenlik altına almış ki; maymunlaşmış, açlıktan, işsizlikten öldürüyor. En geri Afrika toplulukları bile mevcut baskı politikasına kesinlikle dayanmazlar. Örneğin yüzde bilmem kaçlık bir fiyat artışı bir Nijerya'yı ayağa kaldırıyor. Şimdi burada yılda bir defa değil, her gün, yalnız fiyat artışı da değil, düpedüz bir soygun var. Her gün yeni bir yolsuzluk patlıyor. Toplum bağırıyor, çağırıyor. Geçenlerde, “ey halkım!” diyen bir siyasi lider, daha da “kazık yiyin, aklınız başınıza gelsin” diyor. Kendi halkına böyle sesleniyor. Çok ilginç: “Kazıklanmış bir halksın. Hâlâ kendinize neden gelmiyorsunuz?” diyor. Doğru, fakat doğru olmayan bir şey daha var. Bu halkı bu duruma kim getirdi? Bunu söyleyenin kendisi halkı bu duruma getirmiştir. Faşistler arasında klik çatışması var. Bir klikten diğerine geçmek istiyor ve doğruyu bu noktada söylüyor. Türkiye yönetiminde böyle epey klik var. Halkı birbirine karşı kışkırtmak istiyorlar. Ama halk o kadar kazığı yemiş ki, gerçekten çıkacak hali yoktur. Eskiden ortaçağ yöntemleriyle zincire bağlama, kazığa bağlama vardı. Şu anda Türk halkı ortaçağdan daha fazla kendi efendileri tarafından kazığa bağlanmıştır.

Birlik bütünlük böyle sağlanıyor. Şimdi faşist yönetici klik neden böyle yapıyor? Binlerce yıldır veya en az bizim üzerimizde bin yıllık insanlığın tanımadığı bir rejimi uyguluyorlar. “Ya bitireceğiz ya bitireceğiz” diyorlar. Bitireceğiz demesi boşuna değildir. Bin yıllık tarih hükmünün sona bağlanmasıdır. Böyle son bir çabayla sonuç vermesidir. “Ya bitireceğiz” hükmü, bin yıllık hükmün son raundudur. Öldürücü yumruğun sonuncusudur. Hâlâ günlük olarak vurmaya çalıştıklarını herkes görüyor. Şimdi bunlar ise direnmesiz karşılanıyor. Yani, yılan midesi alıyor, yutuyor ve eritiyor. PKK hareketi, yılanın ağzından taş alma hareketidir. Midesine çekse bile eritmeme hareketidir. Böyle başladık ve artık taş olmaktan çıktık. Şu anda beynine vurulan sopaya dönüşüyoruz veya sivrisinek olduk burnundan giriyoruz, gözünden giriyoruz, sersemletiyoruz. Her gün bir yerlerinden vuruyoruz. Bu bir direnme hareketidir. Çok vahşi bir savaş söz konusu. Başka türlü savaş değerlendirmesi yapılamaz. Bir Fransız sömürgeciliği de vardır, çok uygarcadır diyeceğim. Benimsediğim anlamında söylemiyorum. Yine bir İngiliz, hatta bir Amerika'nın yeni sömürgeciliği var. Ama düşmanla, Türk faşizmiyle kıyasladığımızda “öp de başına koy elini”, öyle bir sömürgecilik. Hitler soykırımlar yaptı. Tarihte böyle bazı uygulamalar var, ama hiçbirisi şu anda bizim yaşadığımıza benzemiyor.

Günahkar, lanetli birçok şeyi yaşam özelliği olarak bellediniz

Bu gerçekliği tespit ettikten sonra, kendi durumumuzu daha iyi anlamaya başlayabiliriz. Düşman ideolojik, siyasi, askeri düzeydeki gelişmemizi yok ediyor, öldürmeye çalışıyor. Sorun bu değil. Bu her zaman oluyor. Fakat daha da altında, bir sosyal alanımız var. O, işte dilimizdir, kültürümüzdür, ailedir, yaşamın bazı alışkanlıklarıdır, en kötü imha bunların üzerinde gerçekleştiriliyor. Belki bu yasalarda yok, zaten pek yasalık bir durumu da olamaz. Ama uygulama olarak faşist ulus teorisidir. Bir faşist toplumsal imha planı olarak korkunçtur. Ve en önemlisi de bunun yol açtığı bitirilmiş insandır.

Osmanlıcılık nereye getirdi, kemalizm devraldı nereye getirdi? İşte şu son yıllarda, faşizmin en tehlikelisi veya cumhuriyetin yıkılış döneminin faşizmi, çürüme döneminin faşizmi nereye götürmek istiyor? Düşman sizi ne kadar kendiniz için şekillendirdi? Ben neden bu kadar sizinle çatışıyorum? Çünkü siz bu faşizmin okulundan geçtiniz. Yüzde yüz günahkar, lanetli olan birçok şeyi yaşam özelliği diye bellediniz. Sosyalleşme değil, Türk halkı maymunlaştırılıyorsa, biz ondan daha değişik bir hayvan türüne benzeştirildiğimiz için, siz farklılaştınız. İddiamı ispatlayabilirim. Hiçbir sosyal düzeyiniz yok. Nasıl aile kurabilirsiniz? İlkel klan topluluğunda bile yaşayabileceğinizi sanmıyorum. Yirmibirinci yüzyılın son çeyreğinde yaşıyoruz diye hiç kimse kendini aldatmasın. Emperyalizm hayvanlaştırmayı dayatmıştır. Doğa tahribi, çevre kirliliği, toplumun kanserleşmesinden herkes bahsediyor. Onun için “yirminci yüzyıl asrında insanlık şöyle ilerlemiştir” diye emperyalist yutturmacalarına kendini kaptırmaya gerek yok. Yirmibirinci yüzyılda insanlığın bu sorunlar etrafında, eğer çare bulunmazsa, en büyük tehlikenin yaşandığı ve sonunun geleceğini bilim adamları söylüyor.

Bizimki daha değişik bir hayvanlaşma. Bunu tanıtmaya çalışıyoruz. Düşmanın tarzına bakacaksın, kendi şekillenmene de bu temelde bakacaksın ve bu hayvanlaşmayı anlayacaksın. Direnmemeyi, teslim olmayı bu düzende uzlaşmaya bakarak anlayacaksınız. Düşmanla, her türlü dolaylı kurum-kuruluşlarıyla uzlaşarak, hatta onlara öykünerek hayvanlaşma var. Unutmayın ki, küçük bir memur olmak için kendinizi koymadığınız, benzeştirmeye çalışmadığınız bir kılık-kıyafetiniz kalmamıştır. Her şey düşmana göre ayarlanmaya, şöyle dilini kullanmaktan tutalım, şöyle giyinme, şöyle yaşama, saatlerini ayarlama hepsi düşmana göredir ve kendine karşıtlık temelindedir. Biliyorsunuz ilkokula gider gitmez sabah akşam ülkeni inkar ederek ant içerek, aynı gericiliği böyle içeceksin. Küçük bir iş imkanını bu ihanet temelinde göreceksin? Bu deliliğiniz sizi nereye götürüyor? Faşizm dünyada kendini nereye koyuyor, sizi nereye koyacak? Şu anda bu Türklüğü bütün uşaklık, teslimiyet ve yalvarmalarına rağmen Avrupa ve Amerika bile değersiz buluyor. Kaldıramıyor. Türk-İslam sentezini Araplar bile artık değersiz buluyor.

Bu Türkü kim satın alacak? Kendisini böyle hiçbir yere pazarlayamaz. Bir de Türklüğün elindeki Kürtlük ve sizler kendinizi nasıl yaşatacaksınız, nasıl pazarlayacaksınız? Ben hâlâ hatırlıyorum; bu köylülerin binlercesi devlet kapılarında ve belediye önlerinde kapıcılık için sabahtan akşama kadar bekliyorlardı. Bir bekçilik nedir ki, bu da iş midir? Bu duruma gelmişler. Bir küçük memur oldun mu dünya senin oldu. Hem de ihanet memurluğu. Şu anda bu iş, onbin kişiden birine nasip olamaz. İhanet işi, bu kadar reva mı? Şimdi bu delilik değil de nedir?

Biraz sağduyulu olmalısınız, vicdanınız artık gelişmeli. Varsa bir insanlık iddianız, artık kendisini uyandırmalı ve dile getirmelisiniz. “Bize fazla yüklenme” demeyin. Varsa bir iddianız, kendi yaşadıklarınızı, gerçekliği dile getirin. Neden bana uyduruk sorunları dayatıyorsunuz? “Ben ablamı isterim, ben kocayı, kadını isterim, ben anacığımın kucağını, düzeni özledim” demenize gerek yok. Ben hal-hareketlerinize bakıyorum, ne istediklerinizi biliyorum ve bunlarda bir umut görmüyorum. Sizi kucaklara terk etmek benim için kolay. Sizden kurtulmak benim için kurtuluş olabilir ama içinde bir şey var mı? Gerçekten kurtuluş getirebilir mi? Gidin, hiç kimse sizi sinesine basamaz. Çünkü haraptır, bitiktir, hepsi sizden daha beterdir. En sağlamı bile sizsiniz. Gerçekleri göreceksiniz. Bazı eski hayallere, özlemlere takılarak gerçeklerle alay etmeyin veya kendi gerçeğinizi örtbas etmeyin. Çünkü gerçek dışılık kişiyi ölümden daha beter eder. Kendinize saygınız gerçekliğimize anlam vermek temelinde olsun ve gelişme de zaten böyle başlar.

Sosyal mücadele savaşın en şiddetli alanıdır

Bütün bu söylenenler ne anlama geliyor? Nasıl sosyalleşeceğiz? İnsan sosyal bir hayvandır denilir veya hayvanın en ileri sosyalleşmiş biçimi insandır. Şimdi bu bizden alınıyor, sosyalitemiz parçalanıyor veya var olan sosyalite tamamen düşmanın içinde erimeye, düşmana göre şekillenmeye duyarlı hale getirilmiştir. Onlar bizi kapmak istiyorlar, bütünüyle yaşam, yetişme tarzımız böyle. PKK buna karşı, bunun yerine kendi sosyalitesini geliştirmek istiyor. Ne sosyalitesi? Düşmanın gerek ideolojik, siyasi, askeri, sosyal ve kültürel imhasından uzak, buna karşı direnen, kendi özgür iradesiyle hareket eden bir sosyalite. Ben bunu fazla açmıyorum. Veya genel hatlarıyla açıyoruz. Şöyle bir ülke, şöyle bir özgür halk, şöyle demagojik bir toplum, şöyle özgür ilişkiler gibi genel kelimelerle izah ediyorum. Eğer tam özgürleşmiş olsaydık, şöyle bir ekonomik kuruluş, şöyle bir sosyal kuruluş, şöyle bir siyasi kuruluşumuz derdik. Zaten amaçlarımız da var.

Dikkat ederseniz, parti programımızda şöyle bir ekonomik inşadan bahseder: Ferdin gelişmesi en verimli bir tarzda karşılık verecek bir kamuoyu ekonomisi veya sosyal ekonomi. Kimisi de buna sosyalist düzenleme diyor, ne derseniz deyin. Fert için en verimli, başka toplumsal kesimlerin aleyhine olmayan, baskı-sömürü değil, emeği gözeten, ama toplumsal kuruluşu da ferde çiğnetmeyen böyle dengeli ekonomi ve onun üzerine inşa edilen sosyal, siyasal şekilleniş. Siyasal anlamda demokrasi, sosyal alanda her türlü özgürlük ilkesinin işletilmesi, bir kültürel moral ve gelişme öngörülüyor. Bunlar parti programı. En önemlisi de programı bir tarafa bırakmayalım. Program için büyük bir savaşım gerekir. Şu anda programın hangi ilkesini işletiyoruz, hangisini ele alıyoruz? Bence taktik bir ilkesidir. Nedir? O da mücadeleyle kazanılır. Parti programında, bütün bu amaçlar ancak halkın savaşımıyla kazanılır. Programda mücadele gereği diye bir ilke vardır. Bu amaca ulaşmak için sadece mücadele ediyoruz. Başka normal bir gelişme yolu yok. Normal gelişme yolu şurada kalsın, imha yolundan başka yol yok ve dolayısıyla mücadele tek seçenek oluyor. Bu sosyal alan için de geçerlidir. Yani “ideolojik, siyasi, askeri mücadele tamam da, bu sosyal mücadele nereden çıktı” diyebilirsiniz. Sosyal mücadele en tehlikeli idama, imhaya maruz kalan bir alan olduğu için en şiddetli verilmesi gereken bir mücadele alanı oluyor. Düşmanın çok kapsamlı yönelimi var, yedi yaşından başlar ve en kötürümünü yapar. Bunu aştık. Bu anlamda özgürleştirmek, üstyapıyı da özgürleştirmenin temelidir veya sizi bir de bu sahada özgürleştirmek gerekiyor. Bu saha mücadelesini başarıyla vermek gerekiyor. Bu mücadeleyi vermeden sizin asla ideolojik, siyasi ve askeri yönden gelişeceğinizi sanmıyorum.

Kendini örgütleyen insan en büyük kuvvettir

İlk sosyal dersi almasını bilmeyen, neden sosyalite, nasıl sosyalite, nasıl bir cemaat yaşamı, hatta nasıl bir grup yaşamı, bunu beceremeyenler çok gelişkin bir örgütlenme olan ideolojik, siyasal ve askeri örgütlenmeyi beceremezler. Nitekim beceremedikleri de ortaya çıkıyor. O halde sosyal ders çok hayati bir ders. Bu dersi hem teorik olarak kavramak, hem de pratiğini yaşamak gerekiyor.

Sosyal düzene gelinebilir diyorum. Sosyal düzen nedir? Anlayışlı, saygılı, hoşgörülü hani “yaşama gelme” diye tabir edeceğimiz askeri kuralları vardır. Düşmana hizmet etmeyen, köhnemiş gericiliğe alet olmayan, biraz özgürce günlük yaklaşımları ihtiva eden bir yaşam tarzıdır. Siz buna gelmiyorsunuz. İlişkilerinizde saygı, sevgi, moral, coşku, anlayış, kavrayış, değer, kıymet ifade etme çok zayıf. Yani dikkat edin, büyük bir kısmı zırzop gibi kendini yaşama dayatmış. Bir oturuyor, mideyi dağıtmak, boğmak istiyor. Çirkinlik, diken olma, nefret olma var. Aslında neyi, nasıl dayattığının pek farkında bile

“Dörtbin yıl öncesinin Kürdünü alıyoruz, dünyanın en ileri-ci, özgür toplumuna çekiyoruz. Emperyalizm bunu dehşetle karşılıyor Emperyalizm; 'acaba bu devrimci hareket insanı nereye götürür, Kürt insanını nereye götürür, Ortadoğu insanını nereye götürür?' diyor. Almanyası 'en tehlikeli adam', Fransası, Amerikası birbirinden daha beter, 'bir an önce boğulmalı” diyor.”

değil. Çok delice bir yaklaşım. Canı hep bozmak istiyor, dağıtmak istiyor, öfkeli. Neden böyle? Çünkü düşman delirtmiş, düşman onu hayvanlaştırmış. Şimdi bunu aşacağız. Aşmazsak bırak siyasi düzeyi, askerileşmeyi, gerillayı, sosyal olarak geliştiremeyiz. Nitekim birbirimizi yaşatamayacağımızı günlük savaşı yürütme pratiğinden anlıyorum. “Ben şununla yaşamaya gelmem, şununla görev yürütmeye gelmem” diyene, “o zaman sen iyisini kur” diyoruz, ona da gelmiyor. “Tamam, bu eski bebektir” diyorum. Kendisini sırtta taşıtmak istiyor. Köylü kurnazlığını, ukalalığı bırakacaksınız. Yüzlerce insan var, neden özgür bir yaşam geliştirilmiyor? Savaş istiyorsa en görkemli savaş alanı. Sosyallik istiyorsa en sosyal yaşamın özgürce örgütlenebileceği kişiler. Silah istiyorsan silah. Bunları görmeyecek, “alan değiştirmek istiyorum, şununla çalışamam” diyecek.

Bunların kendilerini de, beni de kandırmalarına artık yeter demek gerekiyor. Hiç olmazsa insan birbirleriyle mücadele etmesini bilmeli. Düşmana karşı mücadele etmesini bilmiyorsan, önce kendini düzenle. Biraz kendini sosyal yaşama çek, ondan sonra büyük işlerden dem vur. Konuşmayı bilmiyor. Ne istediğinizi biliyor musunuz? Fukarasınız. Normal bir yoldaşlık ilişkisine, normal bir yaşam ilişkisine gelemiyorsunuz. Çünkü düşmanın baştan çıkardığı kişilik var. Geleneklere teslim olma var. Bireycilik demiyorum, keşke bunlar beni bir kapitalist gibi yönetse veya kendilerine hizmet ettirse, o da yok. Kürt ağalığı var. Zırdeli. Bütün bunları bozarız. Ben bu konuda da artık yeter diyorum. Oyunu biliyorum, ne olduğunuzu, kim olduğunuzu artık anladım. Hani düşman diyor ya “Ya biter, ya biter.” Ben de diyorum “onlar ya adam olur ya adam olur”, başka yolu yok. Bunun ötesi yaşamdan vazgeçmektir. Her türlü hizmet sunulmuş, hâlâ neden göremeyeceksiniz.

> “Sosyal terbiye; düşmanın olası bütün etkilerine karşı olmak kadar, fosilleşmiş toplumsal kalıntılara karşı durmaktır. Çözüm gücü olabilen ve en önemlisi de devrimin amacı olan, siyasi, toplumsal, ekonomik, kültürel, kısacası sağlıklı yaşanabilir bir toplumun gereklerini kendi kişiliğinde somutlaştırmaktır. Bu yönüyle kendinizi sosyal amaca yakın militan haline getireceksiniz. Asker olmak yetmez, bir de sosyal militan olacaksınız.”

Kendinizi terbiye yetiştirmeyi bilin

Çoğunuzun imkan ve fırsatları her türlü insanileşmeye yeter. Cemaati kur, grubu kur, komiteyi kur, istiyorsan orduyu kur. Neden kurmuyorsun? Hepinize soruyorum insanlaşmaya ihtiyacınız yok mu? Sosyal bir birim haline gelmeye ihtiyacınız yok mu? Bir yoldaş gibi birbirini karşılamaya ihtiyacın yok mu? Silahlı bir direnme grubu olmaya ihtiyacın yok mu? Morale, saygıya, özene ihtiyacın yok mu? “Var” diyorsan neden ele almıyorsun, neden geliştirmiyorsun? Neden yalancılık, tahrikçilik yapıyorsun? Bu kişiliği kazı, altından düşman, bozguncu, sünepe çıkar, her türlü yaşama kendini koyvermiş, teslimiyete gelen kişilik çıkar. Bu kişiliği ne yapacağız, hani devrimcilik, militanlık, toplumsal-ulusal kurtuluş hareketliliği? Kişiliğimizle ne kadar uyuşuyor? İçimizde de birçok gafilin durumu bu. Normal bir sosyal yaşama bile yönelememesine rağmen ikide bir “alan değişikliği istiyorum, görev değişikliği istiyorum” diyor. Sen kim, alan kim! Sen kim, görev kim! Sen iki insanla bir arada durmayı becerebiliyor musun? Bir silaha doğru bakabiliyor musun? Bir yoldaşa hizmet etmeyi biliyor musun? Kırılan veya kırdığın birtakım kalpleri tamir edebiliyor musun? İmhaya terk ettiğin yoldaşlarını anlayabiliyor musun? Bir de bunlar kendilerini etkili, yetkili kişiler olduklarını sayıyorlar. Senin bir birleştirme, bütünleştirme çaban var mı? Bir hatayı, eksikliği gidermen var mı? Bu konuda somut bir planın var mı? Sağlıklı bir durum değerlendirmen var mı? Bir çılgın, bir bozguncu, ne idüğü belirsiz, bir düşkün olmaktan kendini çıkarıyor musun? Sorunlar bu kadar yakıcı. Yok, bir demagoji gelişmiş, bir bakarsın öyle bir telden çalıyorlar ki, “görmeyen de ne sanır.” Avrupa, ağa teline vurur, sömürgeci jandarma teline vurur ki, zaten son tahlilde öyle olmak istediği ortaya çıkıyor. Yine o ilkel tip aptal köylü hamal telinden vurur. “Yapamam, edemem, dönüşemem, örgütleşemem, geriyim.” İşte en alttaki bir yaratık, insanlığın en düşmüş bir biçimi. Zurnanın son deliği de böyle ses çıkarır. Olmaz! Bunların gelişmekle, örgüt içi yaşamakla alakası yoktur. İnsanlar kendilerini yetiştirmeyi bilmek zorunda. Siyasi, askeri yaşamı kurtarmaktan önce sosyal yaşamı kurtarmaktan bahsedelim.

Birlik, bütünlüğümüz için bu kadar çaba sarfediyorum. Siz de artık bazı temel ilkelere göre yaşamaya gelin. Düşmanla oynamaya gerek yok. Teslimiyetle, onun her türlü ara biçimlerini dayatmaya ne gerek var? Kaldı ki, bununla nereye gidebilirsiniz? Amerika'nın yaptığı bir değerlendirme var: “Herkesi, kendi halkını ve hatta PKK'yi deli ilan ediyor” diyor. Böyle insanlar deli değil de nedir? Bakın halinize bir deliden farkınız var mı? Deli nedir? Köy topluluğunda veya sosyal yaşam içinde bir çılgındır. Bir delinin, sinirleri dağılmıştır, kontrol gücünü yitirmiştir ve öyle kendini koyvermiştir. Bu tanıma göre delilik sınırında kim dolaşıyor, kim dolaşmıyor? Kendine hakimiyeti olan, hem kavrama ve hem de ona uyum gücü olan deli olmaktan çıkar, ona “akıllıdır” denilir. Akıllı olmak tam da bu noktada, düşmana hizmet etmeyen, bir devrimci partinin ilkeleri esas alınmışsa, ona uyma gücü, yaşam gücü, mantık gücünü gösteren kişi demektir. Ve bizde bu deliler topluluğunu insanı akıllı hale getirebilmek zor.

Disiplinden kopmuş, özgür yaşamın bütün belirtilerinden kopmuş, her türlü boş-avare, lümpen, serseri çıkış belki kolayınıza gelebilir. Ama dünya bizi nasıl değerlendiriyor, bakın düşmanın karşısında biz “kıro” olmaktan, “Kürt ne bilir bayramı, hor hor içer ayranı” demekten öteye bir anlama sahip miyiz? Böyle bir sürü söz var, hepsi de dalga geçmek biçimindedir. Bundan öteye bir değerimiz var mı? Bu kölelikten öteye bir sıfat değil de nedir? Devrim iddiası deyip geçmeyelim, siz basite aldınız, ben basite almadım. Devrimci yaşamı siz bozuyorsunuz, ben bozmuyorum. Devrim için sabır, inat, yaşamın her şeyine tahammül göstermek gerekir. Biz bu gücü biraz gösterdik. Bu yalnız bir faaliyeti normal askeri bir gelişmeye getirmek için değil, bu insanlıktan çıkmış halimize bir düzen getirmek içindir. Böyle sorunlarınız yoksa söyleyin. Çok iyi bir sosyal grupsanız, bunu ispatlayın. Beğeniyorsanız bu cemaati, ailenizi, toplumsal düzeninizi sizin olsun. Sıkıntınız yoksa, uyumunuz iyi ise başta sizin olsun. Düşmanınızla bütünleşme de bile özgürsünüz. Sizi rahatlatıyorsa, sizin olsun. Ama, bizim değerli hareketimiz reddediyor. Düşman içinde rahatlamayı, geleneksel-teslim olmuş toplumsal kalıntıları, fosil biçiminde yaşamayı reddediyor. Kendi özgür yaşamını kurabiliyor mu? İddiası, çabası bu. Zaten savaş bunun en yoğun ifadesidir.

> “Geçmişi tümüyle reddetmiyoruz; fakat çok tehlikeli ve düşmanın beslediği hususlar var. Göreceğiz, karşı koyacağız, özgürlüğümüzü çok dikkate alacağız, özgür kişiliği, özgür ilişkiyi, demokratik ifade tarzını, estetik tarzı, kısacası, ölçülerimizin açıklığa kavuşmuş nesi varsa onu gözeteceğiz.”

Toplumu tahlil etmek atomu analiz etmekten daha zordur

Şimdi, benim de her şeyi ortaya koyamayacağım açık. Toplumu tahlil etmek, atomu analiz etmekten bile daha zor bir kavramdır. Ben hiç olmazsa yaşanılabilir bir düzeye kadar tahlil etmeye çalışıyorum. İnsan umutlarını, tutkularını giderebilecek, temel özelliklerine ihanet etmeyecek kadar değerlendirmeye tabi tutabiliyorum. Herhalde bundan daha asgarisi de olamaz veya bunsuz hiç olmaz.

Bir de bu yönüyle büyük devrim gerçeğimiz var. Böyle bir sosyaliteye ulaşmak, bunu böyle gözetmek, buna böyle bir anlam verebilmek tanım düzeyinde çok yakıcı. Sosyal alan değerlendirmesini bu yüzden ihmal edemeyiz. Aile toplumunu, klan-kabile, aşiret toplumunu bu tanım çerçevesinde dikkatle ele alacağız. Birey ilişkilerini, hatta sosyal ilişkileri bu tanım çerçevesinde irdeleyeceğiz. Ne kadarı düşman, ne kadarı köhnemiş; yaşam vaat etmeyen toplum kalıntılarına yönelip, ne kadar özgürce ifadeye göredir hususlarını sıkı sıkıya gözeteceğiz. Kendimizi kesin bir de bu yönüyle düzenleyeceğiz, yapma cesaretini, gücünü göstereceğiz. Yapamazsak yaşayamayız, deliler gibi oluruz.

Bizim biraz kontrol gücümüz zayıflarsa, ki her gün idam kararları veriliyor birbirimize karşı. Birkaç tane böyle despot, egemen çıksa, hepinizin idam kararını verir. Nitekim bir çırpıda on yoldaş şehit düşüyorsa, bu da bir idam kararıdır. Neden? Çünkü sağduyusu yok. Bu bir çılgın, savaşı yürütemiyor, yanlış yürütüyor. Ağavari bir durum dayatıyor, yüzlerlerce kişilik örgütü dağıtıyor, çar çur ediyor. Örgüt biraz kendini savunmaya çalışıyor, bunlara idam kararı veriyor. Bu neyi gösterir? Görevlerin ağırlığı, ciddiyeti yoksa, bu normal bir olay midir?

Yaşama gelmiyorlar. Sen öndersin, yaşama gelmeyi öğreteceksin. Askerliğe gelmiyorsa, sen komutansın, onu asker yapacaksın.

Siz insan olmayı kolay sanıyorsunuz. Aslında hiç de değil, çok zor bir iş. Maalesef saflarımızda her gün yüzlerce değeri çar çur etmeyi, bir sigara içimine bağlayanlar az değil. Bu deli değil de nedir? Yoldaşını her gün bastırıyor, yani bir mengene gibi öğütüyor. Bunu anlamak zorundayız; bu sorunlar yoksa, bunlar görev değilse söyleyin. İkide bir herkesin kendini bana dayatması çözüm yolu değil ki. Kaldı ki biz bütün verileri sunmuşuz. İnsanlaşmanın, sosyalleşmenin, askerileşmenin hemen her alanını aydınlatıyoruz, verilerini sunuyoruz. Artık fukara halkı bir tarafa bıraktım, onların sorunlarını bir çözüm yoluna soktum diye düşünüyorum, pek bir şikayetim yok. Ama size bakıyorum, bu ne? Halk yaşamın ızdırabı altında ariftir, biraz özgürlük imkanını iyi değerlendirir ve öyle kolay da bırakmaz. Bu anlaşılıyor, ama ya sizin ki? Düşmanın tahrik ettiği kişilik. Gençlikle oynuyor, onun güdüleriyle oynuyor. Bir de savaş hattındadır, tehlikeye en açıktır, zorlukları da vardır. Onunla oynuyor. Dolayısıyla çok hassas olacaksınız. “Kesin dürüstüm, parti ilkesinden, özgür yaşam ilkesinden vazgeçmiyorum” diyorsanız, o zaman doğru bir davranışınız olacak. Başka türlü, hele bu hal hareketlerinizle, nereye, kime hizmet ettiği belli olmayan, dayatan kişiliklerinizle tehlikelisiniz.

Sosyal terbiye ölçülerine mutlaka ulaşacaksınız

Bundan dolayı yalnız siyasi, askeri, ideolojik terbiye değil, eğitim değil, bir de sosyal terbiye çok gerekli. Sosyal terbiye derken; “nasıl iyi bir aile kızıyım, delikanlısıyım” diye kendinizi aldatmayın. Böyleleri belki de, en terbiyesizidir.

Sosyal terbiye; düşmanın olası bütün etkilerine karşı olmak kadar, fosilleşmiş toplumsal kalıntılara da karşı duran, çözüm gücü olabilen ve en önemlisi de devrimin amacı olan, siyasi, toplumsal, ekonomik, kültürel, kısacası sağlıklı yaşanabilir bir toplumun gereklerini kendi kişiliğinde somutlaştırmaktır. Sosyal terbiye budur. Bu yönüyle kendinizi sosyal amaca yakın militan haline

Devamı 27. sayfada

Çoğalsın Pir'ler çoğalsın

PİR!
Ben ki, dağların delisi
Ben ki silahların sevdalısı
Proleteryanın emeği
İstanbul'da işçi pazarı
Botan'da gerilla
kurşunuydum
Kalbura çevrilen sırtımla
mezara koymayın beni!
Kuş burnunda, güvercin
kanadında
güneşe sarın beni
Haber salın Kemal Pir'e
çocuklar büyüdüler diye
Selam söyleyin Sinop eline
İskeleden vapurlar yas
tutmasın
Anamın kara saç örgüleri gibi
Genç kızın gönül yarası,
sevda çığlığı gibi
Pir Sultan Abdal'ın Alevi
deyişlerindeki gibi
Türküler yazın, mısralar
dizin adıma
Kara gecelerde
Yürek yakan şahadetleri
Duysun halkım duysun
Varsın bu savaşta
Çoğalsın Pir'ler çoğalsın
Bu geceki halayda
Enternasyonal söylensin Kürdistan'da
Türkiye dinlesin
Oradan daha da uzaklara
Dünyada enternasyonalizm
kanla yücelsin

Adı soyadı: **Dursun USTAÇAN**
Kod adı: **Pir**
Doğum yeri ve tarihi: **Sinop, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **Aralık 1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **25 Temmuz 1994, Besta**

Başlangıçlar, heyecanlı, coşkulu, güzel ve anlatılmaya değerdir. Çünkü, her başlangıç, bir kopuştur. Yaydan fırlayan bir oka, silahtan çıkan bir kurşuna, durdurulmaz bir sele benzer. Devrim de bir başlangıçtır. Çirkinliği, çürümüşlüğü, kiri silip süpüren bir kasırga, geceyi tutuşturan bir ateştir. O'da onun için devrimcidir.

Nasıl ki suyu gören tohum yeşeriyorsa, nasıl ki, güneşi gören tomurcuk açıyorsa, kızıl karanfiller gibi toprağa düşen şehitlerde binlere dönüşüyor. O'da bu binler arasından çıkıp gelmişti.

1973 yılında Sinop'ta dünyaya gelen Pir heval, küçük-burjuva bir ailenin üç çocuğundan biridir. Ailesi Gürcü'dür Pir hevalin. TC'nin yoğun asimile ve inkar politikaları sonucu bir Türk gibi büyür. Küçük yaşta babasını kaybeden Pir heval, genç yaşta ailenin sorumluluğunu üstlenir. Ekonomik durumu bozulan aile İstanbul'a göç eder. Yaşam koşulları Pir hevali ortaokul son sınıftan ayrılmak zorunda bırakır. Ailenin geçimini sağlamak üzere genç yaşta çalışmaya başlar. Genç yaşta emek sömürüsüne maruz kalmak ve yaşamın zorlukları, O'nu düzene tepki duymaya götürür. Düzenle çelişkisi başlayan Pir heval, çözüm noktasında çeşitli arayışlara yönelir. Bunun sonucunda kendisini geleneksel sol saflarda bulur. Eylemlerde, görevlerde aktif olarak yer alır. Fakat ortamda var olan boş tartışmalar, lafazanlık, çıkarcı yaklaşımlar, didişmecilik, sonuçsuz çıkışlar O'nu tatmin etmez. Ortamla çelişkili ve çatışma halindedir.

Diğer yandan, artan bir ivmeyle büyüyen Kürdistan özgürlük mücadelesi vardır. Her alanda gelişip, güçlenen sıcak savaş, gün be bün Türkiye'yi de etkilemektedir. İnsanın bitirilmeye çalışıldığı Kürdistan'da en görkemli direnişler, en yüce kahramanlıklar ve yiğitlikler yaşanmakta, faşist TC devletine sıkılan kurşunlarla Türkiye halklarına, emekçilerine coşkulu, devrimci selamlar gönderilmektedir. Bu sıcak selamlar, Türkiye zemininde karşılığını DHP oluşumunda bulur. Yaşama, insana, kardeşliğe yaklaşımı, devrim anlayışı Pir hevali oldukça etkiler. Çelişkilerinin çözümüne yanıt bulduğuna inanan Pir heval, zaten çatışmalı olduğu geleneksel sol ortamından koparak DHP oluşumuna katılır. DHP ile ilişkileri sürecinde kendisini ve yaşamı farklı boyutlarıyla anlama, tanıma noktasında yoğun bir çabanın sahibi olur. Okur, araştırır, inceler, tartışır. Yaşamın adının savaş olduğunun bilincine vardığında, savaşı tüm boyutlarıyla yaşamak Kemal Pirlerin, Haki Karerlerin enternasyonalizm anlayışının en gerçek sahibi olabilmek amacıyla Kürdistan'a yönelir. Savaşın en kızgın ve bütün çıplaklığıyla yaşandığı Botan'a gelir. Yaşamın ve insanlığın ölüm noktasına götürüldüğü İstanbul'dan sonra, insanın yeniden dirilişi savaşının yürütüldüğü, Kürdistan gerçekliği karşısında şaşkındır. Botan'da savaş güneş kadar sıcak ve kavurucudur. Saflara yeni katılan birçok arkadaş gibi başlangıçta zorluk çekse de, güçlü iradesi ve emekçi

yanıyla bu zorlukları kısa sürede yenmeyi başarır. Savaşın insanı dönüştürücü etkisi Pir hevalde de kendisini gösterir. Botan'da gördüğü halk gerçekliği, öğrendiği yoldaşlık O'nun pek çok şeyi yeniden sorgulama gereği hissetmesine neden olur. İnsana, toprağa, ülkeye, yurtseverliğe bakış açısı değişmiştir. Pir heval için Botan yurtseverliğe, enternasyonalizme, insanlığa ulaşmanın gerçek, sağlam bir zemini olmuştur.

Pir heval, mücadele gerçekliğini kavramaya başlayınca, yaşama ve savaşa güçlü bir katılım sağlar. Atılganlığı, fedakarlığı, cesareti, sorumluluk duygusu, duyarlılığı, görevlere ve yoldaşlara yaklaşımıyla yoldaşlarının dikkatini çeker. Kendisini mücadeleye katmadaki sınırsızlığı ve olgunluğuyla herkesin saygısını ve güvenini kazanır. Ayrı bir halk gerçekliğinden gelmesine karşın ondaki büyük insan sevgisi Kürt halk gerçeğiyle de kolayca kaynaşmasını sağlamıştır. Mücadele saflarında kısa sürede Kürtçe'yi öğrenmesiyle de yoldaşları arasında sempati toplar.

Kürdistan'daki özgürlük mücadelesine böyle sıcak ve güçlü bir katılım gösteren Pir heval aynı zamanda Türkiye dağlarından çıkışın hazırlığını yapmaktadır. Gerillacılığı kavramanın, kişilikte askerileşmeyi sağlamanın Türkiye devriminde başarılı olmanın bir zorunluluk olduğunun bilincindedir. Her zaman sıcak savaşın içinde yer almak ister, her türlü zorluğa göğüs geren bir yoldaştır. En fırtınalı anlarda bile moralini bozmaz, zorlukları yenerek iradesini çelikleştirmeyi esas alır. Türkiyeli bir devrimci olduğu için kendisine korumacı yaklaşılmasını eleştirerek, savaşın her cephesinde yer almadaki kararlılığını gösterir ve saldırı gruplarının Pir'i olur.

Patladığında bisiving gruuuum
diye
Ötmeye başladığında uzak savunmadaki BKC ra ta ta ta ta
Yaklaşmıştır hedefe saldırı grubunun Pir'i
Sönmeye başlamış askerin gözü
Ürpermiştir korkudan hepsinin bedeni
Attığında bombasını dişlerinde kalmıştır pimi
Taradığında mevzileri hınçla
Düşürmüştür kahpe bedenleri
Toplayıp döndüğünde şafakta savaş ganimetlerini
Görmeliydiniz yüzündeki zaferi
Eylemden eyleme koştuğu

acımasız savaş ortamında güzellikleri yakalayan Pir heval savaşın bir sevgi ve özgürlük gerekçesi olduğunun bilincindedir. Bu yaklaşımını ailesine yazdığı bir mektupta şöyle dile getirir. *"Ben bu mektubu sizlere dağların, akarsuların, vadilerin, rengarenk çiçeklerin, cıvıl cıvıl kuşların ve acımasız savaşın ortasında, kobraların ve jetlerin bombardımanı altında yazıyorum. Kulağımı tırmalayan uçak sesleri ve düşmanın korku çığlıklarını duyarak yazıyorum. Şehit düşen yoldaşlarımın birer birer intikamını alırken yazıyorum. Özgürlüğü bu dağlarda yakaladığım için yazıyorum."*

Şehit düşmeden yoldaşlarına *"bir insan niçin savaştığını biliyorsa, genç yaşta ölüp ölmemesi hiç önemli değildir"* diyerek amaca bağlılığını vurgular.

Pir hevalin savaşçılığı da kendisi gibi sıcaktır. Bu sıcaklıkla eylemlerde hep en ön saflarda büyük bir intikamcılık ve yüksek bir cesaretle yer alır.

Düşmanın yoğun operasyonlar geliştirdiği 1994 yılı, yaz aylarında Botan'dadır Pir heval. Faşizme güçlü vuruşlar, düşmanı boşa çıkaran ARGK taktiklerinin güçlü bir uygulayıcısı olarak sıcak savaş içinde yer almaktadır. Düşman güçlerinin üslendiği bir karakola saldırı yapılacaktır. Pir heval yapılan düzenlemeyle saldırı grubunda yer alır ve eyleme katılır. Pir heval bu eylemde şehit düşer. Şehit düştüğünde O'nunla birlikte olan bir yoldaş şahadetini şöyle anlatmaktadır. *"Saldıracağımız tepede 100-150 asker vardı. Pir heval saldırı grubunda yer alıyordu, bense takviye grubundaydım. Pir heval öncü olarak gönderilen grubun içindeydi. Biz de arkalarından onları takip ediyorduk. Düşmanın mevzilerine yaklaşınca el bombalarıyla mevziye saldırdı. Düşmanla iç içe çatışıyordu. Yoğun bir tarama başladı. Hepimiz kendimizi yere attık. İlk taramada bir arkadaşımız şehit düştü. Biz de sürekli düşmanı tarıyorduk. Pir yoldaş büyük bir soğukkanlılıkla ve cesaretle mevzilerin üzerine yürümeye devam ediyordu. Bir askeri taradı, asker anında yere devrildi. Pir heval koşarak askerin telsizini ve silahını almak üzere mevziye yöneldi. Koşarken başından yaralanan Pir yoldaş orada şehit düştü. Eylemde iki yoldaşımızı şehit vermiştik, fakat düşmanın kayıpları da oldukça fazlaydı."*

Ey kendilerini tüketerek, insanlığın sonsuz yaşamını üretenler, ey halkın gözbebekleri, toplumun öz evlatları, anaları yeniden şehit anası yapanlar, halklarını şehit sahibi yapanlar ve yoldaşlarını başarmaya mahkum edenler. Yaşamlarıyla, ölümleriyle devrimi üretenler. Ey savaşa ve halka kendini adayan ve bu uğurda şehit düşen Pir heval! Ey yiğitlikten aldığı güçle, koca devrimi omuzlayarak, düşmanın üzerine yıldırım gibi düşen genç devrimci.

Devrimcilerin şehit düşüşü bitmeyen bir türküye başlangıçtır. Başlayıp da bitmeyen bir türkü... Senin söylediğin insanlık türküsü dağların doruklarında vadilerde ormanlarda yürekleri titreten bir ezgiyle devam ediyor.

Ey yiğit Pir heval! Biz şehit düştüğümüzde, sen bu satırları yazıyormuşsun gibi, yazdığımız bu satırlar sana, senin gibi olma yolunda verdiğimiz bir sözdür aynı zamanda.

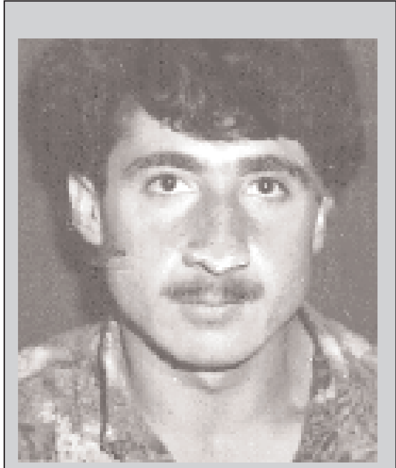
Pir'den almış adını
Kumral sarı çocuk
Karadeniz gibi engin
Gürcü soylu
PİR!
Karadeniz'den Kürdistan'a
Yol olmuş bir inanç
Kavga tutkunun sıcağında
Botan düşleri isyana durmuş
delikanlı
İhtilalci Pir..!
Senin andın
anıtın olacak
Besta'da

Mücadele arkadaşları

Düşmana sıkacağımız her kurşunda yaşayacaksınız

Adı, soyadı: **Osman KARATAŞ**
Kod Adı: **Şiyar**
Doğum yeri ve tarihi: **Tatvan Yaylalar köyü, 1972**
Partiye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **22 Temmuz 1994, Hizan-Ağor**

Şiyar heval Bitlis'in Westin (Yaylalar) köyünde yurtsever bir ailenin çocuğu olarak doğar. Babası imamdır. Şiyar hevalin ailesi geçimini çiftçilikle sağlamaktadır. ARGK gerillalarının Garzan Eyaleti'ne gelmesiyle birlikte Şiyar hevalin ailesi mücadeleye büyük katkılar sunar. Şiyar heval 1991 Eylül'ünde ARGK saf-larına katılır. Ailesi oğullarının mücadeleye katılmasını saygıyla karşılar. Düşmanın 1994'teki Kürdistan köylerini yakıp-yıkma, göç ettirme politikasından Westin köyü de nasibini alır. Şiyar hevalin ailesi de düşman tarafından Rize'ye sürgün edilir.

Osman KARATAŞ

Şiyar heval gerilla saflarına katıldıktan sonra askeri ve siyasi eğitim için Haftanin alanına gider. Sekiz ay burada eğitim gördükten sonra tekrar parti tarafından Garzan Eyaleti'ne gönderilir. Daha yoldayken Şirvan'da bir çatışma esnasında yedi yoldaşının yanında şehit düşmesi sonucu düşmana olan kini ve öfkesi daha da bilenir. Garzan Eyaleti 1. bölgesini iyi tanıdığından dolayı buraya gönderilir.

Bölgede yerel gericiliğe, düşmana karşı cesur ve kahramanca bir pratik sergilemesi sonucu kısa bir sürede önemli görevler üstlenir. Parti ilkelerine sıkı sıkıya bağlı olan Şiyar heval cesareti, fedakarlığı ve atikliğiyle kısa sürede arkadaşları arasında sevilen ve sayılan biri olur. Eylemlerde hedeflerin üzerine en başta giden, düşmanın üzerinden ilk silahı ve en fazlasını kaldıran bir yoldaştır. Partinin koparıcı tarzını kendine esas alır. Sonuca ulaşan bir savaş tarzına sahip olan Şiyar heval kısa sürede takım komutanlığına yükselir.

Son olarak 21 Temmuz 1994'te Hizan'ın Agor çete köyüne yapılan saldırıda saldırı grubunun sorumlusudur. İki çete mevzisini kaldırır ve öldürülen koruculardan ikisinin silahını kaldırıp arkadaşlara teslim eder. Daha sonra bir diğer mevziye saldırı yapar ve koparıcı tarzını en mükemmel şekilde burada da uygular. Mevzideki silahları kaldırıp geri çekilirken yaralı olan bir korucu. Şiyar hevali kalleşçe arkadan tarayarak şehit eder.

O düşmana sıkacağımız her kurşunda yaşayacaktır. Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

* * *

Uzun süren kış bitmişti. Baharla Kürdistan daha da güzelleşmişti. Emperyalizmin uşağı TC Kürdistan'da gencecik fidanları kırmak için tüm gücünü en vahşi yöntemlerle kullanmaya başlamıştı.

1994 baharı geçen baharlara hiç benzemiyordu. Köylerden dumanlar kalkıyor, etrafa keskin yanık kokuları yayıyordu. Bir yandan köyler boşaltılıyor, halk işkencelerden geçiriliyor, diğer yandan koruculaştırma yaygınlaştırılıyor, ajanlık ağı genişletiliyordu. Tarih yine tekrarlanıyordu. İhanet... Ancak ihanetin karşısında yılmadan çalışan, seve seve canını verebilecek gerilla vardı. Eylemler ve çatışmalar birbirini izliyordu.

Yine Karez Dağı'nda hareketlilik görülüyor, bir grup gidiyor bir başka grup geliyordu. Yorulmuşlardı, ama PKK'nin aşıladığı azim ve irade yorgunluktan eser bırakmıyordu. Boşaltılan, yakılan-yıkılan köyler, öldürülen masum insanlar öcünü istiyordu. Dörtbir yanda kol gezen, yaygınlaşan iç ihanet, tarihi dönemecini yine yaşıyordu. Ne pahasına olursa olsun durdurulmalıydı.

Grup toplanmış, çantaları sırtında, silahları ellerinde heyecan ve istekle bir şeyler bekliyordu. Kumral, ince uzun boylu Şerif heval elinde bir defterle grubun önüne geçti. Yarım saatten az süren konuşmasında; "Düşmanın dayattığı koruculuk ve ihanet yaygınlaşıyor, bunun darbelenip, çökertilmesi gerekiyor" diyordu. Ardından eyleme katılacak gruplarda yerini alan arkadaşların isimlerini okuyor, yerlerini belirliyordu. Eyleme katılmayan bazı arkadaşlar biraz sıkılmış görünüyorlardı. Onlar da eyleme katılan arkadaşlara yardım ediyor, eksiklerini tamamlıyorlardı. Kısa süren hazırlıklardan sonra tüm arkadaşlar halay tutarak, türkülerle eylemi selamlıyorlardı.

Eylemin ilk grupları yerlerini almak için gruptan biraz erken ayrılmış, sırta doğru yola koyulmuşlardı. Ardından tüm arkadaşlar çantalarını sırtlamış, konaklama yerinde gereken kamuflajlar yapıldıktan sonra yola koyulmuşlardı. Güneşin batışıyla tüm gruplar yerini almış, soğukkanlılıkla telsizden gelecek olan; "zaman tamam, harekete geçin, başarılar" komutunu bekliyordu. Ve beklenen an gelmişti. Köyün biraz dışında olan ilk mevzilerdeki korucularla çatışma başladı. Sanki yaşam durmuş, kimse nefes almıyordu. Çok kısa bir sürede üç mevzi kaldırılmış, köye ulaşılmıştı. Bağırtılar, küfürler, silah sesleri ve telsizlerin sesleri birbirine karışıyordu. Her taraftan kurşunlar yağıyordu. Köyde birkaç evden alevler yükseliyordu. Arkadaşlar köyü ele geçirecek gibi gözüküyordu.

Vadi köylerindeki korucular ve düşmana ait askeri birlikler harekete geçmiş, arkadaşları kuşatmaya çalışıyorlardı. Düşmanın havanları rastgele alanı dövüyor, atılan ışıldaklar ile arkadaşların yeri tespit edilmeye çalışılıyordu. Bu arada köyde kleş seslerini roketatar sesi süslüyordu.

Şiyar hevalin grubu köyü tamamen düşürmek için habire saldırıyor, geri dönmek istemiyordu. Düşman çok yaklaşmış, zaman ilerlemişti. İhanete olan öfke çok kabarıktı. Köyün ortalarına gelinmişti. Şiyar, Bager ve Welat hevaller ilerliyorlardı. Yer altında kazılan kanal farkedilmemişti. Kurşunlar yağdı. Şiyar heval yere düşmüştü. Bager ve Welat hevaller de kurşunların geldiği yere ateş ediyorlardı. Yapılacak tek şey ihanetin üzerine gitmek ve arkadaşların naaşını almaktı. Ancak bu imkansız gibi görülüyor, büyük fedakarlık istiyordu. Birbirini savunarak hedefe ilerliyorlardı. Bedenlerine isabet eden kurşunları hissetmiyor gibiydiler. Karşılarındaki mevziyi susturmuşlardı. Ancak kendilerine yaklaşan korucuları farketmemişlerdi ve ihanetin kurşunları dağ gibi iki militanı yere yığmıştı.

Şerif heval sabırsızlanıyordu. Artık geri çekilme zamanıydı. Şiyar hevalin şehadetine Bager ve Welat hevaller de eklenince geri çekilme zorunlu oluyordu.

Sabaha yakın tüm gruplar ilk buluşma noktasındaydı. Bazı arkadaşlar gecikmişti. Hedeflenen noktaya doğru yola çıkılmıştı. Geciken gruptan Brusk hevalin yaralı olduğu öğreniliyordu. Bunun üzerine büyük bir sorumlulukla Şerif heval yanına iki-üç arkadaş alarak ilk noktada bu arkadaşları beklemek için kaldı. Sabahla birlikte grup Şerif hevalin bulunduğu noktaya ulaşmışlardı. Diğer grup ise konaklanan alanda mevzilenmiş, olası bir düşman yönelimini bekliyordu. Şerif heval ve beraberindeki 11 arkadaş ise sırtın hemen altında bulunan vadiye inmiş, kayalıkların arasına çekilmişlerdi. Gündüz olduğundan artık hareket edemiyorlardı. Şerif heval cihazla eylem hakkında bilgilendirme yapıyordu.

- Köy basıldı. İlk mevziler kaldırıldı. Köye girildi. Birkaç ev yakıldı. Korucolara ait birkaç silah getirildi... Ve üç arkadaşımız Şiyar, Bager ve Welat hevaller şehit düştü. Brusk heval de yaralıdır.

Bilgilendirme kısa ve özlü olmuştu. Asıl bilgilendirme sonraya bırakılmıştı.

Güneş yükselmiş, sıcak hava etrafı kavuruyordu. Saat ilerliyordu. Herhangi bir düşman hareketliliği görülmüyordu. Sıcağın etkisi ve geçen günün yorgunluğu rehavet ve gevşemeye yol açıyordu.

Konaklama alanında mevzilenen arkadaşlar da artık hazırlıklar için birkaç arkadaşı noktaya göndereceklerdi. Ancak karşı sırtlarda görülen hareketler dikkat çekiyordu. Düşman büyük bir kuvvetle sırttaydı. Önde korucular, etrafı kontrol ediyor, arkadaşları bulmaya çalışıyorlardı. Şerif hevalin grubunu görmüşlerdi.

Düşman dört koldan önde korucular olmak üzere arkadaşlara doğru geliyordu. Birden vadiyi kurşun uğultuları sardı. Düşmana karşılık veriliyor, çatışılıyordu. Bir süre sonra silah sesleri sustu. Derken düşman geri çekildi. Tüm uğraşılara rağmen Şerif hevalle bağlantı kurulamıyordu. Ne olduğu hakkında bilgi alınamıyordu. Tüm arkadaşları sıkıntı basıyordu. Durum ne pahasına olursa olsun öğrenilmeliydi. Birkaç arkadaş durumu anlamak üzere olayın olduğu noktaya yöneldiler, olay yerine ulaştıklarında şoka uğramışlardı.

Düşman çemberinde kalan arkadaşlar son kurşunlarına kadar direnmişlerdi. Ancak yerlerinin uygun olmayışı şahadetlerine yol açmıştı.

Düşman gerçek yüzünü gösteriyordu. Vahşetini arkadaşların cesedini bozarak ortaya koyuyor, insaniyet derecesini ispatlıyordu.

Şerif hevali ve tüm yoldaşları mücadelemizde yaşatacağız. Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Adı, soyadı: **A. ERMIŞ**
Kod adı: **Şerif**
Doğum yeri ve tarihi: **Malazgirt-1967**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şahadet tarihi ve yeri: **23 Temmuz 1994, ...**

Şerif heval 1990 yılında ARGK saf-larına katılır. Askeri-siyasi eğitimden sonra Büyük Güney Kürdistan'da çalışmalarda görev alır. Güney çalışmalarından sonra 1993 yılında Garzan Eyaleti'ne geçer. Askeri ve siyasi alandaki başarılı pratiğinden dolayı bölük komutanlığı görevine getirilir. Proleter kişiliği şahsında somutlaştıran Şerif heval üslup ve hitapta da oldukça etkileyici bir yapıya sahiptir. Parti disiplini ve sorumluluğuyla çalışmalara yüklenir, atılımcı özellikleriyle herkesin beğenisini kazanır. Canlı ve ataktır. Partiye ve yoldaşlarına, sonuna kadar bağlı olup görevlerine büyük bir sorumluluk-la yüklenir. Savaş pratiğinde tecrübesiz olmasına rağmen yaratıcılığıyla başarılı olur. 1994'te bölge koordinatörlüğü görevine getirilir.

Anısı mücadelemize önderdir!

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Ayşe OCAR**
Kod adı: **Mizgin**
Doğum yeri ve tarihi: **Küpelikız Pazarcık-Maraş, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **Haziran 1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **Kasım 1993, Ergani-Diyarbakır**

Ayşe heval Maraş'ın merkez köylerinden olan Küpelikız köyünde dünyaya gelir. Yoksul ve çiftçi bir ailenin kızıdır. Küçük yaşlarda ekmeğini kazanmak için kuzuları otlaklara götürür, pamuk ve pancar tarlalarında ailesiyle birlikte ırgatlık yapar. İlkokulu kendi köyünde okur, ortaokula ve liseye Maraş'da devam eder. Ailenin ve kendisinin okumaya verdiği önemle okul yıllarında başarılı bir gelişim sergiler. Kışları okula giden Ayşe heval, yazları durmadan tarlada çalışır.

Liseyi okuduğu yıllarda yaşadığı Maraş yöresinde Türk-Kürt, Alevi-Sünni çelişkisi körüklenmekte, sömürgeci egemenler tarafından örgütlendirilen faşistler Kürt köylerine yönelik baskı ve sindirme politikası uygulamaktadırlar. Aynı zamanda Kürt kişiliğine, diline, kültürüne yapılan saldırılar gündemdedir. Bunu bizzat Ayşe heval de yaşar. Bu örgütlü saldırılara tanık olur. Çelişkileri çok iyi gören ve atikliğiyle, canlılığıyla, bir şeyler yapma arzusunu duyan Ayşe heval, dershane yıllarında mücadele ile tanışır. Kendi çapında kitlelere, köylülere ve öğrenci arkadaşlarına Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi hakkında bilinç aşılar.

İnsanlarla rahat ilişki kurması, sevimliliği ve tuttuğunu koparan, kişilik özellikleriyle dikkatleri üzerinde toplar. Mücadelenin içinde yer alması gerektiğini her an savunur. Üniversite sınavlarına girer. 1991'de Hacettepe Üniversitesi Felsefe Bölümü'ne girer. Üniversite yıllarında zamanını teorik bilgiye ayırıp, parti yayınlarını, çözümlemeleri, basında çıkan yazıları takip ederek parti ideolojisini özümsemeye çalışır. Bu arada üniversitede YCK faaliyetlerinin içinde yer alır. Bü süreç içinde kolektivizm, paylaşım ve olayları kavrama açısından örnek davranışlar sergiler. Parti Önderliği'nin yaptığı değerlendirmeleri kendisine rehber alır, dağlara gitmek ve profesyonel olarak gerillaya katılmak istediğini 1993 yılı başlarında belirtir. O dönem uygun şartlar olmadığı için biraz bekletilir. Bu sırada müthiş bir hırs ve kinle dağlarla kucaklaşma anını beklemektedir. Kinlidir, çünkü Güneybatı'da şehit düşen, düşman tarafından linç edilen çok sevdiği arkadaşı **Hüseyin MATUR (Kendal)** yoldaşın içinde bulunduğu 6 arkadaşın ve bütün Güneybatı şehitlerinin kiniyle yoğrulmuştur. Hırslıdır çünkü, birey olarak, insan olarak, en önemlisi de kadın olarak var olmanın, özgürleşmenin ölçüsü, dağlarda, PKK saflarında yer almaktır. Ve nitekim Mayıs 1993 sonlarında Amed Eyaleti'ne gönderilir.

Ayşe yoldaş gördüğü eğitim sonucu giderek yetkinleşir. Artık hangi saha olursa olsun kendisini pratiğiyle kanıtlamaya hazırdır. Kısa bir süre sonra pratik sahaya gider. Çalışmalarında başarılıdır. Kendisini halkının kurtuluşuna adadığı bir sırada, işbirlikçi-ihanetçilerin kahpece pususu sonucu şahadet kervanındaki yerini alır.

Anısı mücadelemize önderdir!

Mücadele arkadaşları

EKİM DEVRİMİ'NİN 78. YILDÖNÜMÜNDE

KÜRDİSTAN SOSYALİZMİ SINIRLARI AŞIYOR !

Sosyalizmin ilk pratik-politik deneyimi olan Büyük Ekim Devrimi 78. yıldönümüne girerken, daha umutlu olduğumuzu, bu yıl ile 77. yılı karşılaştırdığımızda karşımıza çıkan ilerleme ve gelişme farkına dayandırıyoruz. Bu şaşırtıcı ve beklenmeyen bir olay değil, sosyalizmi kalıplar dışında ve bilimsel bir sistem olarak düşünenler için. Reel sosyalizmin tasfiye olduğu ve dağıldığı 1990'lı yılların başından bu yana geçen 5 yıl gibi kısa bir sürede bile, emperyalist-kapitalist sistemin

"Kimlik kaybını binlerce yıl yaşayan bir halkın, bugün dünyanın en fazla sosyalizmi yaşayan halkı konumunu yakalaması, sadece selamlanır. Şüphesiz bu selamlama sosyalizmin yaratıcı gücünün dünyayı değiştirecek tek geçerli yol olduğuna beslenen sarsılmaz inançtır."

akıl almaz karşı-devrimci çabalarına ve politik-psikolojik propagandalarına rağmen, büyük iddiası olarak, sosyalizmi tarihe gömemediği ortaya çıkıyor. Şimdi ilk dönemler gibi zafer sarhoşluğunu yaşayamıyor, "sosyalizm öldü, kapitalizm kazandı" diyemiyorlar.

Müthiş yanıldılar. Onlar değil sadece, reel sosyalizmin yıkılışına imza atanlar ve imzacıları takip edenler de kötü yanıldılar. Ne onlar ve ne de diğerleri sosyalizmi anlayamadıkları, hatta anladıklarını bile doğru uygulamadıkları için yanıldılar ve yenildiler.

Bu anlamda, reel sosyalizm tarihine ek olarak, son beş yılda da çok öğretici dersler ortaya çıktı. Yıkılışın nedenleri, sosyalist bazı değerlerin yok edilemeyen gerekçeleri ideolojik-politik ve moral yönleriyle büyük oranda izahlarına kavuştular. Dolayısıyla tarihe uğurlanarak gömülen bir şey varsa, o sosyalizm değil, reel sosyalizm adına hareket eden "sosyalist"lerdir, "sosyalizmi tarihe gömdük" diyen kapitalistlerdir.

Sadece bu da değil. Son beş yıldan, reel sosyalizmin yıkılışından bu yana geçen süreçte dünyanın bütün kıtalarında başgösteren ve gün geçtikçe kökleşen çelişkiler ve çatışmaların bilimsel yorumlaması yapıldığında, sosyalizm bir insansal, sosyalist sistem olarak düşünüldüğünde, bunun kapitalizmden çok şeyler alıp götürdüğünü, bu götürülenin sosyalizm cephesine aktığını göreceğiz. Sosyalizm, bir toplumsal-siyasal ve sosyal yaşam sistemi olarak kabul edilecekse, onu bazı kalıplarda, kitaplarda aramak, bazı düşünsel tanımlardan ibaret görmek ve pratik uygulamalarla sınırlamak doğru kavrama olayı değildir. Sosyalleşmenin ilerlemesi, mevcut olanın aşılması, doğru ile yanlışın ayrışması, özgüce güvenin duyulması, gelişmenin veya kazanımların ancak emekle sağlanacağının bilinmesi, kapsamına göre sosyalizmdir. Bu çelişkilerin, bu gelişmelerin yaşandığı coğrafya hiç önemli değil. Sosyalizmin bu anlamda belirli bir toprak parçası ya da belirli bir toplumsal çerçevesi yoktur, enternasyonalizmin ta kendisidir.

Sosyalizm dışındaki sistemler bilimsel olmadığından, kalıpları ve sınırları çizildiğinden, bir statünün ve de geleneğin zaman akışı içinde biçim değişikliğiyle sürdürüldüğünden, belirli coğrafya, belirli toplum anlayışları vardır. Bunda tutuculuk ve muhafazakarlık ısrarla savunulur. Eşitlik, özgürlük, hak ve adalet göreceli kavramlar olarak sık sık söylemin ana eksenine oturtulur ve toplum buna inandırılmaya çalışılarak şartlandırılır. Buna aykırı bütün düşünceler, davranışlar, bir bütün olarak standartlara uyumsuz yaşam biçimleri gözaltındadır, radikalleştiği oranda suçlanıp cezalandırılır. Bilimsellikten uzak ve sosyalizm karşıtı politik sistemler, aslında sanıldığından çok daha fazla kendilerine güvensizdir. Onların büyük toplumsal, sosyal ve siyasal kaygıları, yaptıkları manevradan, demagojiden, kendini gizleme çabasından ve daha birçok oyundan çok iyi anlaşılıyor. Sınırları bir egemen sınıfın ekonomik-politik çıkarlarının vermiş olduğu kaygılar üzerinde şekillenmiş bir sistemin özgürlük üretme, demokrasi geliştirme, hak ve adaleti gözetleme zemini yoktur. Çünkü bu zemin adı geçen kavramlara karşıt olarak geliştirilmiş, katı yasalarla korunmaya alınmıştır. Bu anlamda birey serbest değil, özgür katılım sağlamayı bir kenara bırakalım, özgür düşünme koşullarına bile sahip değildir. Bireylerde böyle kişilik kaymasına neden olabilecek ne varsa o geliştirilmiş; bu geliştirildiği oranda sistem kendini başarılı saymıştır. Bu, emperyalist-kapitalist sistemde hiçbir sosyal hak, özgürlüğün ve demokrasinin izi bile yok anlamına gelmemelidir. Bir yere kadar bir çeşit özgürlük, demokrasi, eşitlik var; ama bu tam özgürlük, tam demokrasi ve tam eşitlik olmasın diye var. Bir şeyin olmamasını istiyorsan, bundan birazını verip onun taleplilerini susturmak zorundasın. Milyonların istemini başka türlü reddetmek veya bu reddedişle bastırmak mümkün değildir. Ve emperyalist-kapitalist sistem aslında bunda çok başarılıdır. Biraz veriyor, kat be katını alıyor. Bunu çok yumuşak yöntemlerle yapıyor. Söylemini ve yöntemini süslüyor, çekicileştiriyor. Fakat bu hiçbir zaman yeterli gelmiyor, yapılmak istenenleri uzun vadeli kalıcılaştıramıyor. Bu nedenle de günlük yoğunlaşıyor, toplumsal-sosyal bunalıma günlük tedbirler yetiştirmeye çalışıyor; bu imkanlarını böyle bir amaç yolunda propaganda aracına dönüştürüyor. Açık bir faşizm, açık bir diktatörlüğün kendi sonu olduğunu bildiğinden, ancak bağımlı kılınmış geri ülkelerde (zorunlu kalınca) gerçekleştiriyorsa, böyle bir korkusu varsa, kapitalist sistem her an çekici bir yol göstermek durumunda kalıyorsa, bu sosyalizmin toplumlarda yer edinmesidir, bireyde güç biriktirmesidir, mücadele ruhu yaratmasıdır.

Günümüz gelişmelerinin tarihten gelen güncel boyutları iyi irdelenir ve doğru sonuçlar çıkarılırsa, sosyalizmin her türlü kalıbı parçaladığı, sınırları aştığı, insan yaşamına girdiği daha iyi görülecektir. Şimdi sosyalizmin bu aşaması için yeni ideolojik-politik ve sosyal-kültürel formülasyonu oturtmak, bunu bir atılıma dönüştürmek için bir enternasyonali örgütleme görevi, sosyalistlik iddiasında olan bütün güçlerin önünde duruyor. Tarihten gelen sosyal mücadeleler birikimi nasıl 19. yüzyılda bilimsel sosyalizm olarak formüle edilmiş, onun partilerini yaratmış ve bu yüzyılları yaşayan kapitalizmin üstünde bir hayalet gibi dolaşmışsa, bugün de, yaklaşık bir yüzyıl sonra sosyalizme yeni bir atılım kazandırılmak zorunda. Kuşku yoktur ki, bugünün sosyalizmi, yüzyıl öncesinin sosyalizmi olmayacaktır. Bu çok anlaşılır bir durumdur. Çünkü yüzyıl öncesinin sistemleri, sınıfları, insanları, toplumları ve yaşam koşulları yüzyıl sonra yoktur. Bu yenilik her sahaya yansımak zorunda. Değişmeyen hiçbir şey kalmamıştır. Tartışmasız bir gerçek olarak, her şeyin yaratıcısı; iyiliğin de kötülüğün de, gelişmenin de geriliğin de temel gücü olan insan değişmiştir. Duygularıyla, düşünceleriyle, davranışları ve eylemleriyle değişen insanı görmemek, evrenselliği tarihin bir döneminde doğruluğu olan tahlillerin değişmezliği olarak bugünün de tahlilleri biçiminde kabul etmek, sonuç itibariyle değerlendirildiğinde, aslında sosyalizme karşı açıktan savaşan güçlerden daha tehlikeli bir engelleyici rol oynamak anlamına gelir.

COĞRAFYA SOSYALİZMİ YERİNE İNSAN SOSYALİZMİ

Yukarıdaki kısa anlatımların somut ifadesi Kürdistan sosyalizminde gerçekleşiyor. Sosyalizmin büyük mücadelesi, onurlu insan ve özgür yaşamın yaratımı dünyanın Kürdistan denilen toprak parçasında gerçekleşiyor olmasından dolayı "Kürdistan sosyalizmi" deyimini kullanıyoruz. Bundan Kürdistan'ın komple sosyalist olduğu, sosyalizminin sadece kendisini ilgilendirdiği anlamı çıkmaz. Kimlik kaybını binlerce yıl yaşayan bir halkın, bugün dünyanın en fazla sosyalizmi yaşayan halkı konumunu yakalaması, sadece selamlanır. Şüphesiz bu selamlama sosyalizmin yaratıcı gücünün dünyayı değiştirecek tek geçerli yol olduğuna beslenen sarsılmaz inançtır. Kürdistan'daki bütün başarıların altında bilimsel sosyalizm anlayışı ve yöntemi vardır. Kazanan sosyalizm kazanan PKK ise, kazanan PKK de kazanan sosyalizmdir; ve bu, yürütülecek her tartışmanın ortaya çıkaracağı kesin sonuçtur. PKK'nin mücadelesi bilimsel sosyalist yöntem ve anlayışlarla beslendiği oranda ilerleme yaratmış, bu yöntemden geri kaldığı oranda da zaaflara yol açmıştır.

PKK'nin bir başardığı da, geçmiş yıllarında, özellikle reel sosyalizmin yıkılış sonrası yıllarında, sosyalizmi "yabancı kaynaklı olduğu, dıştan ve üstten dayatıldığı" kanısından kurtarmasıdır. Sosyalizmin dışarıdan dayatılan, insanları belli disiplinlere hapseden bir sistem olmadığını, sosyal bir varlık olarak insanın özgür yaşam ihtiyacı olarak var olduğunu ideolojik, politik ve partik yönleriyle kanıtlamasıdır. Emperyalistler, sömürgeciler ve feodal gericiler, sosyalizm tarihi boyunca onu halklara bir öcü olarak gösterdiler. İnsanın kişiliğini çalan, maddiyata bağlayan, kapalı modeller içinde aynı tarza mahkum eden, yasaklar siyasetiyle yöneten bir sistem olarak yansıtıp toplumu tehdit ettiler. Ve reel sosyalizm de savunmasını yapamadığı gibi, kendi yöntemleri sonucu karşı-devrimci cephenin bu iddialarının ortaya çıkmasına ve bunun başarılı olmasına zemin yaratmıştır.

PKK, buna Kürdistan'dan uzanıp dur diyen bir sosyalist hareket perspektifine ve mücadelesine ulaştı. Bu anlamda PKK, sosyalizmin büyük savunma gücü olarak, uluslararası devrim ve karşı-devrim savaşına müdahale etti. Gerçekleri yerli yerine oturturken, yeni insansal, toplumsal ölçüler geliştirdi. Ulusal boyutu uluslararası çerçeveyle kaynaştırdı. Ulusal kurtuluş mücadelesi somutunda sosyalizmin gücüne dayanarak, emperyalizm ve sömürgeciliğin karşısına çıktı. Eğer yıkılmak ve yenilmek bir yana, başarısının temposu günden güne yükseldiyse, bu sosyalizm çizgisinde yürüttüğü büyük amaç mücadelesi sonucu oldu. Batılı emperyalist güçler neden PKK'ye ısınamıyor, onu kabullenemiyor ve dünyanın en tehlikeli örgütü olarak görüyorlar? Hiçbir ulusal kurtuluş hareketi, radikal devrimci bir çizgiyle birlikte, bu kadar siyasal-barışçıl çözüm çağrısı yapmasına karşılık Türk devlet yönetimi ve Batılı güçler duymazlıktan gelmekte, PKK'yle sorunu diyalog yoluyla çözmekten kaçınmaktadır. Bu, PKK'nin özgürlük anlayışı karşısında kendine güvenmemektir. PKK'nin, kamuoyuna yansımasa da, bu kadar takibe uğraması, üzerinde araştırma yapılması, istihbarat örgütlerinin peşine düşerek bilgi toplaması, sıradan bir olay değil.

Tarih yeni bir insanlık çıkışına tanık oluyor. Düşürülen insanlık yüceltiliyor, büyütülüyor, özgürleştiriliyor. Sorun mütevazi olma sorunu değil; bu yüzyılda, Ekim Devrimi de dahil, hiçbir sınıfsal ve ulusal hareket bu düzeyde halklaşmadı, halk gücü sayesinde yenilmez temellere dayanmadı. Daha da önemlisi, hiçbir ulusal kurtuluş hareketi, bu düzeyde demokratikleşmeyi yaşamadı. Biliniyor ki, devrim hareketlerinde demokratik yön genellikle ya zafer sonrasına ertelenir, ya da ikinci planda ele alınır. PKK bu sahada da farkını ortaya koydu. Devrimin ulusal yönünü baş çelişki olarak koymakla birlikte, demokratik yöne de bir o kadar, hatta ilerleyen süreç içinde belki daha fazla önem verdi.

Bu yeni bir yaklaşım olarak, dünya devrim hareketleri için başarı çizgisinde kilit rol oynayan bir katkı oldu. Bu demokratik yaklaşım, ulusal yönü besliyor; Kürdistan halkını bütünleştiriyor, ulusallaştırıyor. Yine partinin mücadele gücünü eski düzen kalıntılarından arındırıyor, yeni kişiliğe ulaştırıyor. Parti bireylerini ağır sömürgeci ve feodal ilişki tarzından kurtarıp özgürleştiriyor. Bireylerde bu başarıldığı oranda; örgütleşme, savaşma, siyasallaşma vb. mücadele sahalarında ilerlemeler kaydediliyor, amaç doğrultusunda yoğunlaşma, kararda kesinleşme, iradede çelikleşme, inançta fanatizmi aşıp bilimselleşme gelişiyor. Ve bu,

"PKK sosyalizmi; zayıf insanı güçlü insan yapma, onursuz yaşamdan özgür yaşamı yaratma devrimidir. Başlangıçtan bu insan devriminin adımlarını atmıştır; bir o kadar önemli olan gelişme perspektifinde de hiçbir son durağa yer vermemesidir. Bu anlamda Kürdistan sosyalizmi, sınırları tanımayan büyük insan devriminin adıdır."

savaşın en zorlu süreçlerinde kanıtlanmıştır.

Demokratikleşme deyip geçmemek gerekiyor. Bu dünyamızın en önemli sorunlarından, daha doğrusu insanlığın temel ihtiyaçlarından biri demokrasidir. Demokrasi insanlık gelişimi, insanlık özgürlüğü, insanlık eşitliği için kutsanacak bir kavramdır. En güçlü bir silahtır. Bu silah kimin elindeyse en güçlü odur. Ancak demokrasi silahını gaspedenler,

Devamı 27. sayfada

Her şey parti, devlet değil
HER ŞEY İNSANLIK CUMHURİYETİ İÇİN

A. Öcalan: Rusya'dan ve Rus halkından bahsedildiğinde büyük ve muhteşem bir devrimi anımsamamak mümkün değildir. Şimdi ise Rusya topraklarında büyük bir düşüş gözler önünde. Rus halkı, ezilen dünya halklarına büyük bir ışık ve ilham kaynağı olmuştur. Bundan dolayı Rus halkı büyük bir halktır. Tarihte ve günümüzde çok önemli ve büyük roller oynamıştır.

Kürdistan halkıyla Rusya halkının birbirini daha iyi tanımaya doğru gittiği bir süreçten geçmekteyiz. Yüzyılın başında ve günümüzde Türk faşizminin imha politikalarını doğru tanıyarak, doğru politikalar belirlemeliyiz. Günümüz Türkiyesi hem Kürdistan, hem de Rusya halkı için önemli bir sorundur.

Büyük Ekim Devrimi'nin temsilini Rus halkı yapmaktadır. Ekim Devrimi acaba hangi hata ve yetmezlikler sonucu bu duruma düştü?

Her şeyden önce kendimi sosyalist hissediyorum. Zaten emperyalist devletler benim için, "tek başına kalmış sosyalist" diyorlar. Hatta Amerika "dünyadaki en tehlikeli marksist-leninist" diye nitelendiriyor beni. Amerika, Sovyetler'e karşı amansız bir savaşım yürüttü ve hâlâ da yürütüyor. Emperyalizm şimdi daha kötü bir biçimde bize saldırmaktadır. Fakat biz bu emperyalizm karşısında düşmüyoruz. Ne amaçlarımızda bir zedelenme oldu, ne de sosyalizme yönelik çalışmalarımızda bir gerileme oldu.

Biz kendi tecrübelerimizi hem sizlere sunmak, hem de sizlerin tecrübelerinden yararlanmak istiyoruz. Bir zamanlar Rusya sosyalizmin kalesiyken ve halk sosyalizme derinden bağlıyken, neden şimdi sosyalizmden nefret ediliyor? Sosyalizm ve büyük aydınlanma, temsilini Rusya'da buldu. Böyle bir yıkılışın ve halkın bu kadar daralmasının nedenleri nelerdir?

Türk faşizmi Sovyet desteğiyle gelişti

Ben Türkiye Komünist Partisi'ne hiçbir zaman sempati duymadım, hatta bu partiye yaklaşmaktan bile çekiniyordum. Çünkü yaşam tarzları kabul edilir gibi değildi. 1970'lerde onların şahsında Sovyetler Birliği'nin hata ve yetmezliklerini görebiliyordum. Sovyetler Birliği, Türkiye Komünist Partisi'ne yıllarca yardım etti. Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş yıllarında, emperyalizmin Mustafa Kemal hareketine yardım etmesine bir anlam verebiliyoruz. Fakat Sovyetlerin o dönem sunduğu taktiksel destek daha sonra bir devlet stratejisine dönüştürüldü. Bence Sovyetler'in dağılmasının bir diğer nedeni de, Türkiye'ye sunmuş olduğu desteğin devlet politikasına dönüşmesidir. Eğer taktiksel yaklaşımlar stratejiye dönüştürülürse ve ideolojide sapma başlarsa, tüm dünyaya yönelik uygulanacak politika da o çerçevede yürüyecektir.

> "Amerika, Sovyetler'e karşı bir savaşırken, bize karşı Alman ve İngilizleri de alarak üç defa savaşıyor. Hatta Sovyetler'in de yardımıyla Türkiye bize karşı savaşıyor. Fakat bütün bunlara rağmen partimiz başardı. Yaşam yolu açıldı, özgür yaşama doğru yol alıyoruz."

Lenin'in, Mustafa Kemal'e yaklaşımları taktikseldi. Fakat Stalin bu taktiği çok öne çıkardı ve devlet politikası haline getirdi. Bu temelde de hastalıklar derinleşti ve sosyalizm çok şey kaybetti. Tabii ki bu taktiksel desteğin daha sonra stratejik desteğe dönüşmesi Kürt halkı için oldukça önemlidir. Çünkü burada Kürt halkının sonu var.

Mustafa Kemal gün be gün faşistleşiyordu. Türkiye'de bir faşist rejim oluşuyordu ve bu da 1940'larda Sovyetler'in yardımıyla gerçekleşiyordu. 1925-40 yılları arası Kürdistan'da baştan başa bir isyanlar dönemidir. Bu isyanların hemen hepsi emperyalizmin de desteğiyle Mustafa Kemal tarafından amansız katliamlarla bastırıldı. Bir taraftan bir halk katliamlarla yok edilirken, Mustafa Kemal hem Sovyetler'e, hem de emperyalizme dost görünmeye çalışıyordu. Her iki taraftan da büyük yardımlar alıyordu. 1920-21 yıllarında Mustafa Kemal İngilizlerle ittifak kurmak istedi. Sosyalizmin dağılmasını sağlamak için, Mustafa Suphi başta olmak üzere 15 TKP üyesini 1921 yılında komplo düzenleyerek katletti. Sovyetler'in yardımıyla, dünyada sosyalizme en büyük darbeyi vuranların başında Mustafa Kemal gelmektedir. Mustafa Kemal'in sosyalizme düşmanlığı daha sonraları açıkça ortaya çıktı. Zaten başından beri büyük bir sosyalizm düşmanıdır. Emperyalizmin ve İngilizlerin en has adamıdır. Bugüne kadar İngilizler Mustafa Kemal'e büyük değer verirler. Nedeni Mustafa Kemal'in sosyalizmi Anadolu'da darbe vurmasıdır.

Mustafa Kemal hareketi, emperyalist devletler için temel hazırlayarak sosyalizmi dondurdu. Hiç kimse Mustafa Kemal kadar sosyalizmle oynamadı. Bugün hâlâ emperyalist-kapitalist sistem halklarla oynuyor, halkların en ufak demokratik taleplerini kanlı biçimde bastırıyor. Emperyalizm neden halklarla bu kadar büyük oynuyor? Çünkü sosyalizmden korkuyorlar ve sosyalizme karşı ittifak oluşturmak için halklarla oynuyorlar.

Moskova'da ne evlerimiz, ne de güçlü ilişkilerimiz var

Türkiye Cumhuriyeti, kuruluş yıllarında aslında tüm emperyalist-kapitalist ülkelerden yardım alıyordu. Ve bu yardım günümüze kadar da devam ediyor. Çünkü sosyalizme karşı en büyük savaşı TC yürütüyordu. Bütün bunlar yapılırken bir taraftan da Kürtlerin ölüm fermanı hazırlanıyordu. TC, diğer ezilen halklara da aynı politikayı uyguladı. Grekleri, Ermenileri ortadan kaldırdı. Birçok kültürü asimile etti. Bütün bunlar biraz da Sovyetler'in desteğiyle gerçekleşti.

Ben Türkiye Cumhuriyeti'ni çok iyi tanırım. Türk faşizmi, Rusları kendilerinin en büyük düşmanı olarak görürler. Hatta "Ruslara karşı savaşalım" bile diyebiliyorlar. Aslında bu, direkt Rusya'ya karşı gerçekleştirilen bir ittifaktır. Rusya'ya karşı Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş yıllarında emperyalizmle geliştirdiği ittifak sınırlıydı. Şimdi bu ittifak oldukça geliştirilmiştir. Bu tür ittifaklar halklara büyük zararlar vermektedir. Eskiden bir devletti; şimdi beş-altı devlet oldular. Yani Sovyetler, yedi devleti emperyalizme hediye verdi. Bu büyük bir çelişkidir. Halbuki en büyük darbeyi de onlardan yiyorlar.

Aslında Rus halkı kendi kendine zarar veren bir halktır. Bazı kişilikler var ki, sanki Türkiye Cumhuriyeti için yaratılmışlar. Bir Rus konsolosu vardı Türkiye'de. Sonra dışişleri bakan yardımcısı oldu.

Her zaman "Türklere nasıl yardımcı olabilirim" biçiminde değerlendirmeler yapıyordu. "Ben Moskova'ya gideceğim, PKK'nin ne kadar evleri varsa hepsini kaldıracağım" diyordu. Bizim Moskova'da ne evlerimiz, ne de güçlü ilişkilerimiz var. Bazı arkadaşlarımız var, onları da 24 saatte oradan çıkarabiliriz. Fakat hangi mantıkla bu değerlendirmeleri yapabiliyor? Bu bir diplomasi sorunudur. Belirtilen bu konular üzerinde birlikte konuşabiliriz. Aslında gazetenizin aracılığıyla yapılan bu röportaj, Rus halkı ile yapılan bir röportajdır. Sorunları karşılıklı ve derinliğine birbirimize açarsak halklar için bu olumlu olacaktır.

– Rus halkı yükselişleri ve düşüşleri en çok yaşayan bir halktır. Aslında Rus halkının konumu büyük bir trajedidir. Uzun bir süreden sonra Rus halkı kendi hükümetini kurmuştur. Ekim Devrimi'nden sonra yeni bir günün doğması, halkın yücelmesi gerekirken, halk bir anda büyük sorunlarla karşılaştı. Bizim uyguladığımız politikanın ne kadar karmaşık olduğunu siz çok güzel açıkladınız. Hükümetin sağlam kurulması için çalışmaların güçlü olması gerekiyordu. Bu sorunların çözümü için güçlü kadrolara ihtiyaç vardı. Lenin'in ölümünden sonra komünist partisinin içinde büyük değişiklikler oldu. İdeolojik çelişkiler baş gösterdi. Geliştirilen taktikler, stratejiye hizmet etmedi. Bazı konularda açılım sağlandı, güçlü bir ekonomi oluşturuldu. Gerçekten de halkımız 2. Dünya Savaşı'nda faşizme karşı güçlü bir tavır aldı. Birçok değeri halkımız korumak istedi. Faşizme karşı milyonlarca kayıp verildi. Her halk kolay kolay bu kayıpları kaldıramaz. Demiri kıvamına getirmek için dahi büyük bir çaba gerekiyor.

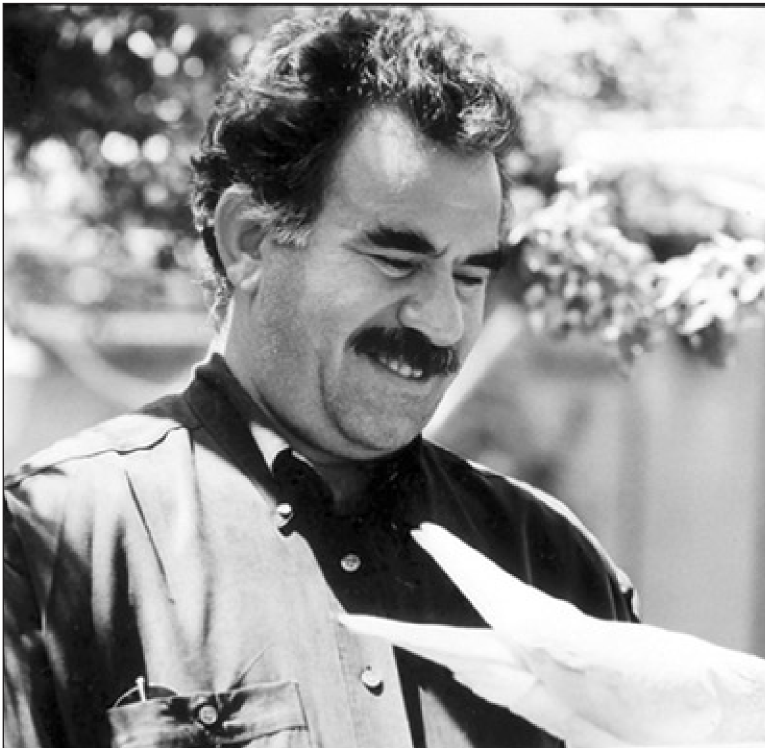
İdeolojide taviz verildikten sonra sosyalizmde öncülük bazında reformizme doğru bir kayış yaşandı. Komünizmden sıkça söz edildi, fakat ideolojiden uzaklaşmayı da engelleyemediler. Halk ideolojiden uzaklaşınca, değişik sapmalar da gündeme geldi. Ve Sovyetler'in dağılışı gerçekleşti. Toplumsal çıkarların önüne bireysel çıkarlar konuldu. Herkes zengin, ünlü, şöhretli olmak istiyordu. Bazıları da bu hedeflerine ulaşınca, halka büyük darbeler vurdular. Bizim yaşamımız biraz böyle geçti. Bugün Rusya büyük bir kriz yaşıyor. Ben inanıyorum ki, Rus halkına büyük bir güç var ve bu güç ayaklanacaktır. Ne kadar büyük kargaşalıklar yaşansa da, yine de en güçlü devlettir. Kendi özgücüyle hâlâ ayaktadır.

Tekrar Rusya'nın Türkiye ile olan ilişkileri üzerinde durduğumuzda başka yönlerini de görmek mümkündür. Aslında 1920'lerde Türkiye'yle Rusya arasındaki karmaşık ilişkilerin aynısı 2. Dünya Savaşı öncesi Almanlarla olan ilişkilerinde de vardı. Hem ekonomik, hem de askeri ilişkiler söz konusuydu. Örneğin Alman Harp Okulu öğrencileri, öğrenimlerini Rusya'da yapıyorlardı. Savaş başladıktan sonra bu politikanın yanlış olduğu ortaya çıktı.

Türkiye'nin 2. Dünya Savaşı'nda Almanya ile birlikte bizi arkadan vurmaya hakkı yoktu. Aslında Türkiye'nin uzun bir süreden beri Rusya'yı darbelemek istediğini biliyorduk. Bundan dolayı bu konuda bizim ve sizin aynı yaklaşımlara sahip olma durumu söz konusu.

Stalin'in milliyetçi politikasının etkileri günümüze kadar devam ediyor. Halk sürgün ediliyor, katliamlar gerçekleşiyordu. Halkın içinde oturtulan bu yanlış politika, Kürtlere yaklaşımda da kendisini göstermektedir. Birçok Rus politikacısı hâlâ Kürt sorununu anlayamamıştır. Bu doğru bir pozisyon değildir.

Soruma geçmek istiyorum. Benim gördüğüm kadarıyla gerilla savaşı Kürdistan'da şimdi ürünlerini veriyor. Günümüzde mücadelenizin gidişatı nasıldır?

Ülke ve halkın kurtuluş dönemindeyiz

– Rus halkının günümüze kadar, Kürt halkını tanımamasının büyük nedenleri vardır. Kürt halkı tarihte kaybolmuş, herkesin yaşayabileceğinden umudunu kestiği bir halk konumundaydı. Çok silik bir halktı. Bu haliyle zaten yeni bir yaşam kazanamazdı. Diğer halklar içinde erimekle yüz yüze kalmış bir halk gerçekliğine sahipti. Bundan dolayı herkes umudunu kesmişti. Biz çıktığımızda kimse bize inanmıyordu. O zamanlar yalnızdım. Milli bir miras, sınıfsal bir taban da yoktu. Yıllarca yalnız başımaydım. Herkes "mümkün değil, sen bu insanları diriltemezsin" diyordu. Uzun bir süre bu durum böyle sürdü. Bir grup arkadaşım vardı. Onlar da inanmıyorlardı. Hatta 1980'li ve 1990'lı yıllara kadar arkadaşların da, halkın da bakış açısı bu çerçevedeydi. Düşman da bizim başaracağımıza inanmıyordu. Tek başıma bu savaşı yürütmeye çalıştım. Sonradan anlaşıldı ki, bu savaş gelişecek. Gerillanın temelleri ülkede atılmaya başladı. Halk serhildanları başladı. Gün be gün büyüdü. Kısaca bizim partimizin kuruluşu, diğer klasik sosyalist partilerin kuruluşuna pek benzemez.

Başlangıcım tıpkı 1898'lerde Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin 9 kişiyle başladığı gibidir. Ben de 9 arkadaşla başladım. Yoldaşlığımız dışında, hiçbirimizin herhangi bir hazırlığı yoktu. İdeolojik olarak da hiçbir hazırlığımız yoktu. İki cümleyle çalışmalarımıza başladık: "Kürdistan bir ülkedir. Kürt halkı ezilen bir halktır. Bu halkın vatanı olmalı" dedik. İnsan hakları üzerine bazı kitaplar okumuştum. Sosyalist ideolojiye ağırlık veriyordum. Fakat fazla derin değildim. O dönem benim için en önemli olan şey büyük bir cesaretle bir grup oluşturmaktı. Tıpkı Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi gibi, 1898'den 1903 yıllarına kadar adı var, kendisi yok. Bizim temelimiz daha zayıftı. Halkımız okuma-yazma bilmiyordu. Aydınları yoktu. O'nu kabul eden kimse yoktu. Bundan dolayı tek başıma yürütüyordum. Yok edilmemiz için adeta bütün dünya Türkiye Cumhuriyeti'ne destek sundu. Fakat bugün Amerika ve Almanya gibi ülkeler imha siyasetiyle bizi yok edemeyeceklerini az çok anladılar. Kürt halkının katliamlarla tükenmesi mümkün değildir. Şimdi Kürt halkının yükselişini, dirilişini herkes kabul ediyor. Önemli olan bizim savaşımımızın birçok şeyi kanıtlanmış olmasıdır. Belki daha kurtuluş olmadı, ama yeniden yaşama dönüş oldu. Kürt sorunu döneme göre anlamalıyız. Kurtulmadan, bağımsızlığa ulaşmadan önce dirilmesi gerekiyordu. Kökü kurutulmuş, yaşam damarları kesilmiş bir halktı. Yalnızca bir-iki kurumamış damarı kalmıştı. Belki yeşerebilir diye çok sulamak gerekiyordu. Bizim yaptığımız biraz yeşertmek oldu.

Dönem kurtuluşa doğru gidiyor. Şimdi ülke ve halkın kurtuluş dönemindeyiz. Eğer bu şekilde çalışmaları yürütürsek, kurtuluşa doğru büyük adımlar atarız.

– Peki bütün bunları nasıl başardınız? Bir halkın yeniden yeşermesi nasıl oldu?

Rus halkı için de "Nasıl yaşamalı" sorusu

- Bütün bunlar basit ve kolay kazanılan şeyler değildir. Kürt halkı kendi kendisinden umudunu kesmiş bir halktı. Halkı bırakın, bizim arkadaşlarımız bile "biz iflah olmayız" diyorlardı. Benim en büyük görevim bu topluluğun bir halk olduğunu önce ispatlamak, sonra da kendisine kavratmaktı. Bunu başardık ve kazandık. Parti içinde de her yoldaşın bu başarıları kendisine layık görmesi gerekiyordu. Halk ayakta duran ölülere benziyordu. Partimiz bu halkın ayakları üzerinde yaşayabileceğini ispatladı.

Halk ve parti içindeki en büyük diğer bir sorunumuz da "Nasıl yaşamalıyız" sorusu ve sorunudur. Bu sorun bir zamanlar Rus halkı için de önemliydi. Çernişevski'nin bir kitabı vardı; "Nasıl Yapmalı?" O kitap biraz da bizim durumumuzu anlatıyordu. Şimdi benim çözümlemeye tabi tuttuğum en büyük sorun "nasıl yaşamalıyız" sorunudur. Çünkü arkadaşlar da, halkımız da nasıl yaşanması gerektiğini bilmiyorlar. Yaşamı tanımayan, savaşı da tanıyamaz. Belki Rus halkı şimdi kendine bu soruyu sorma gereği duymuyor. Ama Onlar için, 1870-80'li yıllarda özgür bir yaşamın bu sorusu çok önemliydi. Aslında Rus halkı için "Nasıl yaşamalıyız" sorusu şimdi de çok önemlidir.

> "Parti ve devlet halk içinde erimeli. Sovyetler'de tersi yaşandı. Halk, devlet içinde eridi, parti içinde eridi. Bunun için biz partiyi yok ediyoruz. Devlete fazla önem vermiyorum. Ama bağımsız, özgür bir halk da yaratmak istiyorum."

Yaşam konusunda biz kapıları sonuna kadar açtık. Yaşam anahtarını biraz ele geçirdik. Bunun Sovyet partisi içinde de iyi anlaşılması gerekiyor. Sovyet Komünist Partisi, dünyanın ikinci büyük devletinin sahibiydi. Tasfiye olduğunda kimse sahip çıkmadı, kendi kendisini tüketti. Amerika, Sovyetler'e karşı bir savaşırken, bize karşı Alman ve İngilizleri de alarak üç defa savaşıyor. Hatta Sovyetler'in de yardımıyla Türkiye bize karşı savaşıyor. Fakat bütün bunlara rağmen partimiz başardı. Yaşam yolu açıldı, özgür yaşama doğru yol alıyoruz. Partimiz her geçen gün daha büyük yürüyor. Birçok defa içte ve dışta tasfiye edilmek istendik. Ama buna rağmen partimiz bugün daha yüce bir partidir. Bu tarzıyla devam ederse dünyada daha büyük yankılar uyandıracaktır.

- Çalışmalarınızı anlayabiliyorum. Bütün bunlar ne kadar geliştiğinizi gösterir. Yalnızca ideolojik olarak değil, diğer alanlarda da güçlendiğiniz belli. Soracağım sorular, ne zaman başaracağınız konusundadır. Kürdistan halk iktidarını nasıl kuracaksınız? Bağımsız bir hükümet mi kurmak istiyorsunuz, yoksa federasyon mu?

Güney Kürdistan'da devletleşmeye doğru

- Devlet kurma sorunu, siyasal bir sorundur, iktidarlaşma sorunudur. Halkımızın durumu, diğer halkların durumu gibi değildir. Bizim için halkın yeniden yaşama dönüşü önemlidir. Bu gerçekleşiyor. Şimdi ise bir devletleşme sorunumuz var. Kürt sorunu, bağımsız bir sorun değil. Ortadoğu'da Türk, Arap ve Farslar arasında paylaşılmıştır. Kürtler üzerinde birlikte bir politika sürdürmüşlerdir. Devlet kurmamıza kolay kolay fırsat vermezler. Özellikle de Türkler. Fakat şimdi belirli gelişmeler var. Kendi aralarında çok çelişki yaşadılar. Kendileri de çözüm gücü olamıyorlar. İran-Irak, Türkiye-İran, Türkiye-Suriye kendi aralarında birleşemiyorlar. Bundan dolayı dış durumlar, bazı objektif imkanlar sunuyor. İçeride de gerilla savaşı yayılmış ve kök salmıştır. Halk sonsuz bir şekilde yardım ediyor. Siyasi arena tam devlet olmasa da, yarı-devlet kurmak için elverişlidir. Federasyon biçimiyle de gerçekleşebilir.

Kürtler başlangıçta federasyon biçimiyle Ortadoğu'da rol oynayabilirler, federasyon biçimi Güney Kürdistan'da belli ölçülerle gerçekleşiyor. Fakat Türkiye Kürdistan'ına, bağımlı olarak gelişiyor. Türkiye egemenliğinde olan Kürdistan'dan bağımsız olarak Güney Kürdistan'da bir federasyon oluşumuna gitmek imkansızdır. Federasyonun, her parçada birbirine bağlı olarak gelişmesi gerekiyor. Diğer bir sorun ise, eskiden Türkiye Güney Kürdistan'ı misak-ı milli sınırları içinde gösteriyordu. Bunun için Güney'deki tüm sorunların içinde Türkiye de vardır. Her parçanın kendi içinde örgütlenmesi mümkün değildir. Bundan dolayı ya her dört parçayı inkar edecekler, ya da kabul edecekler. Yine de çelişkiler ortaya çıkıyor.

Bundan sonra özellikle Güney Kürdistan'da devletleşmeye doğru belirli adımlar atabiliriz. Kürdistan'ın her parçasını devletleştirme yönünde güçlendirmezsek bile Güney parçasında devrimi gerçekleştirebiliriz. Zağroslar'ın eteklerinden, Dicle nehri kıyılarına, Botan suyu dolaylarında bir atılımla federasyon çalışmalarını güçlendirebiliriz. Güney Kürdistan'da savaş daha da yoğunlaşabilir. Bu kararımız gün be gün keskinleşiyor. Bu yönlü hazırlıklarımız devam ediyor. Yakın hedefimiz demokratik federasyondur. Yılları kapsayacak bir çalışma değil, aylar içerisinde gerçekleştireceğimiz bir çalışmadır.

- Anlaşıldığı kadarıyla Irak, Türkiye ve diğerleriyle federasyona gitmek istiyorsunuz.

- Doğrudur. Örneğin, Rusya da federal bir devlettir. Biz Ortadoğu'da bir federasyonu geliştirmek istiyoruz. Kürdistan'ı çevreleyen diğer halklarla federasyon aracılığıyla birleşilebilir. Federasyon, devletleşmek için küçük bir adım değildir ve eğer demokratik olursa, devlet gibi rolünü oynayacaktır.

- Peki günümüzde uluslararası arenada nasıl bir rol oynayacaksınız? Partinizin dünyadan beklentileri nelerdir?

– Her şeyden önce dünya halkları nasıl yaşıyorlar, Kürt halkının da öyle yaşamasını istiyoruz. İnsan hakları ve insanlık için konulan bütün kanunlar bizler için de geçerli olmalıdır. Çok şey söyleniyor. Ama pratikte hiçbir adım atılmıyor.

Savaşımız dünya devletlerinin siyasetini etkilemektedir. Devrimimizin başarıyla gerçekleşmesi Türkiye, Irak ve diğerlerinin konumunu oldukça değiştirecektir. Bunları etkilemek demek, dünya politikalarını etkilemek demektir. Kürdistan Ortadoğu'nun kördüğümüdür. Bu sorun çözülürse birçok sorun gün ışığına çıkacaktır, stratejik bir rol oynayacaktır. Eskiden birçok devlet Kürtleri istismar ediyor, kendine göre Kürtler üzerinde oynuyordu. Ama şimdi Kürtler bir stratejiye sahip oluyorlar ve bu strateji büyüyor. Eğer önümüzdeki bu adımda başarılı olursak, Ortadoğu'da büyük bir rol oynayabiliriz. Amerika bu durumdan derin endişeler duyuyor. Artık eskisi gibi Filistin sorununu fazla önemli bulmuyor ve şimdi "Kürt sorunu çok büyük bir sorundur" diyor. Dünya ağırlıklı olarak dikkatlerini bu sorun üzerine çekmiştir. Çünkü petrol, su ve üç halkın kilit noktasını Kürt sorunu oluşturuyor. Devrimimiz bu konularda güçlü adımlar atacaktır. Petrol ve su sorunu sadece Ortadoğu'nun değil, dünyanın da başlıca sorunudur.

– Sayın Başkan Rusların, Kürtlere bakış açısını nasıl değerlendiriyorsunuz? Nasıl stratejik bir siyasetle, Rus ve Kürt halkları birleşebilirler?

Rusya Kürt sorununun çözümünde önemli rol oynayabilir

– Rusya 19. yüzyılda Kürt sorunu üzerinde oldukça durdu. Minorsky ve benzeri birçok aydın önemli araştırmalar yaparak, Kürt sorununu objektif bir şekilde aydınlatmaya çalıştılar. Ekim Devrimi'nden önce de Rusya'nın Kürtlerle ilişkileri güçlüydü. Rusya orduları Kürdistan'a kadar geldiler. Hatta Dersim, Erzurum, Bitlis, Van, Ermenistan'a kadar gittiler. Eğer Rusya gitmeseydi, Ermeni ve Kürtler devlet olacaklardı. Yoğun ilişkiler oldu, sonra da her şey tersine döndü.

Ekim Devrimi halkların özgürlük devrimiydi. Rusya, Mustafa Kemal'e yardım ederek Kürtler ve Ermenileri dıştaladı ve katledilmelerinde rol oynadı. Bu kötü bir çelişkidir. Dış yardımlara bağlanarak bir devrim yapılmaz ama, halklar arasında da dayanışma olmalıdır. Biz sosyalist bir hareketiz ve bazı gerçekleri görmek zorundayız. 70 yıllık Sovyetler tarihi Türkler, Farslar ve Araplar için olumlu bir tarihti. Fakat bu 70 yıllık tarih Kürtler için olumsuz bir tarihti.

Sadece Sovyetler tek sorun değildi. Bazı iç sorunlar da vardı. Kısacası 70 yıllık Sovyet varlığı Kürdistan halkı için fazla olumlu değildi. Sovyetler'deki hastalıklar gün be gün büyüyordu. Hem içeride, hem dışarıda sorunları ağırlaşıyordu. Dağıldığı süreçte fazla üzülmedim. Daha Gorbaçov dönemi başlamadan önce 1985'te yaptığım bazı değerlendirmeler vardı. İki sistemin birbirine yakınlaşması gerektiğini vurgulamıştım. Çünkü tüm sorunları kendilerinde bir kördüğüm haline getirmişlerdi. Bu kördüğüme birçok devrim feda oluyordu. Doğru bir politika yürütmüyorlardı. Sonuçta Rus halkıyla birlikte birçok ulus zarar gördü.

Çözülen sosyalizm değil, sosyalizmin içindeki hastalıklarıdır. Şimdi de Rus halkı bunun acılarını çekiyor. Sovyetler'in çözülüşünden sonra, biz Kürtler için ortaya çıkan durum fazla olumsuz değildir. Rusya halkı tekrar kalkışı başarırsa, bu kendisi için bir yeniden doğuş olur. Günümüz Rusya politikası tam anlamıyla netleşmiş değildir. Gün be gün politikasının da netleşeceğini söylemek mümkündür. Uluslararası siyaset üzerinde de önemli etkiler yaratacaktır. Şimdiden Rusya'da bazı sorunlar yaşanmaya başlamıştır ve bunlar halkları ilgilendiren sorunlardır. Örneğin Çeçenler sorunu; Türkiye

Cumhuriyeti tam şovenist bir karakterle Çeçenleri savunuyor. Yine Azerbaycan, Kazakistan, Türkmenistan, Özbekistan'da Türkiye şovenistçe bir politika izliyor ve faşizmi buralarda meşrulaştırmak istiyor. Turani kavimleri var. Biz Çeçenlerin, Türklerin özgürlüğüne karşı değiliz. Fakat Türkiye'nin şovenizmi körüklemesi tehlikeli bir durumdur. Özellikle Türkeş gibi faşistler bunu körüklüyorlar. Bu Rusya ve diğer halklar için tehlikeli bir politikadır.

Anadolu'daki Türk burjuvazisinin, bazı devletlerle kurduğu ittifak esas olarak Rus halkına karşıdır. Bu politikayı iyi anlamak gerekir. Belki Türkiye şimdi zayıftır, elinden fazla bir şey gelmiyor. Fakat büyümeye çalışıyor. Gerçekten de Türk kapitalizmi birçok devlette yaygınlaşıyor. Hatta Rusya'nın içine bile girmiştir. Petrol konusunda şimdiden birçok sorun çıkmaktadır. Önümüzdeki süreçte bazı politik çelişkiler gündeme hızla oturacaktır.

> "Sosyalizm değil, bürokrasi uygulandı. Devlet, sınırları fetişleştirildi. Bireyler kendilerini halktan üstün görmemelidirler. Halkın, sosyalizmin hizmetkarları olmaları gerekiyor. Ben, o büyüklük hislerini her gün kendimde öldürüyorum. Eğer büyüklük kompleksini öldürmezsem Rusya'nın başına gelen, daha devlet olmadan bizim başımıza gelecektir."

Türk özel savaş rejimi her geçen gün faşist bir karakter kazanıyor. Türkiye faşizmi ilerledikçe Rusya halkına bazı engeller çıkaracaktır. Tarihte de bunun benzer durumlar çokça yaşanmıştır. Osmanlı İmparatorluğu 100 yıl boyunca Rusya'ya karşı savaştı. Sovyetler'e karşı da NATO yanlısı olarak savaştı. Şimdi de savaş hazırlıkları yapma dönemindedir. Türk devleti kolay kolay şovenist politikalarından vazgeçmez. Şimdi Kürtler TC'nin politikasına karşı savaşıyorlar. Sovyetler'in güneyindeki bu tehlikelere karşı rolünü oynayabilecek, Türk şovenizmini durdurabilecek tek halk Rus halkıdır.

Rusya ile Kürt halkı arasındaki ilişkilerin tarihi, güncel temelleri vardır. İki halk arasındaki ilişkilerin hem stratejik, hem ekonomik, hem de politik alanda güçlü olması gerekiyor. Rusya'nın diğer birçok halka göre, en çok Kürtlerden destek alabileceği objektif zeminler mevcuttur. Rusya'nın Türkiye ve Ortadoğu'daki birçok ülkeyle ilişkileri var. Bence bu ilişkiler Rus halkına ağırlık teşkil ediyor. Kürt halkının yükselişi Rus halkının tarihi sorunlarını hafifletecektir. Kürt halkı şimdi çok büyük bir rol oynamıyor olabilir, ama Kürt halkının mücadelesi her iki halk için de olumlu koşullar hazırlayacaktır.

Ruslar şimdiye kadar TC'ye vermiş olduğu destek karşısında yalnızca zarar gördüler. Aslında Türkiye Cumhuriyeti Rusya'nın desteğiyle bir devlet oldu. Şimdi de bu faşist rejim Rus halkını tehdit ediyor. Onların stratejik ilişkisi Ruslara karşıdır.

Zayıf bir politikacı olduğum için "gelin bize yardım edin" demiyorum. Fakat sorun, hepimizin, halkların sorunudur. Bu ittifakların, yardımların temeli nedir? Askeri ve tarihi bilinçleri güçlü olan Rus halkı neden hâlâ Türkiye ile ilişkilerinde ısrar ediyor? Kürdistan sorunu gündemi işgal eden temel bir sorundur. Eğer ekonomik, askeri ve siyasi olarak derinliğine incelenirse Kürt sorununun çözümü konusunda en çok Rusya'nın rol oynaması gerektiği açıktır. Önümüzdeki süreçte bu temel üzerinde, halklarımız birbirini daha iyi tanıyacaktır. Halkımızla kurulacak, her türlü ilişki hem Rus halkına, hem de Kürt halkına büyük yararlar getirecektir.

– Kürt halkının başkaldırısı birçok devletin politikalarını etkilemektedir. Fakat Rusya'da da yoğun sorunlar söz konusu. Yeni oluşan Rusya da bu sorunlardan dolayı, Kürt sorununa fazla önem vermedi. İlişki arayışına girmedi. Rusya'da şimdi bazı değişiklikler yaşanıyor. Hatta belli oranda yenilikler de olabilir. Süreç içinde değişikliklerin olması mümkündür. Eski Sovyetler'de önderlik bazında ideolojiden sapma vardı. Hep ileriyi düşünüyorlardı. Ve bundan dolayı önündeki engelleri göremediler. Eski Sovyetler'in politikasının etkisi hâlâ gözüküyordu. Bunun için İstanbul'da görüşme yapmışlardı. Onların o süreçte belirledikleri politikalar doğru temellere dayanmıyordu. Deniz yolları Rusya halkı için o kadar önemli olmamasına rağmen, yoğun bir önem verdiler. Bu noktada da kaybettiler. Ruslar, yalnızca Ortadoğu'da yürüttükleri politikada yanlışlık yapmadılar, bunun yanında ciddi yetmezlikleri de vardı. Eğer onları iyi incelemezsek, sağlıklı adımlar atılamaz.

– Bu noktada derin düşünmek gerekiyor. Bu yanlışlıklar Türk sorunuyla başladı. Ortadoğu'nun geneline yayıldı. Dünya politikasında da aynı hastalıklar vardı. Eleştirip eleştirmemek sorun değil, ama büyük zararlar gördü. Ben "bu ne biçim politika" diye şaşırıyordum. Şimdi kendileri de bunu farketmişler.

- Rusya hükümeti o dönemler öyle bir politika uyguluyordu ki, kimse gerçekleri dile getiremiyordu. Hükümet zaman içerisinde gericileştikçe yaşam çekilmez oluyordu. Mevcut hükümetin kapalı olmaması gerekir. Sanırım siz de bu konu üzerinde duruyorsunuz. Bir bölgede çıkan rahatsızlık, diğer alanları da etkiledi. Sonuçta Sovyetler'in dağılmasını beraberinde getirdi.

Rus ve Kürt halkının ittifağı birçok soruna çözüm getirecektir

– Dile getirdikleriniz önemlidir. Çok şey unutulabiliyor. Ama şimdi her şey açıkça görülüyor. Rusya'nın Türkiye'ye yönelik siyasetindeki yanlışlıklar hâlâ devam ediyor. Türk devletine çok büyük destekler sunuldu. Fakat biraz da Kürt halkına yardım etselerdi, Rusya halkı on kat daha fazla yarar görürdü. TC'nin çöküşü Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine bağlıdır. 1920'lerde kemalistlerle değil de, Kürtlerle ilişki kursalardı, o boğazlar sorunu çoktan halledilmiş olurdu. Ne Türkler Amerika ile müttefik olurlardı, ne İran Şahı Amerika'ya sığınırdı, ne de Irak mevcut duruma düşerdi. Tek bir şey gerekliydi; o da Kürtlerle ilişki kurulması. Kürtlerin yetmezlikleri yoktur demiyorum. Çok büyük yetmezliklere de sahiptirler. Fakat biraz çaba gösterilseydi, olumlu sonuçlar ortaya çıkabilirdi. 1920 ve 1945'lere kadar bu imkanlar vardı. Bir yetmezlik sonucu bu fırsatları kaybettiler. Bu da Rusya halkına büyük zararlar getirdi.

Ortadoğu'da Kürtler şimdi büyük bir yükselişi gerçekleştiriyorlar. Kendini dünyaya ispatlamaya çalışıyor. Uluslararası politikaları değerlendirdiğimizde, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimi Rusya halkına büyük yararlar getirecektir. İki halkın birçok konuda ortak özellikleri söz konusudur. Mevcut durumda Rusya'ya karşı yürütülecek herhangi olumsuz bir politika direkt Kürtleri de olumsuz bir temelde etkileyecektir.

Örneğin Kafkasya sorununu çözmek için oradaki Kürt halkıyla dayanışma içinde birçok şey yapılabilir. Ermeni sorunundan tutalım Türk sorununa kadar birçok sorunun çözülmesi Kürt sorununa bağlıdır. Çeçenler ve diğer birçok sorun birbiriyle bağlantı halindedir. Bu sorunlar Rusya'yı da oldukça meşgul ediyor. Mevcut durumu göz önüne getirdiğimizde, Rus ve Kürt halkının ittifağı birçok sorunun çözümünde anahtar rolünü oynayabilir. Türk faşizmi İslamiyet adı altında büyük bir tehlikedir. Çeçenistan'da bazı olumsuzluklar yaşandı. Yarın Kazakistan'da, Özbekistan'da aynı olumsuzluklar yaşanacaktır. Nasıl durdurulabilir? Kürtler bütün bu sorunların çözümünde büyük bir rol oynayacaklardır.

– 1920'lerde bizler yoktuk. Tarihte çıkan yetmezliklerden sonuçlar çıkararak, Kürt ve Rus halkı arasında doğru ilişkiler kurulabilir.

- Kesinlikle. Halkını seven, ideolojik bir çalışma yürütmek isteyenler birlik ve beraberlik oluşturmalı. Rus halkı fedakar bir halktır. Kürt halkının düşüşü yaşadığı bir dönemde Türkiye Cumhuriyeti'yle ittifak kurdu. Tam da örgütlendiğimiz bir dönemde, Rusya geriye doğru bir gidişi yaşıyordu. İnanıyorum ki artık bu şanssızlık ortadan kalkacaktır.

- Savaşımınızın başka bir yönünü ele almak istiyorum. sizde halk serhilanları gelişiyor, acaba bu serhildanların ürünlerini alabiliyor musunuz?

Bütün Kürtler PKK siyaseti altında birleşiyorlar

- Halk serhildanları devam edecektir. Fakat tek başına sonuç alamaz. Bizde gerilla savaşı esastır, ona ağırlık veriyoruz. Fakat serhildanları da ihmal etmiyoruz. Halk serhildanlarına karşı, devletin uyguladığı büyük katliamlar var. Binlerce insanı faili meçhul cinayetlerle katletti. Serhildanların önünü almak için bütün bunları yaptılar. Halk teslim olmadı, ölümüne direndi. Üç milyon insanı köylerinden göç ettirdiler. Üç bin köyü boşalttılar. Bu büyük bir katliamdır. Ama halk eskisi gibi değil. Eskiden ürküyordu, korkuyordu. Ama şimdi büyük direniyor. Kendi stratejilerine sahip çıkıyorlar.

Bütün Kürtler PKK siyaseti altında birleşiyorlar. Eğer Türk özel savaşı bu şekilde kirli savaşını devam ettirirse her parçadaki Kürtleri hazırlamışız ve savaşa güçlü destekleri olacaktır. Ülke dışındaki Kürtlerin de hepsi kazanılmıştır. 30 milyon Kürt insanı şimdi birleşiyor. Türk rejimi imha politikasında ısrar ettikçe, Kürtler daha çok birleşeceklerdir. Eskisi gibi Türk, Arap ve Farslardan oluşan bir cephe de karşımızda yok. Tam tersine artık biz, taktiksel ilişkiler geliştirebiliriz. Hatta Kürt-Yunan ve diğer komşu halklar arasında da ittifaklar gelişiyor. Türk rejimi Kürtlerin büyük yükselişi karşısında derinden ve çok korkuyorlar. Hem dünyada, hem de Ortadoğu'da büyük bir darlığı yaşıyorlar, büyük zorluklarla karşılaşıyorlar. Artık eskisi gibi etkili bir dış politika da yürütemiyorlar. TC kendi içişlerinde de aynı durumu yaşıyor. Bu şekliyle devam ederse, kendi kendine düşecektir. Kürt sorunu kabul etmiyorlar. Çünkü kendi sonlarını görüyorlar.

Türkeş her gün ilan ediyor: "Biz bir Kürt bırakmayacağız" diyor. Türkeş tam bir faşisttir ve korkuyor. Çünkü Türk faşizminin Kürt ulusuna uyguladığı yöntemler affedilir gibi değil. Bütün toplumu bize karşı seferber etmek istiyor. Bu politika içinde Türk halkı da büyük zararlar görüyor. Kardeşçe birleşmek tek çaredir.

– Sayın Başkan diğer Kürt örgütleriyle ilişkileriniz hangi düzeydedir? Sosyalist olmayan partilerle ilişki kuruyor musunuz?

– Kuzey Kürdistan'da tam anlamıyla rolünü oynayan partiler yok. Bazı reformist örgütler var. Onlar da Avrupa'da, yaşamlarını sürdürüyorlar. Ülke içinde bir bildiri bile dağıtamıyorlar. Askeri alanda bir mermi patlatamıyorlar. Halkın üstünde ağırlıkları yok. Kendiliğinden bir yurtseverliğe sahipler. Onları da cephemize katmak istiyoruz. Fakat düşüncelerinde biraz tutucular. Bizi, kolay kolay anlamıyorlar. PKK'nin başarılarına sekter yaklaşıyorlar. Artık bu bizim için fazla bir sorun değil, hemen hemen bütün halkı kazanmış durumdayız. Aydınını, köylüsünü, işçisini örgütlemişiz. Yine Güney Kürdistan'da YNK ile dostane ilişkilerimiz var. Fakat KDP ile aramızda ciddi çelişkiler var. Bu yıl içinde Kürdistan'da bir Ulusal Kongre'ye gitmek gibi önemli adımlar atmak istiyoruz.

– Anladığım kadarıyla PKK'nin amacı, yalnızca toprak kurtarmak değil. Aynı zamanda yeni insan tipini yaratmaktır. Yeni insanı nasıl yaratıyorsunuz?

Sosyalist bireyi yaratmak devlet kurmaktan daha önemlidir

- Savaşımızın temel gerekçesi, yeni insan kişiliğini yaratmaktır. Yalnızca bir toprak parçası için ya da bir halk için mücadele etmiyoruz. İdeolojimizin temelinde, yeni insan kişiliğini yaratmak esastır. Sovyetler'de gerçekleşen sosyalizmde, bu noktada ciddi yetmezlikler görüyoruz. Çünkü sınırlara çok önem verdiler. Biçimde enternasyonalizm vardı, ama özünde milliyetçilik ağır basıyordu. Sovyet sosyalizmi döneminde mevcut sisteme öncülük yapanlar kapitalizmden aşağı değillerdi. Sosyalist bir devlet kuruldu, sosyalist bir halk örgütlendi, fakat sosyalist birey yaratılamadı. Şimdi fazla eleştiri yapmak istemiyorum. Örneğin Stalin ne kadar feodalizmin etkisindeydi? Şimdi bu durumu iyi görmek gerekiyor. Kendisini sosyalist bir kişiliğe ne kadar ulaştırdı? Eğer bu sorunlar iyi anlaşılmazsa, sosyalizmin sorunları da anlaşılmaz.

Yine Kruşçev nasıl çıktı? Stalin'e oldukça bağlıydı. Stalin öldükten sonra ise düşman rolüne büründü. Her iki tavır da doğru değil. Sovyet Komünist Partisi içinde aleniyet ilkesi kaybedildi. Adeta insanın ruhunu boğuyorlardı. Daha sonra da kötü bir patlak verdiler. Benim uyguladığım metodlar bunun tam tersidir. Ben her şeyi çok iyi ve açık yaparım. Glastnost baştan bugüne kadar benim en temel ilkemdi. Türkiye devletine karşı uyguladığım politikayı da açık yapıyorum. Sonuna kadar aleniyet ilkesi geçerli. Başka türlü insan feodalizme ve gericiliğe karşı mücadele veremez. Bu metodlar olmadan bilimsel sosyalizm oturamaz.

Sovyetler Birliği'nde merkez komite, sekreterlik adına değişik işler yapılırken halk ise ezildi. Yukarıda politbüro kendini yüce ilan etti. Bu da sonuçta büyük patlamalara yol açtı. Böyle olmaması gerekiyordu. Hatta neredeyse dünyaya kendisini Allah diye tanıtacaktı. Bu sosyalizm değildir. Tabii ki sonuçta yıkılacaktır. Yıkılması gereken bir şeydir. Kendi kurduğu sınırlar içinde kapitalizm değil, sosyalizm kurulur. Çünkü sosyalizm, yeni insanlığı temsil ediyor. Sosyalizm insanlık için bir yaşam tarzı haline getirilmeli ve bu yaygınlaştırılmalıydı. Yeni insan, doğru insan, güzel insan sosyalist insandır. Neden sınırlar içine hapsedilsin ki? Neden kendini saklasın ki? Ben bütün bunlara karşıyım.

Bu yöntemle Kürdistan'da yeni insanı yaratıyoruz. Tamamen kişisel kaygılardan uzak. Kimse zorla partide tutulmuyor. Her bir yoldaşımız bir fedai gibidir. Partinin zorunlu disiplini temelinde değil, gönüllülük temelinde yürüyorlar. Eğer böyle olmazsa Türk devletine karşı savaşmamız mümkün değildir. Zorunlu disiplin ve merkeziyetçilikle devrim, savaş yürümez. Eğer Rusya'da sosyalist çalışmalar yürütmek isteyen yoldaşlar varsa, çalışmalarımızdan, tecrübelerimizden yararlanabilirler. Biraz alçakgönüllü olmaları gerekir. Bir insanın kendi yetersizliklerini dile getirmesi kötü bir şey değildir. Ben de kendi gerçekliğimi fazla abartmıyorum.

Şimdiye kadar Kürt halkının içine girmedim ama, beni büyük bir önder, lider gibi görüyorlar. Nasıl oluyor da tam bir sosyalist ideolojiyi temsil ediyor ve dünyanın büyük bir bölümünü karşımıza alıyoruz? Bir ateş hattında nasıl oluyor da bu kadar halk, bu kadar yoldaş benimle yürüyebiliyor? Bunların üzerinde durmak gerekiyor. Parti içinde yeni insanın yaratılması üzerinde yoğunca duruyorum. Çünkü yeni bir insanı yaratmak bir partiyi, bir devleti kurmaktan daha önemlidir.

Stalin örneğinden devam etmek istiyorum. Lenin eğer onun üzerinde durup, tam bir sosyalist olarak yetiştirseydi, bu tehlikeler bu kadar büyük olmayacaktı. Lenin ölmeden kısa bir süre önce Rus şovenizmi, bürokratizm gibi konular üzerinde durmak istedi ve bazı sorular sordu. Aslında Lenin bu tehlikeleri görüyordu. Fakat zamanı yeterli olmadı. Lenin'in vasiyetleri önemlidir, üzerinde durmak gerekiyor.

– Yeni insan tipi yaratıyorsunuz. Bu yeni insan kişilikleri arasındaki ilişki tarzı nasıl olacaktır? Örneğin kadın ve erkekler arasındaki ilişkiler. Yine zaferden sonra aile kurumu oluşacak mı? Gerçekleşen sosyalizmde sevgi ilişkiler kapitalist düzen çerçevesindeydi

- Özellikle çalışmalarımda kadın sorunu veya kadın-erkek ilişkileri çok önemli bir yer tutmaktadır. Bu konuda gerçekleşen sosyalizmde eleştirdiğim noktalar var. Sevgi ilişkileri kapitalist düzen çerçevesindeydi. Kendisini bu ilişki tarzından fazla kurtaramadı.

> "Ekonomik, askeri ve siyasi olarak derinliğine incelenirse Kürt sorununun çözümü konusunda en çok Rusya'nın üzerinde durması gerektiği açıktır. Önümüzdeki süreçte bu temel üzerinde, halklarımız birbirini daha iyi tanıyacaktır. Halkımızla kurulacak, her türlü ilişki hem Rus halkına, hem de Kürt halkına büyük yararlar getirecektir."

Erkek eski erkekti, kadın eski kadındı. Örneğin, Stalin'in evliliği üzerinde durulabilir. Var olan ilişkiye sosyalizm değil, Stalin egemendi. Aslında gerçekleşen sosyalizmin dağılmasında bu noktanın da önemli bir rolü var. Ben bu konuda, her zaman kendimi yeniliyorum. Bu çalışmaları yürütürken bir kadınla savaş yürüttüm ve kazandım. Bir kadın ne kadar halkıyladır, ne kadar düşmanladır? Sonuçta söz konusu olan kadın, düşmandan yana oldu. Benim yönlendirdiğim yaşam tarzı, beraberinde sosyalist bir partiyi yarattı. Sevgi olayı üzerinde hâlâ çok güçlü duruyorum.

Kölece ilişkiler temelinde ne sevgi, ne de savaş olur. Düşman sevgiyi öldürmüş. Zaten tarihsel süreç içerisinde kadın büyük düşürülmüştür. Hele Kürdistan'da bir o kadar daha düşürülüyor. Kadın,

zayıflığın temsilini yapıyor. Kürt aileleri tamamen düşkünlüğü temsil ediyor. Kadın ve erkekler, ilişkileriyle birbirlerini boğuyorlar. Bu bizim için çok önemli bir sorun. Askeri ve siyasi sorunlardan çok, kadın sorununa önem veriyorum. Kadınlar hem sayı olarak çoklar, hem de mevcut özellikleriyle savaşın içinde yer alıyorlar. Daha çok katılmak istiyorlar. Onlar için ordu kuruyoruz.

Verdiğim ders konuları arasında "aşk" sorununu da açıyorum. Sevgi nedir? Duygusallık nedir? Birlikte nasıl yaşayabilirler? Çernişevski'nin kitabındaki gibi. Örneğin orada bir kadın var, adı sanırım Vera'dır. Bizim için bir örnektir. Çünkü Vera özgür kadın kişiliğini kendisinde yaratmak istiyor. Tabii bu Rusların yaşam tarzları üzerinde etkili oluyor. Rus devrimcileri de bu etkiyi yaşıyor. Bu çalışmaları

> "Sosyalizm kendisini yenileyecektir. Sosyalizm hiçbir dönem olmadığı kadar şimdi insanlığa gereklidir. Gerçekleşen sosyalizm çocuksu bir sosyalizmdi. Şimdi ise daha seçkin bir sosyalist tarz gereklidir. Bunun üzerinde yoğunlaşmalıyız. Kapitalizm, gün be gün insanlık için yeni felaketler getiriyor. Bu, insanlığın kaderi değildir."

şimdi daha çok geliştiriyoruz. Özgür kadın kimdir? Her zaman için özgür bir kadın arayışı içindeyim.

Kadın-erkek ilişkisi Kürtlerde ölümü temsil ediyor. İlişkisiz, kadınsız yaşam da yürümez. Onunla da yürümek zor. Şimdi nasıl yapmak gerekiyor? Bu, bizler için cevaplanması gereken bir sorudur. Erkeklere özgür ve eşit bir yaşam tarzı için kendinizi hazırlayın diyorum. Eğer siz sonuna kadar yeni yaşamı yakalayamazsanız, size kadın yok. Bayan arkadaşlara da bu erkekler yüzde yüz size egemen olmaya çalışıyorlar, siz onları nasıl kabul ediyorsunuz diyorum. Bir gün bile onlara kadınlık yapmak, ölmekten yüz kat zordur. Siz onları kabul edebilir misiniz? Bir bayan, erkek egemenliğine girmektense ölmeyi tercih etmelidir. Mevcut biçimiyle yaşam kabul edilir gibi değil. Nasıl bir erkek istemeliler? İstenilen kişilikteki erkeği kadınların yaratmaları eşitlik, özgürlük ve sevgi temelinde olması gerekiyor. Eğer bütün bunlar yaratılmazsa ilişkiler zarar verir. Yaşam bu çirkinliklerle yaşanılamaz.

Arkadaşlarımız bütün bunları dinliyorlar. Ben kendim de onlar için bir örneğim. Örneğin ben, nasıl sevmeliyim, birileri beni nasıl sevmeli? Siyasi otoriteye dayanarak kadınlar veya arkadaşlar üzerinde otorite olamam. Bu konuda da demokrasi güçlü olmalı. Doğru bir sevgiyle bizlere yaklaşıyorlar. Biz de o sevgiyi yurtseverlikle bütünleştiriyoruz. Partiye, parti politikasına bağlıyoruz. Beni sevmek isteyen yurtsever olmalı, savaşmayı bilmeli, parti çizgisinde yürümeli, her şeyden önce de kendisini özgürleştirmeli. Eğer böyle olmazsa, kimse bana yaklaşamaz. Formülümüz budur ve bu formülle yürüyoruz.

– Size yaklaşan insanlar sizden çabuk etkileniyorlar.

Reel sosyalizmin özeleştirisini de ben veriyorum

– Reel sosyalizmin yaşadığı hastalıkları gidermenin özeleştirisini şimdi ben veriyorum. Rus halkı, sosyalizm, insanlık ve yüksek amaçlar uğruna çok kan döktü. Her zaman Rus halkına saygılı olacağız. Şu anda bazı düşkün yanlara sahip, fakat inanıyorum ki, yakın süreçte tekrar ayağa kalkmayı başaracaktır. Sosyalizmin etkisi güçlüdür. Rus halkının birkaç yılda bu etkiden kurtulması mümkün değildir. Sosyalizm kendisini yenileyecektir. Sosyalizm hiçbir dönem olmadığı kadar şimdi insanlığa gereklidir. Gerçekleşen sosyalizm çocuksu bir sosyalizmdi. Şimdi ise daha seçkin bir sosyalist tarz gereklidir. Bunun üzerinde yoğunlaşmalıyız. Kapitalizm, gün be gün insanlık için yeni felaketler getiriyor. Bu, insanlığın kaderi değildir.

Sosyalizm, rolünü başka türlü oynayacaktır. Dünya ve insanlık var oldukça sosyalizm de olacaktır. Sosyalizm yetmiş yıllık bir tarihe sahip değildir. İnsanlığın oluşumundan günümüze kadar vardır. Sovyetler'de sosyalizmin kuruluşu pahalıya mal oldu. Milyonlarca insan kendini feda etti. Kapitalizm kendi amaçlarına ulaşmak için milyonlarca kişiyi gözden çıkarabiliyor. Bu, insanlığın gerçeği olamaz. Ne birey bu kadar topluma hakim olmalı, ne de toplum için insanlığın hakları ortadan kaldırılmalı. Biz bunlar üzerinde de duruyoruz. Çalışmalarımızla onlara destek olacağız.

– Birkaç gün militan yoldaşlarla kaldık. Bu, bizim için büyük bir şanstı. Birçok şeyi gözlerimizle gördük. Savaşta yaralanan birçok arkadaşla sohbet ettik, tartıştık. Bu bizi çok etkiledi. Çok yaşlı bir anneyle konuştuk, şöyle dedi; "ülkem için her türlü zorluğu çekmeye hazırım." Bir halkın nasıl ayaklandığını gözlerimizle gördük. Arkadaşların konuşmalarından, amaçlarına ulaşmak için, kan dökmekten korkmadıklarını anladım. Bizler nasıl yaşıyoruz, siz nasıl yaşıyorsunuz o farkı daha rahat gördüm. Arkadaşların yaşam sevgisi beni çok etkiledi.

- Doğrudur. Rusya halkı şimdi yaşam karşısında biraz acizdir. Ama yine de yaşamı seviyorlar. Kürt halkı ise çok geri bir halktır, ama savaşarak yaşamasını öğreniyorlar. Ölüm kalım süreçleri geçirdik. Bundan sonra devrimi yürütmek daha kolaydır. Bizler Sovyetler'in tecrübelerinden de derinliğine yararlandık. Sovyet devriminde çıkan hastalıkların, Kürdistan devriminde çıkmaması için büyük tedbirler alıyoruz. Sovyet Komünist Partisi'nin politbüroları, sekreterleri kendilerini halktan çok üstün görüyorlardı. Sosyalizm değil, bürokrasi uygulandı. Devlet, sınırları fetişleştirildi. Bireyler kendilerini halktan üstün görmemelidirler. Halkın, sosyalizmin hizmetkarları olmaları gerekiyor. Ben, o büyüklük hislerini her gün kendimde öldürüyorum. Eğer büyüklük kompleksini öldürmezsem Rusya'nın başına gelen, daha devlet olmadan bizim başımıza gelecektir. Lenin, Mao ve diğerlerinin yaptıkları tarihi çalışmalardır, küçümsemiyorum. Fakat parti için yürütmüş oldukları çalışmaları zayıf buluyorum. Birçok şey ihmal edildi, klasik bir tarzda çalışmalar yürütüldü. Demokrasiyi, bilimsel sosyalizmi tam anlamıyla uygulamadılar.

- Sayın Başkan Kürt halkının ekonomik kalkınması nasıl olacak? Yine siz partiyi ve devlet olgularını nasıl değerlendiriyorsunuz?

– Ekonominin kalkınması doğru bir politikaya bağlıdır. Kürdistan devrimine başlarken borçla başladık. Kendim de yoksul bir köylüydüm. Şimdi ise hem ekonomide, hem politikada güçlü olan biziz. İnsanın yeteneklerine inanıyorum. Kürt halkı emekçi bir halktır. Zengin topraklara sahiptir. Eskiden Ortadoğu'da Kürdistan için "cennettir" diyorlardı. Şimdi de cennet olacaktır. Fakat düşman halkımızı yüzde seksen işsiz-güçsüz bırakmış, yeraltı yerüstü zenginlik kaynaklarını talan ediyor. Kürt halkının bütün zenginliklerini, ya yeraltında bırakmış, ya da hepsini talan etmiştir.

Tekrar belirteyim; Rusya'da ortaya çıkan bunalımlar kapitalizmle direkt bağlantılıdır. Yeni sosyalist tarz, tüm bunalımları ortadan kaldırabilir. Ekonomik sorunlar fazla önemli değil. Sorunlar, politik olarak çözülürse gerisi kolaydır. Tabii ki birileri çok oynarsa dağılır. Sovyetler'le çok oynadı. Bunun için diyorum ki, parti her zaman sonuna kadar dürüst olmalı. Parti ve devlet halk içinde erimeli. Sovyetler'de tersi yaşandı. Halk devlet içinde eridi, parti içinde eridi. Bunun için biz partiyi yok ediyoruz. Devlete fazla önem vermiyorum. Ama bağımsız, özgür bir halk da yaratmak istiyorum. Eğer bir halk özgürleştirilmek isteniyorsa, öncelikle parti kadroları güçlendirilmelidir. Her şey parti için, devlet için değildir. Tam tersine her şey insanlığın yücelmesi içindir.

- Çok önemli soruların ardından, basit bir soru sormak istiyorum: Parti kadrolarının kimlikleri var mı?

- Hayır yoktur. Fazla önem verdiğimiz konular değil. Ben, birçoğunun kim olduğunu, nereden geldiğini bilmiyorum. Fakat fiilen üzerlerinde duruyorum. Bu tür şeyler işin şekil kısmıdır. Bizler için bunlar fazla önemli değildir. Şekilsel yöntemlerle birey idare edilemez. Örneğin bu konuda Rusya biçim olarak çok güçlüydü.

- Dağlarda savaşan gerilla mevcudunuz ve parti çalışanlarınızın sayısı ne kadardır?

- Tam belli değil. Ne kadar parti kadrosu vardır? Ben fazla saymıyorum. Kim merkezdir? Kim alt kademede görevlidir? Fazla fark yoktur. Politbüronun ismini daha koymadım. Merkezin isimlerini kendim belirlememişimdir. Benim öyle ayrı sekreterlik bürolarım yok. Şekilsel düzenlemeler benim için tehlikedir. Biz o tür örgütlemelere gitmeyi bilmediğimizden değil, zararlı olduğundan dolayı buna başvurmuyoruz. Şimdi Rusya'da olanlar, eski merkeze, eski politikaya karşı müthiş tepkilidir. Onları anlayabiliyorum. Benim ortaya çıkardığım tecrübeler yalnız Kürt sorunu için değil, enternasyonalizme de, dünya sosyalizmine de bir katkıdır. Önemli olan çalışmaların yürümesidir. Gerçekten de büyük bir mücadele yürütüyoruz. Başka bir devlet, bu düşmana karşı savaşsaydı, çoktan kaybederdi. Fakat biz düşmedik, başardık.

- Söz ettiğiniz konu gerçekten doğrudur. Sizin başardığınız gözler önünde.

Sovyetlerin yarattığı kişilik kendisine sevdalı bir kişiliktir

– Bizim de ciddi yetmezliklerimiz var. Güncel olarak bunlara karşı mücadele ediyorum. Kendime sevdalı bir insan değilim. Sovyetler'in yaratmış olduğu kişilik, kendisine sevdalı bir kişiliktir. Kendilerini Allah yerine koyuyorlardı. İran Ayetullahı onlar kadar kendisine sevdalı değildi. Daha alçakgönüllüydü. Sosyalist kişilik, alçakgönüllü olmalı. Israrla bu konular üzerinde durmalıyız. Burada sosyalizm veya komünizm suçlu değildir. Suçlu olan, bireylerin kendileridir. Rus halkının geleceğini kapitalist düzen içerisinde göremiyorum. Rus halkı bireyciliği fazla sevmeyen bir halktır. Komün yaşamını daha çok sever. Yani tarihsel özellikleri olarak da böyledir. Kapitalizmle yürümesini bilmez. Kapitalizm onların işi değil.

– Birçok halk vardır ki, gerçek anlamda kapitalist düzeni yaşamak istemiyorlar. Sosyalist ideolojinin arayışı içindedirler. Marks bilimsel ideolojiyi ortaya çıkardığı dönemlerde kapitalizm yeni gelişiyordu. Ama Marks'ın görüşleri çok çok ileriyi tanımlıyordu. Fakat Marks, kapitalizmin ilk çıkış dönemlerinde, kapitalizmin yaşam şansı olmadığını belirtti. Ama daha sonraki süreçte bakıyoruz ki ekonomik olarak kapitalizm gelişiyor. Reel sosyalizmin de düşüncede kapitalizmi kabul etmesi var. Hatta onu geçmeyi de düşünüyorlar. Sosyalizmi tam kavramama söz konusu.

– Kapitalizmi anlamadan, sosyalizme geçmeyi düşündüler.

– Sosyalizmin ne olduğunu gerçekten bilmiyorlardı.

İnsan doğasından uzak olan bir sosyalizm dağılır

- Kapitalizmi neden sevdikleri önemlidir. Çünkü kendilerinde sosyalist bir kişilik yaratmadılar. Sosyalizm yalnızca ekonomi değildir, buna dikkat etmek gerekiyor. Örneğin moral faktörü önemlidir. Fakat Sovyetler'de daha çok ekonomiye, silahlanmaya önem verildi. Moral ihmal edildi. Şimdi Rusya'nın ekonomik pazarına baktığımızda tamamen maddiyatla doldurulmuş. İnsancıl ruh ortadan kaldırılmış. Hiçbir şey görmemişler gibi her şeyi cebine koyuyorlar. Aslında maddi yaşam koşulları o kadar kötü değil ama, maddi şeyleri önemli buluyorlar. İnsanın böyle doyması mümkün değil. Bu da moralle bağlantılıdır. Örneğin İran nasıl idare ediyor? Tamamen moralle yürüyor. Hatta kapitalizmi bile moral idare ediyor. Belki kandırıyor ve yalan söylüyor ama, sonuçta idare ediyor. Klasikleri fazla okumuyorum. Biz, gerçek yaşamı yeniden yaratıyoruz. Sosyalizm insanın tabiatından uzak bir olgu olmamalı. İnsanın doğası üzerinde kurulmuştur. Gerçeklik de budur. İnsanın doğasından uzak olan sosyalizm dağılır. Tarihte birçok devletin dağılmasının nedeni insan doğasından uzaklaşmasıdır. Dağılan sosyalizm de, insanın doğasından uzaklaştığı için düştü. Burada ideoloji ve moral sorunu öne çıkıyor.

- Sayın Başkan yaşamınızda oldukça zenginlikler görüyoruz. Bunu neye borçlusunuz?

– Yaşamımız oldukça zengin. Geliştirilen teoriler yaşama hizmet etmeli, onun mahkumiyetine değil. Bazı konularda teori, at gözlüğü takmaya benzer. Ben, insanların anlayacağı kadar teori yaparım. Yaşamda ileriye doğru adımlar atılacağı kadar teori olmalı. Başka türlü teori geçerli değildir. Belki basit tarifler yapıyorum ama bu benim tarzım. Fakat insanın gelişimi üzerinde müthiş dururum. Sorunlarını anlamaya, çözmeye çalışırım. Bu, kitaplarla çözülemez. En büyük kitap yaşamın kendisidir.

– Farklı bir soru sormak istiyorum: Duyduğum kadarıyla Sokrates'in metodunu uyguluyorsunuz?

– Sokrates'in kendisi de askeri akademiyi okumuş. Biz de Eflatun gibi bir metod, diyalog yöntemi uyguluyoruz.

– Bütün bu konularda bizi aydınlattığınız için çok mutlu olduk.

- Ben her zaman hazırım. Bizde ayrı, özel, resmi yaşam yok. Hepsi iç içe geçmiş. Rus halkı bize bazı sorular sorabilir. Bundan dolayı bazı noktaları açma gereği duyduk. Sovyetler'de yaşananları garip karşılamıyorum. Doğal görüyorum. Yeni ideologların çıkıp çıkmayacağı konusunda şüpheliyim.

– Bu nokta hepimizin düşündüğü bir durumdur. Yani yeni yeni önderlerin çıkıp çıkmayacağı sorunu. Rusya'da çok parti, çok birey var. Hepsi de aydın geçiniyor. Fakat hepsi de bireysel kaygılar taşıyor ve kariyerizm peşinde. Bu da Rusya için iyi bir gidişat değil.

– Halbuki Rus halkı böyle kötülüklere layık bir halk değildir. Bu, çok büyük bir düşüştür.

– Müthiş bir bireycilik ve bencillik kazanmışlar. Her şeylerini hükümete bağlamışlar.

- Eskiden her şeylerini hükümete bağlıyorlardı. Bugün ise başka şeylere bağlanıyorlar. Aslında kişilikleri yine de aynıdır.

– Bu durum ciddi problemler yaratıyor. Kendilerini piyasaya satılık mal gibi çıkardılar. Ama bunun tehlikelerini de görmediler. Siz az önce Çernişevski'den söz ettiniz. Aslında orada anlatılanlar yalnızca Rus halkını ilgilendiren durumlar değildir. Bizim toplumumuzda son dönemlerde kariyerizm çok gelişmiş. Fakat Rus halkı aynı zamanda güçlü bir halktır. Doğru bir önderliğe ihtiyacı vardır. Doğru bir ideolojinin yürütülmesi gerekiyor.

Rus halkı güçlü bir önderliğe kavuşacaktır

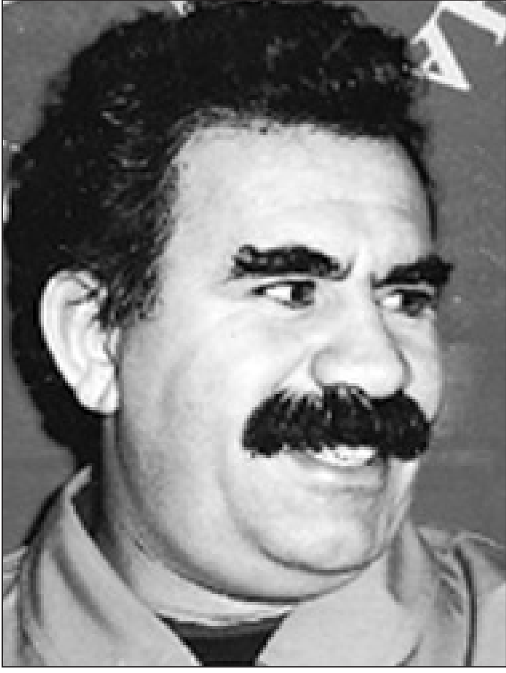
– Bu kadar tecrübeli ve fedakar bir halkın kendisi için önderliğini çabuk çıkarması gerekir. Hatta güçlü bir kapitalist önderlik de çıkabilir. Bazı hatalar yapıyorlar ki, çocuklar bile yapmaz. Ben Rusya'yı fazla tanımıyorum ama, 6 ay onların içinde kalayım, o kendini önder sananlardan daha iyi önderlik yapabilirim. Kendime güveniyorum. Bu noktada şaşıyorum, yapacakları şeyi tam yapmalılar. Kapitalizmi yaşayacaklarsa tam yaşasınlar. Sosyalizme devam edeceklerse tam devam etsinler. Demagoji yapıyorlar. Kendilerine çok sevdalılar. Bu noktada ciddi yetmezlikler var. Yine de Rus halkı güçlü bir halktır. Güçlü bir önderliğe kavuşacaktır. Benim anlamadığım neden biraz erken çıkmıyorlar. Örneğin dünya savaşlarında büyük bir rol oynadılar. Atom yaptılar, uzaya çıktılar. Başka yaptıkları çok önemli işler de var. Sporda, sanatta, kültürde önemli gelişmeler yaratmış bir halktır.tam tersi gelişiyor.

> "Sovyetler'in yardımıyla, dünyada sosyalizme en büyük darbeyi vuranların başında Mustafa Kemal gelmektedir. Mustafa Kemal'in sosyalizme düşmanlığı daha sonraları açıkça ortaya çıktı. Zaten başından beri büyük bir sosyalizm düşmanıdır. Emperyalizmin ve İngilizlerin en has adamıdır. Bugüne kadar İngilizler Mustafa Kemal'e büyük değer verirler. Nedeni Mustafa Kemal'in sosyalizmi Anadolu'da darbe vurmasıdır."

– Yeni düşünceler Rusya'dan çıkmadan önce büyük ve bunalımlı evreler geçiriyor. Halk çok düşünüyor.

– Yeni bir düşüncenin çıkması, büyük bir hamlenin gerçekleşmesi için böyle bir dönem gerekliydi. İnanıyorum ki bu süreç fazla uzun sürmeyecektir.

Bu röportaj Kürtçe'den Türkçe'ye çevrilmiştir.

“Her zamandan dahafazla şimdi insanlık iddialarını temsil etmek durumundayız. Koşullar ne kadar ağır olursa olsun bunda ısrarlı olmalıyız. Bu bizi yeni dönemin enternasyonalizmine götürecektir. Kürdistan devrimi herhangi bir devrim gibi gözükse de bugün geldiği boyutla önemli enternasyonal etkileri ortaya çıkarmıştır.”

yalizmin mezara gömülmesi için büyük çaba harcamaktadır. Tıpkı Fransız Devrimi sonrasında, restorasyon döneminde görüldüğü gibi bir devrimi önleme histerisine kapılmıştır. Amansız bir sosyalizm düşmanlığı geliştiriyor. Avrupa emperyalizminin bu durumu Avrupalılarda karamsarlık yaratmıştır ve devrime olan umutları zayıflatmıştır. Fakat sistemle olan çelişkiler bitmiş değil, daha da derinleşmiştir.

Yapılması gerekenin bilimsel sosyalizmin bir bilim olarak güncelleştirilmesidir. Biz kendi paratiğimizde bunu yaptığımıza inanıyoruz. Bu anlamda dağılan sosyalizmin esası değil, döneme cevap teşkil etmeyen, eski dönemin taktik ve bazı stratejik hatalarıdır. Sosyalizmin iddiaları her zamankinden daha çok insanlık için gereklidir. İnsanlık ya sosyalizmle var olacak ya da kapitalizmin barbarlığında yok olup gidecektir. Eğer insanlığın yok olmasını istemiyorsak sonuna kadar

Hiçbir suç soykırım suçu kadar affedilmez değildir. Kürdistan'da bir suç durumu vardır ve bütün kapitalist ülkeler bu suça bulaşmıştır. Boşuna dünyanın bir nolu terörist gücü olarak ilan edilmiyoruz. Bunlar yavuz hırsız misali, hem en ağır insanlık suçunu işliyorlar, hem de bizi suçlu ilan ediyorlar. Bunun için Avrupa'da büyük oyunlar düzenlendi. Örneğin bir Palme cinayeti NATO içi gerici güçler, Reagen, ve Kohl'un işbaşında olduğu bir dönemde bu cinayet işlendi. Baştan sona kadar PKK'nin terörist ilan edilmesi ve sosyalizm düşmanlığını körüklemek için bu cinayet işlendi. Bizi ayakta kalan tek marksist-leninist ve dünyanın en tehlikeli hareketi olarak değerlendiriyorlar. Biz bundan gurur duyuyoruz. Almanya'nın bize bu kadar saldırması bizim birkaç şiddet eylemi gerçekleştirmemizden dolayı değildir. Bizden korkuyorlar, sosyalizmden korkuyorlar. Bizim şahsımızda sosyalizmi öldürmek istiyor ve bunu başaramadıkları

KAPİTALİZME ASLA TESLİM OLMAYACAĞIZ

ABDULLAÖCALAN

Kürdistan devrimi bugün dünya enternasyonalizminin odağına oturmuştur. Bu kendiliğinden gerçekleşen bir durum değildir. Böyle olmasının temel nedenleri var. Her şeyden önce reel sosyalizmin çözülüşü ve ulusal kurtuluş devrimlerinin tam sonuca doğru gitmemeleri ve 1980'lerden sonra dikkatler Kürdistan devrimine kaymıştır. Yine bunun altında uluslararası gerçeklikle birlikte Türk sömürgeciliğinin de büyük etkisi görmek gerekiyor. Türkiye'nin bir NATO ülkesi olması, yine Ortadoğu'da bu ülkeye önemli rolller atfedilmesi mücadelemizin de önemli bir rolle bürünmesini ortaya çıkarmıştır. Kürdistan devriminin gelişimi Ortadoğu ülkelerininde de bir devrimin gelişmesi anlamına gelmektedir. Hem de bir Fransız ve Ekim Devrimi ayarında uluslararası etkisi büyük olan bir devrim. Sadece coğrafi, siyasi olarak değil, içerik olarak da reel sosyalizmi çözülüşe götüren nedenler tarafımızdan çözülüp aşılmıştır. Gerçekleşen sosyalizmde sosyalist kişilik ve sosyalist demokrasi yaratılamamıştır. Bundan dolayı Kürdistan devrimi evrensel özelliği olan bir devrim düzeyine yükseldi. Zaten klasik devrim anlayışıyla, yine reel sosyalizmi yaratan parti anlayışıyla hareket etmiş olsaydık başarıya gidemezdik. Bizim reel sosyalizmin çözülüşünden sonra başarıyı yakalamamız, askeri, siyasi ve diplomasi çalışmalarımızdan çok örgütsel gelişmeyi, yeni bir parti ve önderlik modelini geliştirmemizden kaynaklanmaktadır.

İnsanlığımızı dünyayla, insanlıkla, devrimci hareketlerle paylaşmaya hazırız. Üzerinde yaşadığımız Mezopotamya toprakları insanlığın doğuşunda belirleyici bir yere sahiptir. Temel uygarlıklar buradan dünyaya yayıldı. İnsanlık bu topraklara çok şey borçludur. İnsanlığın bugün yaşadığı karanlık, yaşanan toplumsal tahribatlarla birlikte dünyanın neredeyse yaşanılamaz bir hale gelmesi, yeni bir kurtuluş ufkuna, felsefesine ve devrimci iradesine büyük ihtiyaç duymaktadır. Yine bu topraklar çok sayıda peygamber ve filozoflar ortaya çıkarmıştır. Kürdistan devriminin böyle gelişmesi için tarih, adeta bir kez daha tekerrür etmektedir.

Emperyalizm insanlığa aykırı bir insan malzemesi ortaya çıkarmıştır. Bu, insan doğasına ve karakterine terstir. Bunu red ediyoruz. Hem de çok kökten red ediyoruz. Bizim verebileceğimiz en temel ders köklü insanlık dersidir. PKK hareketi olarak kendimize güveniyoruz. Teknikle, zenginlikle bir şey vaat etmiyoruz. “Şöyle ekonomik kalkınma yapacağız, şöyle yer altı yer üstü zenginlikleriyle bir katkıda bulunacağız” demiyorum. Bizim söyleyebileceğimiz insan olmak için yaşayacağız ve bundan hiçbir zaman vazgeçmeyeceğiz. Şu an yaşanan tersinden bir barbarlıktır. Biz bu barbarlığa karşı direniyoruz. Başarılı olacağımıza da son derece inanıyorum. Belki bazıları hâlâ bizim düzeyimizi görmek istemeyebilirler. Kendi barbarlıkları, acımasız terörizmi yerine bizi terörist ilan edebilirler. ABD emperyalizmi daha dün Hiroşima'yı, Nagazaki'yi korkunç bir terörle de demiyeceğim, en barbar bir silahla yok ettiler. Mevcut durumda bütün cinayetlerin ve katliamların arkasında hangi sistem var? En büyük terörizm kimin sistemindedir? Kimin devletindedir? Bunları değerlendirmekten vazgeçmeyeceğiz. En büyük teröristlerin bunlar olduğunu ısrarla söyleyeceğiz.

“Yeni dünya nizamı” aslında insanlık tarihinin tanıdığı en büyük nizamsızlıktır. Ortada bir nizam değil, çığrından çıkmış her türlü haksızlıkla, her türlü doğal denge bozukluklarıyla, toplumsal çürümüşlükle gittikçe ağırlaşan bir dengesizlik var. Herkes bu dengesizliğin sonuçlarını şimdi biraz daha iyi görebiliyor. Çürüme gelişmiştir, sorunlar ağırlaşmıştır. Şimdi eski tarz bir mücadeleyle veya klasik halk savaşları yöntemleriyle bir süreci tekrarlamak, deyim yerindeyse “modası geçmiştir.” Kesinlikle yeni insanlık düzeni için daha gelişmiş, güncelleşmiş, insanlığın temel problemlerine sosyalist bakış açısını hem felsefi, moral olarak hem de bilimsel temelde çözüm getirilmesi kaçınılmazdır. Bu anlamda emperyalist nizamsızlığa, düzensizliğe karşı yeni bir enternasyonalizm kaçınılmazdır. Dev gibi sorunların kaynağı kapitalist-emperyalist sistemdir. Emperyalist metropollerin sorunları eskisinden daha fazla ağırlaşmıştır. Neredeyse daha değişik bir barbarlaşmayı Avrupa'nın, Amerika'nın merkezinde görmekteyiz. Geri bırakılmış ülkeler, nüfus patlamasıyla, her türlü hastalıkla neredeyse yaşanmaz bir hale gelmişler. İnsanlığı 19 ve 20. yüzyıllardan daha ağır sorunlar 21. yüzyılda bekliyor. Dolayısıyla eski tarz halk savaşları veya klasik devrim anlayışları temelinde değil de, insanı esas alan, insan doğasını ve toplum içerisindeki özgürlük konumunu temel alan bir sosyalist çığırın, bir sosyalist yenilenmenin kesin gelişmesi kaçınılmazdır. Ulusal kurtuluştan daha fazla toplumsal, hümanist, insancıl ve enternasyonal bir parti haline gelmek için gücümüzü seferber edeceğiz. Çünkü insanlığın ufku karartılmıştır. Bu ufka açıklık getirmek gerekiyor. Her zamandan daha fazla şimdi insanlık iddialarını temsil etmek durumundayız. Koşullar ne kadar ağır olursa olsun bunda ısrarlı olmalıyız. Bu bizi yeni dönemin enternasyonalizmine götürecektir. Kürdistan devrimi herhangi bir devrim gibi gözükse de bugün geldiği boyutla önemli enternasyonal etkileri ortaya çıkarmıştır.

Sosyalizme yoğun saldırılar var. Reel sosyalizmin çözülüşünden sonra da sosyalizme saldırılar devam etmektedir. Günümüz Avrupası sosyalizmde ısrarlı olmalıyız.

Bugün dünya devrimcileri sanki birer suçluymuş gibi kendilerinden kuşku duyuyorlar. Bu hiç de doğru bir tutum değildir. Kendisinden kuşku duyması ve utanması gerekenler devrimciler değil, emperyalist çakallardır. Biz PKK hareketi olarak sonuna kadar devrimin büyük haykırışını yapabiliriz. Bunu yaparken kof bir böbürlenmeyi değil, yine teorik temelleri olmayan, iradeye dayanan bir çıkış olarak da değerlendirmiyorum. İnsan doğası bizim tarafımızdan çok iyi değerlendirilmiştir. İnsanın temel karekteristik özelliklerine büyük saygı duyuyoruz. Biz kapitalist-emperyalist sistemin tahrip ettiği insanı kurtarmak istiyoruz. Asla bu kapitalizme teslim olmayacağız. Bütün dünya birleşse, bütün devrimler sönse de kendi insanlık iddialarımla kapitalizmin dayattığı yaşama karşı sonuna kadar direneceğim.

Kürdistan devrimi dar ulusal bir devrim değildir. Görünüşte ulusal, özünde insanlık devrimidir. Hatta bu devrim başarılırsa ulusal bir cumhuriyet değil, bir insanlık cumhuriyeti devrimdir. Sınırlar bizim için fazla önemli değildir. Sınırları örmek diye bir sorunumuz da yoktur. Ama insanın ve halkların bağımsızlığı için son derece amansız bir araç ve bunun uğruna büyük bir savaşımımız söz konusudur. Biz fetheden insanı, fethetmesi gereken halkı ortaya çıkarıyoruz. Bu sosyalist bilime büyük bir katkı ve kazanımdır.

Yine bugün Kürt ve Türk halkı arasındaki ilişkilerimize baktığımızda bir karışıklığı görüyoruz. Emperyalizm iki halk üzerinde de değişik biçimlerde işbirlikçilerine dayanarak çok karmaşık bir baskı ve sömürü sistemi oluşturmuştur. Türk sömürgeciliği bugün tarihin tanıdığı en eski bir kültürü, Kürt halkını yoketmek istiyor. ABD ve Almanya gibi bazı devletlerin stratejik ve çok bencil çıkarları bu insanlık ve kültür hazinelerini bir daha dirilmemecesine tarihin karanlıklarına gömmek istiyorlar. Bizim yaşadığımız sıradan bir sömürü olayı değildir. Yine salt bir siyasi baskı da değildir. Ulusal baskıyla bile izah edilecek bir durum değildir. Örneği görülmeyen bir soykırım politikası halkımız üzerinde yürütülmektedir. Emperyalizm bunu görmek istemiyor. Görmediği için Bosna diye feryat ediyor. Çeçenya diye isyan ediyor. Her gün uyduruk sorunlarla kamuoyunda kendi imajını kurtarmak istiyor. Aynı şekilde Kürt sorununda da en ikiyüzlü ve sonuna kadar faşist Türk rejimini destekleyerek bu soykırımdaki suçunu bir türlü görmek istemiyor. Batı'nın demokratları ve sosyalistleri kendi ülkelerinin bu ikiyüzlülüğünü mutlaka görmelidirler. Bu ezilen Kürt ve dünya halklarıyla en anlamlı enternasyonalist dayanışma olur.

için de öfkeleniyorlar. Avrupa'da alnı ak, sosyalizm iddialarına kahramanca bağlı olan bir parti olmaktan gurur duyuyoruz.

Kürdistan devrimi dar milliyetçi bir devrim değildir. Kürdistan devrimi aynı zamanda bir Türkiye devrimidir. Başarılan Kürdistan devrimi, başarılan Türkiye devrimidir. Hatta Ortadoğu, Kafkasya ve Balkan devrimleridir. Biz Türkiye halkıyla her zaman için ilişkilerimizi yeniden düzenlemeye hazırız. Hatta sınırlar sorununu gündeme getirmeden, belli bir coğrafi bütünlük içinde halkların tarihi, kültürel ve siyasal özgürlük düzeylerini eşitlik temelinde ilişkileri yeniden düzenlemeye hazırız. Temel de istediğimiz Kürt halkının soykırımına son verilmesi ve ilişkilerin daha insanca aynı topraklar üzerinde düzenlenmesidir. Sömürgeci Türk rejimi bu talebimize daha fazla kan, daha fazla şovenizmle cevap veriyor. Türk halkı ağır bir şoven dalganın etkisi altına alınmıştır. Enternasyonal bir yaklaşım içinde olmamıza rağmen çok etkili olan Türk şovenizmi Türk halkında bu yönlü bir gelişmenin ortaya çıkmasını engellemiştir. Israrlı çabalarımız Türk halkını bu doğru noktaya getirecektir. Kendi toprağımızda Türk halkıyla örnek bir enternasyonalizmi geliştireceğiz. Dar milliyetçiliğe düşmeyeceğiz. Sınırlar sorununun engel olmasına, fırsat vermeyeceğiz. “Şu kadar toprak senin bu kadar toprak benim”, kendi deyişleriyle “bir çakıl taşıl bile vermeyeceğiz veya alacağız” biçiminde ucuz tartışmalara girmeyeceğiz. Halkların özgürlüğünü fethettikten sonra bizim için enternasyonalizmin en anlamlısı gerçekleşmiş demektir. Bu bir yeniliktir ve başaracağımıza da inanıyorum.

Kürdistan devrimi gittikçe daha fazla başarma, ilerleme fırsatları yakalamıştır. Yenilgi işaretleri yoktur. Kürdistan halkı savaşan bir halk gerçeğine ulaşmıştır. Uluslararası emperyalist sistem yok edilmesi gereken bir numaralı hedef olarak üzerimize gelmektedir. Çok zorlu bir direnme vermekteyiz. Eğer emperyalizmi Kürdistan cephesinden sökersek devrimimiz Ekim Devrimi ayarında, hatta ondan daha etkili bir devrim olacaktır.

Kürdistan devrimi, Kürt halkının kurtuluş umutlarını yenilmez kılmak ve kurtuluşunu adım adım gerçekleştirmek kadar, bölge halklarına ve giderek birçok benzer konumdaki halklara iyi bir örnek devrim olmaktadır. Yine daha üst düzeyde bir sosyalist yenilenmenin, kadın devriminin, moral devriminin bu anlamda yeni bir felsefi gelişimin imkanlarını ortaya çıkarmaktır. Belki tam istediğimiz bir gelişmeyi yaşamıyoruz ama, insanlık için, halkımız için bütün dostlarımız için iyi bir gelişmeyi yaşadığımızı açıktır.

"Komutan, savaşta bütün her şeyin gelip kendisinde birleştiği dikilitaş, anıt gibidir. Öylesine yıkılmaz bir irade şaheseridir. Bütün bir ordu, komutanın gölgesi gibidir. Komutanın duruşu nasılsa 'gölgeler ordusunun' duruşu da öylesine heybetli, muzaffer ya da yıkılmış, yenilgili olur. "

KOMUTA KİŞİLİĞİNE ULAŞALIM ZAFERİ KESİNLEŞTİRELİM

Baştarafı 1. sayfada

viren aynı güçlü fikirler ve çözümlemeler olarak, kendilerini hiçbir metafizik güce dayandırma gereğini hissetmeden, topluma değiştirici bir sihir gibi yayılmışlardır. Başkan APO'nun çözümlemeleri ise, böyle bir sihir, mucizevi kuvvet olarak ölü Kürdün ruhunda dolaşıp, onu yavaş yavaş canlandırmıştır. Buna **"sihir"** denilmesi de **"mezardaki bir halk"** trajedyası ile bunu ayağa kaldırmak için yapılan müdahale arasındaki ilişkide anlam bulmaktadır. Çünkü ölülere ruh veren, ancak tanrısal güç ya da sihirlerdir. Dolayısıyla düşmanımız **"sihir"**, münafıklar ise **"ayet"** derken haklıdır. Ankara durağında bekleyen oportünistler ise **"çözümlemeleri okumayın"** derken haklılar. Çünkü çözümlemeler, halkımızın tek kurtuluş yolu, savaşı ve savaşçıyı ortaya çıkarıyor. Onlar ise buna karşıdır, bunu istemiyorlar.

İşin en kabul edilmez yanı, bu noktadan itibaren başlıyor. Adeta tam da düşmanın ve münafıkların istediği gibi, bizler çözümlemeleri gerektiği gibi okuma ve özümseme tutumu içine girmiyoruz. Aslında mücadele pratiğimizdeki olumsuzluklar, kayıplar ve zararlar da kaynağını buradan alıyor. Çok çarpıcı iki örnek bunu gözler önüne sermektedir.

Bilindiği gibi 1992 kışı bize ülke çapında ağır zararlar verdi. Düşmanın saldırıları karşısında, birçok yerde şahadetler, yaralanmalar ve savaş dışı kalmalar yaşandı. Bu kış, parti tarihinde bir yara izi gibi açılıp gitti. Oysa daha sonbaharda Parti Önderliği'nin çözümlemelerinde buna dikkat çekiliyor ve düşmanın yeni tekniğine karşı sığınak yapma gibi tedbirlerin alınması isteniliyordu. Ancak bu, hiçbir yönetim tarafından ne kavrandı, ne de yerine getirildi.

Yine Güney Savaşı da, parti tarihimizde bizi yenilgiyle, tasfiyeyle yüz yüze getiren bir dönem olarak yaşandı. Oysa bu savaş öncesinde çözümlemelerde ısrarla buna dikkat çekiliyor ve hazırlık yapılması gerektiği belirtiliyor ve gerilla taktiği net olarak vurgulanıyordu. Fakat görüldü ki, aynı sorumsuz, lakayt, gayrı ciddi yaklaşım burada da kendisini gösterdi. Önderlerin hiçbir sözü boşa söylenmez. Tarihe yön veren perspektifler olarak, onların takipçileri bunları harfiyen özümseyip devrimci pratiği geliştirirler. Aslında genelde önder konumunda olanlar, bizim ülke ve devrim gerçekliğimizde olduğu gibi, öylesine genişçe değerlendirme ve sonuçlar tarzında da kendi görüşlerini sunmazlar. Daha çok bunu kısa talimatlar ve değerlendirmeler biçiminde yaparlar. Pratisyenler ise, bunun üzerinde yoğunlaşıp kapsamlı sonuçlar çıkararak uygulamaya geçerler.

Ne var ki, Kürt gerçeğinden dolayı Parti Önderliği, bitmek-tükenmek bilmeyen bir kaynak gibi iğneden ipliğe her konuya genişçe, ciltler dolusu değinerek yolu aydınlatmaya çalışmaktadır. Ancak her şeye rağmen Kürt olayında ortaya çıkan, tek kelimeyle bunları anlamamaktır.

"Siz bazı şeyleri derinliğine anlamamak için sarhoşları oynuyorsunuz. 'Ben sarhoşum, fazla anlamaya gelmem' diyorsunuz. Anlamaya gelmezseniz asker olamazsınız. Nedir bu her gün size ucuz kaybettirenler? Kaybetmek, sarhoşluk tarzından dolayıdır. İyi niyetli arkadaşlar çok. Bunlar gerçekten bir şeyler yapmak istiyorlar. Düzeltmeniz gereken öyle çok ilişki ve kişi var ki, öyle büyük mücadele vermeniz gereken çok konu var ki, bilmezseniz veya anlamazsanız size yazık olur. Ben size acıyorum, çünkü yapmayı bilmiyorsunuz. Aylar, yıllar geçti, yüzde doksanı bile bu çözümlemeleri anlamadı.

Bu tartışmayı bıkmadan, usanmadan sürdürebilirim. Benim sizden istediğim; acaba bu sefer anlayabilecek misiniz? Ama doğru anlamak, hani derler ya, insan gibi anlamak. Hiç de birbirimizi idare etme sözlerine gerek yok. Kesinlikle bize

ratmakla sorumludur. Her konudaki değerlendirmeyi ve çözümlemeyi tek tek ele alıp üzerinde titizlikle durmalıdır. Çözümlemelerin okunmasını sıradan, geçiştirerek değil, savaşçılara özümsetmeyi özel bir uğraş olarak ele almalıdır. Yoksa halk savaşımızda yıllardır süregelen mevcut kördöğüşü daha da sürüp gidecektir.

"Komutan adayı, önderlik sözünü, önderlik gerçeğini müthiş anlayan kişidir. Hem de birkaç sayfalık perspektif yeterlidir. Biz burada hiçbir hareketin tarihinde görülmemiş açıklamaları geliştirmeye çalışıyoruz. Yapmazsam daha mı iyidir? Yapmazsam, belki de çok şey çoktan bitmişti. Belki biraz bu çabalar yaşatıyor. Yoksa bu yaşam da olmazdı. Böyle yapıyorum, bakıyorum olacak iş değil. Düşman bile artık şunları söylüyor: Bu cahillerle ordu kurulmaz. Bu kadar hata yapanlarla bunlar sonuç alamazlar."

Parti Önderliği'nin de dile getirdiği nımladığı komuta sorunu yüzünden, nasıl ve nerede kaybettiğimiz, nasıl ve nerede fırsatları kaçırdığımız çok açık bir biçimde görülecektir.

Eldeki çözümlemeler, büyük bir zenginliği içermektedir. Parti Önderliği tarihsel bilinciyle sık sık tarihe başvururken, sorunu toplumsal kökenleri açısından didik didik etmekte, felsefi ve etik açılımlar yapmaktadır. Yine komuta ve estetik ilişkisi özenle ele alınırken, Başkan APO'nun üslubuna her zaman yansıyan edebi motifler, değerlendirmelere daha çok zenginlik katmaktadır.

"En iyi niyetlilerin cehennem yürüyüşü. Komuta yürüyüşünde temel ilkeniz. 'Çok iyi niyetliydiler, ama cehenneme yürüyorlardı' diyecekler. Halbuki bunun tersi doğru olmalıydı. İyi niyet kadar, ilkelilikleriyle, uyanıklıkları ve sorumluluk anlayışları, çalışma tarzlarıyla 'onlar cennetin yürüyüşçüleriydiler' diyebilmeliydik. İslam orduları boşuna 'cennete yürüyoruz' demiyor. Aslında burada çok gerekli olan kazanmak için anlamaktır. Başarılı olmak için gerekli olduğu kadar anlamaktır. Bu kadar eksikliğiniz ve yanlışınız varsa, onları ortadan kaldırmak için gerektiği kadar anlamak, anlamak, anlamaktır."

Bu çağrı ve talimat herkesedir. Pratikte sergilenen ise buna kulakları kapatmak oluyor.

Anlamama olgusu, iki noktada ortaya çıkmaktadır. Birincisi, çeşitli gerekçelere sığınarak çözümlemeleri hiç okumamak ya da çok sınırlı okumaktır. Savaş pratiğinde olanların birçoğu, bunları okumanın bilincinde olmama gibi bir ciddi eksiklik içindedirler. Neredeyse sadece **"şerefli bir ölümü"** düşünen genç savaşçılarımız, daha çok da köylü kökenli olanlar, tam da bu noktada durmaktadırlar. Oysa Parti Önderliği'nin sıkça bahsettiği gibi bunlar, bir savaşçı, savaş için her şeyden daha önceliklidir. Bu gerçekliğe rağmen, savaş pratiğinde çözümlemeleri okumamaya gerekçe olarak savaş pratiğinin yoğunluğu gösterilmektedir, bu kabul edilebilecek bir durum değildir. Çünkü bu sadece pratikte yaşamı planlayamamanın ve hâlâ çözümlemelerin önemini kavrayamamanın bir itirafı olabilir. Ne var ki, aç insan savaşabilir mi? Pratiklerde her gün görüldüğü gibi ya yere yıkılır, sağ bir pratiğe girer, ya da sağa sola yalpalanır. Her şeyden önce savaşçının beynini doyuran çözümlemelerdir.

Kabul edilmemesi gereken diğer bir tutum da, çözümlemelerin okunmuş olsun diye, **"zorunludur, okunacak"** mantığı ile okunması ve savaşçılara okutulmasıdır. Bu tutum zaman kaybettirmekten başka bir sonuç vermemektedir. Oysa bir komutan, öncelikle kendi gelişimi için, çözümlemeleri iyice özümsemeyi her şeyin başında tutması gerekirken, aynı zamanda sorumluluğu altındaki savaşçılara kavgibi, bugün düşmanımızın apoletli generalleri ve diğer devlet yetkilileri, hatta emperyalistler bile Başkan APO'dan öğreniyor ve sonuç çıkarıyorlar. Belki de bizim komuta yapımızdan çok daha titiz bir şekilde çözümlemeleri okuyor, takip ediyor, tartışıyor ve ona göre sonuçlar çıkararak karşı tutum geliştiriyorlar. Başkan APO'dan öğrenenler sadece düşmanımız da değildir. Bugün dünyada çeşitli güçler, kendi çıkar ve hedefleri doğrultusunda Başkan APO'ya başvuruyorlar.

Öyleyse bizim kadro ve komuta yapımızın bu konudaki vurdumduymazlığı neden? Gerçekten öğrenmeye mi ihtiyaç yoktur? Bunun böyle olmadığı açıktır. Öyleyse neden?

Parti Önderliği; ***"Aslında burada, daha önceki çözümlemelerde de 'neden böylesiniz' sorusuna, biraz işte çocukluğumdan beri kendimi de örnekleyerek açıklık kazandırmak istedim. Sizi biraz daha düşünceye ve kesin bir mücadele pratiğine bağlamak için yaptım. Bilemiyorum, anlayışınız ve iradeniz ne kadar elveriyor? Kaderimizi devrimle değiştirmek gerekmez mi? Ben bu soruyu soruyorum. Neden? Militanlarımızın zavallılığı ortada. Bu kişiliğinizi ne yapayım, nasıl çözelim? Adam olmazlar damgasını mı vuralım? Bunlar lanetli bir toplumun lanetli bireyleridir deyip, nihai damgayı mı vuralım? Düşman gibi, 'eşek gelmişler, eşek gidecekler' demeyi mi layık görelim? Bunu nasıl kabul edebiliriz? Ama size göre mümkündür. Biz böyleyiz, sen istediğin kadar söyle, çabala. Yürüyecek olan düşmanın kölelik kanunudur. Bütün ısrarınızın siyasi anlamı budur"*** demektedir.

Parti Önderliği çözümlemelerde komuta sorununa oldukça derinlikli yaklaşımlar getirmektedir. Parti Önderliği'nin **"komuta belası"** diye ta-

Hz. Muhammed şahane bir sistem belirlemiştir. Bütün komuta yürüyüşüne 'cennete yürüyorsunuz' diyor ve doğru söylüyor. Yürüyüş gerçekten cennetin yürüyüşüdür."

Bu şekilde çözümlemeler, yarı romansı bir tarza bürünerek birçok noktadaki vurgular kişiyi savaş sahalarına alıp götüren tarzda heyecan veriyor. Uzun yıllara rağmen bir komuta yürüyüşünü tutturamayanlardan, uzun yıllar savaşın onca kahrını çekmelerine rağmen, Parti Önderliği'nin edebi tanımlamasıyla **"azabın yürüyüşçüleri"** olmaktan kurtulmayanlara kadar birçok kişilik çözümlemesini değerlendirmelerde görmek mümkündür. Çözümlemelerde kişiliklerin çok yönlü açımlanmasından, bir sistemin, bir sorunun açımlanmasına ulaşılmakta ve bunlar sonuçlar halinde önümüze konulmaktadır. Savaşta uzun yılların tecrübeleriyle dolu devrimci yürüyüşünün sahibi olan komuta kişiliklerin çözümlenmesinin iyi kavranması, bundan sonraki komuta yürüyüşüne iddialı biçimde soyunmak isteyenler için büyük değer ifade etmektedir. Örneğin bazı arkadaşların şahsında uzun yıllara rağmen neden komutan olunamadığı sorusuna cevap aranırken, bazı arkadaşların şahsında ise köylü-hamalvari komuta tarzının eleştirisi kapsamlı bir şekilde yer almaktadır. Dolayısıyla, komuta çözümlemeleri bu görevi layıkıyla başarmak isteyen her PKK komutanının sürekli başvuracağı birer kaynak durumundadır.

Çünkü, çözümlemelerin kulvarlarında ilerledikçe, komutanın karşı karşıya olduğu sorunlara giderek artan bir şekilde cevap verildiği görülecektir. Ve bu sorunlar değil midir ki, onikinci yılına girmekte olan savaş pratiğimizde bizi defalarca yenilgilere karşı karşıya getirdi ve bugünkü komuta krizini ortaya çıkardı. Sorunun bu boyuta ulaşmasından ve adeta her şeyde bir tıka-

yıcı rolü oynamasından dolayıdır ki, bugün komuta sorununa daha kapsamlı ve çözümleyici yaklaşmak zorunluluğu kendini dayatmıştır.

Komuta sorunu artık öyle bir noktaya gelmiştir ki, bu sorun çözülmeden diğer hiçbir sorun neredeyse çözülmeyecektir. Bugün dünya insanlığının ufkunun açılması, önemli ölçüde Kürdistan devrimine bağlıdır. Kürdistan devrimi demek, temel taktiğimizden dolayı savaş demektir. Savaş demek de, komuta demektir. Dolayısıyla sorunlar gelip komuta sorununda düğümlenmektedir. Bütün köhnemiş statükoları paramparça ederek, çığır açıcı bir şekilde çözümü günümüzde artık kader belirleyici hale gelmiştir. Düşmanın ikinci 19 Mayıs ruhuyla kurtuluş savaşımıza yönelik büyük bir tasfiye ve halkımıza yönelik jenosid uygulamasına yönelmeyi amaçladığı bilinmektedir. Bu gerçeği Başkan APO; ***“Tekrar vurguluyorum: Bu büyük tehlike, ikinci bir 19 Mayıs senaryosunu geliştiriyor. Nedir bu senaryonun özü? 'Birinci 19 Mayıs'ta batıdan gelen işgalci güçleri Ege, Akdeniz'e döktük'. İkinci 19 Mayıs senaryosuna göre 'doğudan gelen yabancı gücü (buranın en eski halkıyız, tarihin tanıdığından beri en eski yerleşeniyiz), işte bu gücü dağda boğmayı, yok etmeyi amaçlıyor. Korkunç! Bu barbar gücün birinci 19 Mayıs'ının sonuçlarını biliyoruz. Şeyh Said'in mezara konulmasına 'betonladık' diyor. Ağrı Dağı'nda 'burada gömdük, hayali Kürdistan gitti' diyor. Dersim'de de zaten darağacına nasıl çektiğini gördük. Bu birinci sonuç. Ya ikincisi nasıl olacak? Bu sefer halkı toptan götürecek”*** diyor.

Bütün değerlendirmeler, bizim amansız bir savaşçı olmamızı, itirazsız, son derece azimli, kararlıca sınırlı bir gelişmeyi, bir olanağı, bir fırsatı amansız değerlendirmemizi emrediyor. Neden savaşın gerekleri yerine getirilmedi denildiğinde, hatayı, eksikliği kolay kolay kabul etmememiz gerektiğini gösteriyor. Tarihin böyle bir aşamasında komutanın rolü hiçbir tartışmaya yer vermeyecek ölçüde ortaya çıkmaktadır.

Savaş demek, komuta demektir. Büyük savaş teorisyeni Clausewitz, komutanın savaş içindeki yerini belirgin bir şekilde çizmektedir. Bir savaşta komutan her şeydir. Savaşı kazandıran da, kaybettiren de komutandır. Çünkü komutan bütün bir ordunun beyni, yüreği ve yeteneklerinin toplamıdır. Clausewitz'in ünlü deyimiyle; komutan, savaşta bütün her şeyin gelip kendisinde birleştiği dikilitaş, anıt gibidir. Öylesine yıkılmaz bir irade şaheseridir. Bütün bir ordu, komutanın gölgesi gibidir. Komutanın duruşu nasılsa **“gölgeler ordusunun”** duruşu da öylesine heybetli, muzaffer ya da yıkılmış, yenilgili olur. En kahraman, en fedakar ordular eğer komuta rolünü iyi oynamazsa yenilgiye uğrayacakları gibi, çok zayıf görünen ordular da, iyi bir komutayla büyük zaferler elde edebilirler. Bu nedenle, belki de hiçbir olayda olmadığı kadar, savaşta komutanın rolü her şeyden daha çok belirleyicidir. Komutanın dudakları arasından çıkan sadece tek bir sözcük, binlerin hayatına malolacağı gibi, yenilgiye doğru giden muharebe esnasında, komutanın sadece yüz hatlarından cesaret ve kararlılığın fışkırması, durumu tam da tersine çevirebilir.

> “Bütün ilerici görüşler, ayetler değerlendirmeler, emirler, insan düşüncesinden çıkmıştır. Ve tarihin ileriye yönelik çarkını bunlar çevirmişlerdir. Zerdüşt'ün Avesta'sı, Veda'lar, Musa'nın 12 Emri, İncil, Kuran vb. hepsi böyle olmuştur. Açıktır ki tarihin o dönem koşullarında bunları bir Tanrı'ya bağlamak, hiç de onların gücüne şüphe düşürmez.”

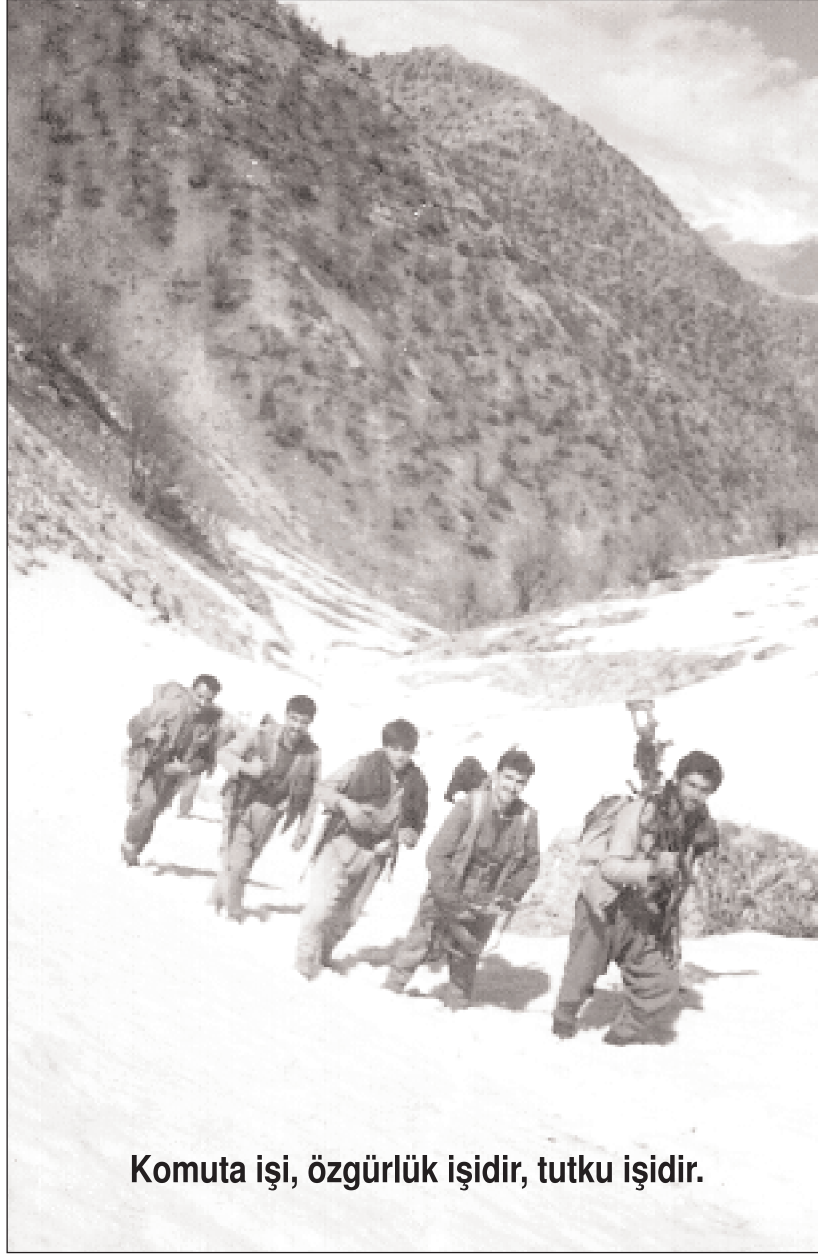
1992 Güney Savaşı'nda yaşanan yetersizliklerin temelinde komutanın duruşu yatmaktadır. Yine dönemin deyimiyle **“Komutanın ruh halindendi.”** Eğer bu savaşta yapımızın ölümüne direnişi karşılığında PKK onuru kurtarıldıysa, bu da temelde komutanın duruş tarzındandır. Bunlar inkar edilemez gerçeklerdir. Eğer TC'nin, emperyalizmin, adeta tüm dünyanın **“PKK şeytanları”**nı yakalamak, durdurmak için haçlı seferlerine girişmiş olmasına rağmen ve 11 yıldır her türlü imkansızlıklara rağmen halk savaşımız inanılmaz bir şekilde bugünkü aşamasına ulaşmışsa bu, Kürdistan'dan Türkiye'ye, Avrupa'dan Ortadoğu'ya kadar dünyanın her tarafını bir savaş sahasına çeviren ve en tepede yıkılmaz bir şekilde duran Başkan APO'nun duruşudur.

Bir komutan başlangıç itibariyle hiçbir şey yapmasa bile, sadece sağlam duruşuyla birçok şey yapabilir. Eğer örnek ve otoriter pozisyon tutturursa, sadece duruşuyla da bir ilham kaynağı, bir sevgi-saygı ve güven kaynağı olarak birçok şeyi kurtarabilir. Çünkü askerleri onun sadece samimiyet ve ciddiyetine bile büyük değer vererek, örnek alınması gereken bir kişilik olarak ona büyük bir bağlılıkla savaş pratiğini alıp götürürler. Yani mutlaka komutanın şu veya bu pratik işi kendisinin yapması, oraya buraya koşuşturması ve hatta her türlü şeyi becerebilmesi, bu yönüyle kendisini kanıtlamış olması, otoriter kılması her zaman için gerekmeyebilir. Bu durum parti-savaş gerçeğimizde çok daha geçerlidir. Parti Önderliği bunu ***“komutanlığa başlangıç itibariyle, sadece büyük bir duruşun sahibi olsan bile, büyük başarırsın”*** diyerek, komuta gerçeğine parmak basmaktadır.

Ne var ki, yıllardır gerçekleştirilemeyen, sağlam komuta duruşudur. Doğru komuta ölçülerine ulaşılamadığından dolayı, 11 yıllık savaş pratiğimizde aslında olanaklar hayli elverişli olmasına ve Parti Önderliği'nin ısrarlı çabalarıyla anı anına yol göstermesine rağmen, bir zirvesini 1991 Körfez Savaşı sürecinde bulduğu gibi, önemli tarihi fırsatlar kaçırılırken, mücadelemiz en tehlikeli bir boyutunu Güney Savaşı pratiğinde gösterdiği gibi birçok sefer yenilmekle yüz yüze bırakmıştır. Bilindiği gibi sorun hiç de stratejik önderlikten kaynaklanmamaktadır. Her iki süreçte de önderliğin ısrarlı talimatları, sürekli yol göstermesine ve geniş hazırlıklara yönelmesine rağmen, savaş sahasındaki komuta kişiliklerinin rollerini oynamaması bunun nedenini teşkil etmiştir. Parti Önderliği; ***“Daha somut olarak bu komuta tarihimizi vurgularsak, sadece 'ah-vah' ediyoruz. Ne kadar kaçırdık, diyorum. Hangi dönemi ele alsak, 1980 öncesini mi, sonrasını mı; 1990 öncesini mi sonrasını mı? Yüzlerce, hatta binlerce grubun, komuta grubunun hazırlanış çabasını mı, yürütülmesini, huduttan öteye taşırılmasını mı? Hangisini dile getirsek... Bana söylenmiş olsaydı, ben yine onlara birtakım şeyler söylerdim. Yaptırabilecek gücümüz vardı. Bunlar gerçekten azabın yürüyüşçüleri oluyor. İnanılmaz bir şey! Bu korkunç çabayla binlerce, onbinlerce insan savaş sahamıza çekildi. İçinden bir elin sayısı kadar güçlü komutan çıkmadı”*** demektedir.

Kürdistan'da komutan çıkmamasının veya bu denli bir komuta sorununun nedenleri, tarihsel ve toplumsaldır. Kürdistan'ın tarihine bakıldığında kendi halkı ve ülkesi adına fazla komutan çıkmadığını görürüz. Örneğin bir Selahaddin Eyyubi Araplar için savaşmıştır. Bu durum bir yönüyle doğaldır. Çünkü Kürt halkı tarihte özgürlüğüne ulaşmamış, hep düşürülmüş olduğundan, sürekli başkalarının hizmetinde savaşlarda kullanılmıştır. Bu anlamda, kendi çıkarları için ciddi bir komutanlık belki kimsenin aklına bile gelmemiştir. İşte çözümlemelerde Parti Önderliği, bu soruna da şöyle açıklık getirmektedir:

“Hemen tarihe bakıyoruz: Romalılar nasıl böyle büyük komutan oldular? İslamın kılıcı nasıl böyle müthiş sallandı? Onların hiç okur-yazarlığı da yoktu. Ama adamlar müthiş savaştılar, savaştırdılar. Cengiz Han'ın okuma yazması yoktu. Hatta tüm hanedanın da olduğunu sanmıyorum. Oğuz boylarında da öyle fazla okur yazarlığın olmadığını biliyoruz. Ama adamlarda bir iktidar seli olma durumu var. Tabii bir halk düşürülürken, onun bütün komuta yetenekleri de düşürülür. Ben size ucuz suçlama getirmiyorum. Düşürülmüş bir halktan geliyorsunuz.

Komuta işi, özgürlük işidir, tutku işidir.

Düşürülmüş bir halkın kişilikleri, sadece soytarı olur. Başkalarına asker olur. Bunu neden inkar edelim? Hep başkaları 'yürü' deyince veya 'ço' deyince yürür veya durur. Düşürülmüş halklar gerçeği budur. Şimdi biz önder parti olarak bunu aşmak istiyoruz ve bunun anlaşılmayacak hiçbir yönü yok.”

Ne var ki bir halkın toplumsal gerçekleri böyle de olsa, öncü, tarihsel olarak ortaya çıkıp devrimi atılım geliştikten sonra, toplumsal geriliklerde daha fazla diretmek, bütün bunları kaybetmenin nedenleri haline getirmek kabul edilmez olur. İşte bizde komuta sorunu da, daha çok gerilikleri ve özellikle de sömürgeci düzen altında biçimlendirilen kişilik özellikleri kendisini savaş ortamımıza yansıtarak, başaramamanın, kaybetmenin, biriktirilen o kadar değerin çarçur edilmesinin ya da değerlendirilmemesinin nedenleri olmaktadır. Başkan APO, komuta çözümlemelerinde soruna temelden yaklaşarak, ağırlıklı olarak kişilik yapısına yönelmekte ve kazandıran, başaran komuta kişiliğine ölçülerini vererek genel komutaya ulaşmayı hedeflemektedir:

“Sizin büyük hatanız, toplumsal gerçekliğinizi tersinden karşılayacak, yani toplum ne kadar düşürülmüşse o kadar yücelmiş, ne kadar durağanlaşmışsa o kadar hareketli parti öncülüğüyle telafi etmeniz gerekirken, siz toplumu esas aldınız. Ne de olsa 'ben böyle bir toplumun insanıyım' anlayışı. Evet toplum içinden geliyorsunuz. Ama bu düşürülmüş bir toplumdur ve mutlaka aşılması gerekiyor. Dolayısıyla tersine ölçüleri dayatacaksınız. Bunu yapmadınız. Toplumsal etkilere sığınma, neredeyse temel bir savunma yönteminizdir. Tabii komuta yürüyüşünde bütün bunlar tehlikeli yaklaşımlar oluyor.”

Yıllardır bizde bir komuta yürüyüşü içine girmesi gerekirken giremeyenlerin, başaramamalarının, zorlanmalarının, ya da isyancı-köylü savaş tarzını aşamamalarının esas nedeni, köylü bir toplum olan ve Parti Önderliği'nin deyimiyle **“çocuk toplum”** özelliklerinden kaynaklanmaktadır. Yine Kürdistan toplum gerçeğinde yaşanan ruh, toplumdaki yaşam felsefesini, alışkanlıklarını aşamama vardır. Adeta buna zincirlenip kalmak söz konusudur. Bu da köleliği aşamamak, birçok örneğinde görüldüğü gibi, katı bir köleliği yaşamak ve özgürleşememektir. Özgürleşme olayı burada önemli bir halkayı meydana getirmektedir. Eskinin zincirlerinden kurtulma olmayınca, yeniyi başarma da imkansız olmaktadır. Başkan APO'nun sürekli başaran bir komuta çizgisini sürdürmesinin esas nedeni, bu noktada ortaya çıkmaktadır. Daha çocukluktan beri topluma karşı bir savaş içerisinde özgürleşmeyi sağlaması, eski köhnemiş ruhun yerine yeni bir ruhu edinmesidir. Buna karşılık halk savaşımızda komuta rolüne soyunanların, onca çabaya, cesaret ve fedakarlığa rağmen doğru bir komuta çizgisini tutturamama talihsizliği de, bu noktada kendisini göstermektedir.

“Aslında korkak değilsiniz. Öyle kendine düşkün olan tipler de değilsiniz. Ama sizin trajediniz veya yanılgınız, anlamadığınız halde anlar gibi görünmek, yapamadığınız halde, yapar gibi olmaktır. Trajediniz budur. Size korkunun askerlerisiniz desem, hayır! Cesaretin askerleri olduğunuz açık. Düşkünlüğün, çapulculuğun askerlerisiniz, bu, dünyada herkes için söylenebilir, ama sizin için söylenemez. Mutlak yüce değerlerin askerleri olarak yürüyorsunuz. Peki bu yürüyüş neden sağlam bir komuta yürüyüşüne benzemiyor? Sorun yine sizler oluyorsunuz. İç-dış engel yok, bilinç işi de değil. Biraz ciddiyet, anladıklarının yüzde onunu yapma dürüstlüğü, komuta şerefini paylaşma düzeyi. Kesinlikle burada hiçbirinizde kasıt yok. Bilinçli bir temelde yapıyorsunuz da demiyorum.”

> “Bir komutan başlangıç itibariyle hiçbir şey yapmasa bile, sadece sağlam duruşuyla birçok şey yapabilir. Eğer örnek ve otoriter pozisyon tutturursa, sadece duruşuyla da bir ilham kaynağı, bir sevgi-saygı ve güven kaynağı olarak birçok şeyi kurtarabilir.”

Komuta işi, özgürlük işidir, tutku işidir. Tutku, aşk, istek komutada kaynak noktadır. Aslında bizde komutanlaşmama, en can alıcı ifadesini burada bulmaktadır. Büyük bir istekle bu işe sarılamayan kişiler, en zorlu insan eylemi olan savaş için gerekli gücü kendilerinde yaratamazlar. Zorluklar karşısında gerileyebildikleri gibi, beyin, yürek, hiçbiri mutlaka zafere ulaşma hırsıyla çalışmaz. Büyük eylemin militanı olması gereken komutan, sıradan gündelik iş gibi savaşa yaklaşıyorsa kaybeder. Bu işin bir sanat olarak ele alınması gerekirken uzak kalınıyor. Fetheden, düşmanını bir çırpıda vurup geçen bir komutan kesilmek yerine, ölü ve güdük bir kişilik sergilenmektedir. Açık ki komutanlık, kişiden olağanüstü yetenek, savaşta her zaman çıkabilecek olan olağanüstü durumları, olağanüstü karşılamayı ister. Eğer tutku ve aşk yoksa savaş kazanılamaz. Ani durumlar karşısında ani kararlar verme, çıkacak olan her soruna çözüm gücü olma, yine her iradenin dayanamayacağı müthiş kanlı sahneler karşısında soğukkanlı ve dirayetli bir şekilde bu muharebelerin orkestra şefi olma, ancak böyle büyük bir tutku ve aşkla olur.

Başkan APO; ***“Her şeyden önce duygularınıza ve tutkularınıza bakıyorum, çok yetersiz. Siz bu kişiliklerle bir çorbayı bile kurtaramazsınız. Düşman nerede, siz nerede? En kötüsü de, gelişmek istemiyorsunuz. Hep zavallıları ve çaresizleri oynuyorsunuz. Devrim, siyaset ve askerlik çok ciddi olaylardır. Bunların kenarından bile geçmiyorsunuz. Tutkunuz yok, aşkınız yok. O kadar küçük şeylerle uğraşıyorsunuz ki, kendinizi o kadar basit yaşam alışkanlıklarıyla meşgul ediyorsunuz ki, ben size altın değerinde kahramanca bir yaşam sunsam bile, bu size sıkıntı veriyor. Sizin ruhunuzu sorgulamak gerekiyor. Belki ruhunuz askerlikle terstir. Hangi duygulara sahipsiniz? İçinizde büyük hissetme yok, büyük duyma, fırsatçılık, başarma tutkusu yok”*** demektedir.

Başkan APO'nun da belirttiği gibi kazanma ve büyüme tutkusu olmayınca, savaşta tanrısallaşma denilen olay gerçekleşmez. Oysa bir komutan açısından savaşta tanrısallaşma mutlaka yaratılmalıdır. Bu gerçekleştiği oranda komutan, bir savaş tanrısı gibi büyük bir iradeyle, deyim yerindeyse herkesten güçlü ve koruyucu olarak, tüm savaş olaylarına hükmeder. İnsanın iradesi, insanın tanrısıdır. İradeyi güçlendirip keskin kıldığı oranda komutan, her türlü büyüklüğü karşılayıp tanrısallık düzeyine ulaşabilir. Aksi taktirde savaşta kendi askerine ve hatta düşmanına muhtaç sefilleri oynar ki, bu onu sonuçta düşmanı önünde diz çökmeye, kaçışlara kadar her türlü olumsuz çıkışa sürükleyebilir.

Başkan APO; "Savaş, tanrıların sanatıdır. Yani insanı tanrısallaşmaya götürür. Siz ise birer zavallı gibi kalmışsınız. Neden? Güç oluşturma, gücü geliştirip onunla temel toplumsal, ulusal sorunları çözme esastır ve bu çok gelişmiş kişilik ister. 'Güç tanrıdandır, tanrı güçlüdür' denilir ya, o açıdan söylüyorum. Yani askerleşme, tanrısal yola girmektir. Benim anlayabildiğim, sizin güçlenmekle alakanızın olmamasıdır" demektedir.

Savaşta büyümeme, küçük kalmak Kürt kişiliğiyle yakından bağlantılıdır. Savaş büyüyen ve ağır soruların altına giren kişilikler ister. Ancak Kürt insanı hiçbir zaman ciddi sorunlarla, iktidar sorunuyla karşı karşıya olmadığından dolayı, hep yoksulluğu, basit bir yaşamı sürdürmesi, başkaları tarafından buna zorlanmış olmasından dolayı küçüklüğü adeta bir kader gibi görme saplantısına girmiştir. İnsanlarımıza düşmanları tarafından ***"senin elinden bir şey gelmez, sen en fazla basit bir yaşamın kralcığısın. Sen sadece bunu yaşarsan yeter ve buna mahkumsun"*** tarzında bir psikoloji oluşturmuştur. Bundan dolayı da büyüme ve iktidar olma Kürt insanı için hep yabancıların işiymiş gibi değerlendirilmiştir. Büyümenin istek ve bilinç yoksunluğu, Kürdün değişebileceğine olan inançsızlık ve güvensizlik gelişmiştir.

Başkan APO'nun **"sigara alışkanlığı"** örneğiyle sıkça dile getirdiği basit, sıradan insan yaşamı ve alışkanlıkları terk edilmemekte, bunun yerine büyük işlere gözdikmeme kendisini savaş sahasında ortaya çıkarınca, asıl felaket o zaman başlamaktadır. Bizdeki komuta krizi de, kaynağını buradan almaktadır. Çünkü büyük eylemin sahibi olarak komutanlaşma, insandan büyüme ve yücelmeyi ister. Savaşçı için bu fazla geçerli olmayabilir. Ama komutan için, komutanlığın gelişmesi için bu kesin ve geçerlidir. Yoksa savaşın komutana bağlı olarak gelişkin boyutlara ulaşması söz konusu olamaz.

Başkan APO bu konuda; ***"Tarih her bakımdan güçlü bir ordu olmamızı emrediyor. Ama siz, bütün hal ve hareketlerinizle, iyi niyetinizle, adeta 'bu iş bize göre değil' veya 'eski Kürde göre bu kadar olur' dercesine bir dayatma içindesiniz. Bir sıradanlıktır sürüp gidiyor. Daha doğrusu büyümeyi bilmiyorsunuz. Bu cücelik hastalığıdır, raşitizm hastalığı gibi, böyle erkenden yaşlanma hastalığı yapınızda çok etkili. Eskiden savaşta büyüme olanakları sınırlıydı. Biz bu kadar dayatmada bulunmaya kendimizi iddialı görmeyebilirdik. Fakat şimdi zafer birlikleri kurabilecek bir aşamadayız. Buna karşılık kişilikler daha da iradesiz, ufuksuz, çaresiz. Özgürlük savaşı büyümeye şiddetle ihtiyacı olanın bayramıdır. Kendini donatacağı, neşelendireceği, güzel kılacağı eylemin adıdır. Bu savaşta neden kendinizi büyütmediniz, güzelleştiremediniz, zenginleştiremediniz? Ben şimdiye kadar savaştan bunu anladım. 'Kendini yaşadı' veya 'kendini yaşamaya' bayılıyor. Güzel, kendini yaşamak zaten gerekir. Ama hangi kendini yaşayacaksın? Eğer bu cücelikse, eğer bu düşmana hizmetse, yoksulluksa, eğer bu çaresizlikse, eğer bu çirkinlikse, zavallılıksa, ne yapacaksın kendini yaşamayı? Al yerin dibine batır! Benim gibi kendinizi yaşamaya çalışın. Politik yaşayın. Askeri yaşayın, ideolojik yaşayın, örgütsel yaşayın, estetik yaşayın"*** demektedir.

> "Tarihin militanı, tarihin eyleminin yaratıcısı olmaya göz dikmeden, vasat bir komutanlık döngüsü içerisinde sürünüp gidiliyor. Bu durum kendisini Botan'da bulan vasat komuta düzeyi, Kürdistan toplumundan getirmiş olduğu statükoculuk anlayışıyla korumaya çalışıyor ve savaşın onu aşmasına karşı direniyor."

Bir komutanın kendini büyütmesinin başında savaşın büyüyeceğine ve büyüteceğine olan yüksek inanç ve güven gelir. Savaş tarihimizde ve komutanlaşmanın gelişememesinin en önemli nedenlerinden biri de, bunun yoksunluğudur. Toplumdan edinilen **"namus belası"** anlayışıyla saflarda kalma ve savaşmak olmuştur. Komuta sorunu da bu temelde ağırlaşmıştır. Yaşanan pratiklerde görülmüştür ki, **"namus belası"** tutumuyla saflarda olanlar, ya buna uzun süre dayanamamış ve komutan olmasına rağmen çıkışı başka biçimde aramışlardır ya da saflarda komuta konumunu işgal ettiğinden, savaşta tıkayıcı bir rol oynamışlardır. Yine bu ruhsal durumu aşanlar, adeta bir barajın aniden patlaması gibi, büyük gelişmeler de göstermişlerdir. Kendi yeteneklerine kendi elleriyle vurdukları zincirlerden kurtulmuşlardır.

Savaşa ve savaşın herkesi büyüteceğine inanç temelinde doğru bir komutanlaşmayı tutturan ve kurtuluş savaşımıza büyük hizmetler yaptıkları gibi altın harflerle geçen komutan kişiliklerinin sayısı hiç de az değildir. Mahsum Korkmaz, Mustafa Yöndem, Ahmet Güler, Sabri Gözübüyük, Aziz, Abdurrahman Motor, Mervan, Vahap Çolak, Delil, Erdal (Cudi) ve daha çok sayıda yoldaş, Kürdistan ulusal kurtuluş savaşı tarihinde daha baştan savaşın gelişebileceğine büyük inanç ve tutkuyla bu işe kendilerini vererek sürükleyici olmuşlardır.

Günümüz savaş koşullarında, kendini en çok dayatan sorun komutada büyümemektir. Savaşın çapı büyümekte, gerillayı aşıp hareketli savaş düzeyine çıkmaktadır. Ancak buna karşılık, komuta kendisini büyütememektedir. Durum böyle olunca, savaşta tıkanma ve zafere ulaşmama tehlikesi ortaya çıkmaktadır. Oysa savaşın büyütülmesi, hareketli savaş için imkanlar, veriler mevcuttur. Gittikçe artan savaşçı güç, maddiyat, silah, çok yönlü hazırlıklar, yine elverişli siyasal durum, Kürdistan odağında ortaya çıkan tarihi fırsatlar hiçbir dönemde olmadığı kadar şimdi vardır. En önemlisi de stratejik önderlik duruma hakimdir, her türlü olanak ve hazırlıkları yapmaktadır. İşler bu noktada gelip savaşı yürütecek olan komuta düzeyinde düğümlenmektedir.

Büyüyen savaşın büyüyen komutanları çıkacak mıdır? Hareketli savaşın zafer komutanları kendi kendilerini yaratacaklar mıdır? Açık ki yaratacaklardır. Yaratmak zorundadırlar. Yoksa gelişmenin doğal sonucu olarak, başta da belirttiğimiz gibi düşman devreye girecektir. Kritik bir süreç yaşanmaktadır, savaş büyümüştür ve zafere doğru ilerlemektedir. Bu durum düşmanı can telaşına sokmaktadır ve en vahşi tedbirlere gitme ihtiyacı duymaktadır. Dolayısıyla biz vurmazsak, zafere ulaşmazsak, düşman her şeyi göze alarak tasfiyeyi ve savaşı geriletmeyi gerçekleştirecektir. Mevcut savaş böyle hassas bir dengede durmaktadır.

Diğer bir sorun da gelip hareketli savaşın ortaya çıkmasına dayanmaktadır. Nitekim geçen yıllarda bunun koşulları olmasına ve hareketli savaşa geçebileceğimize rağmen, komutanın bunu karşılayamaması nedeniyle süreç geriye itildi veya durduruldu. Botan'da 1993'te savaş güçlerimizin gelip Beytüşşebap'a dayanmaları bir dönüm noktasıydı. Fakat hiçbir gerekçeye sığınmadan mevcut komutamızın güç yetirememesi nedeniyle bu dönüm noktası aşılamadı, çakılma meydana geldi.

Her şeyden önce mevcut komutamız, büyük savaşın büyük riskini göze alabilecek güç ve kararlılık düzeyini kendisinde yaratamamıştır.

Komuta olayında risk her şeyin başında gelir. Büyük savaşların yaratıcısı olmak, ancak büyük riskleri göze almakla mümkündür. Büyük riski göze alamayanlar hep küçük komutan olarak kalacakları gibi, kendileriyle birlikte savaşı da küçültürler. Savaşın büyümesi isteniyorsa, ya bunların aşılması gerekir, ya da bunların kendi kendilerini aşmaları gerekir. İşte mevcut komuta gerçekliğimizin savaşımızda tıkayıcı rol oynaması, bir yönüyle burada anlamını bulmaktadır. Botan'da statükoculuğun yıkılamaması, bir de bu yönüyle ifadesini buluyor. Gerillaya göre biçimlenmiş geleneksel tarz, küçük çaplı komuta düzeyi kendisini kurumlaştırmıştır ve bu tarz aşılamıyor ya da aşılmaya izin verilmiyor. Partinin son dönemlerde Botan'a eleştirel yönelmesi, bir de burada anlamını bulmaktadır.

Büyük çaplı komuta veya riski göze alma, cesaret olgusuyla doğrudan bağlı olsa da, ondan önce bilinç ve kararlılık düzeyiyle ilintilidir. Clausewitz'in ifadesinde görüldüğü gibi, ölüme her an hazır, doğal cesarete sahip bir komutan, savaşta en ön sırada yapamıyor ve onun iyi bir komutan olması için ikinci sıraya çekilmesi kendini dayatıyorsa, bu o komutanın bilinç ve kararlılık düzeyinin düşük olduğunu gösterir. Doğuştan gelen cesaret, bir komutanı ancak belirli bir yere kadar götürebilir. Bu noktada eğer büyümek isteniliyorsa, bilinç ve kararlılık düzeyi yaratılmak zorundadır.

Genelde ve Botan komuta gerçekliğinde bunun eksikliği yaşanmaktadır.

> "Komuta olayında risk her şeyin başında gelir. Büyük savaşların yaratıcısı olmak, ancak büyük riskleri göze almakla mümkündür. Büyük riski göze alamayanlar hep küçük komutan olarak kalacakları gibi, kendileriyle birlikte savaşı da küçültürler. Savaşın büyümesi isteniyorsa, ya bunların aşılması gerekir, ya da bunların kendi kendilerini aşmaları gerekir."

Bu komuta gerçekliğine baktığımızda her an ölüme ve küçük çaplı savaşları yönetmeye hazır cesaret ve niyet olgusu tartışılmazdır. Fakat Parti Önderliği'nin de dile getirdiği gibi, cesaret ve niyet büyük savaşlarda pek de önemli olmuyor. Kürt insanının **"bu kadarı bize yeter, biz daha fazla gelişemeyiz. Günlük olarak karnım doyuyor ya yeter, daha fazlası için kendimi zora sokmaya gerek yok. Zaten yapamam da, günü kurtarmak için ölürsem de öleyim, ne olacak ki"** tarzındaki köylü ve küçük-burjuva sınıf felsefesi, bu düzlemde daha iyi aydınlanıyor. Burada bir örnek olarak şunu verebiliriz: Mahsum Korkmaz yoldaş neden hiçbir şeyin olmadığı bir ortamda büyük oynayabildi? Bilinç ve kararlılık düzeyiyle bağlantılı olarak büyük riski göze almayı kendisinde oluşturduğu için. Ama o dönem daha üst yönetici düzeyde olan arkadaşlar bu düzeyi yaratamadıkları için komutada gelişemediler. Yine o dönem **"namus belası"**na komutanlık yapanlar ise sürükleyici ve geliştirici olmadılar.

Günümüzde gelişmeyen, büyümeyen, kendisiyle birlikte tıkayıcı rol oynayan, vasat komuta düzeyi, **"namus belası"** olmasa da, Kürdistan'da yaşanan savaş gerçekliğinden dolayı, adeta komutanlığın artık geleneksel tarzda kitleselleşen sıradan bir insan işi olarak alınmasından kaynaklanıyor. Tarihin militanı, tarihin eyleminin yaratıcısı olmaya göz dikmeden, vasat bir komutanlık döngüsü içerisinde sürünüp gidiliyor. Bu durum kendisini Botan'da bulan vasat komuta düzeyi, Kürdistan toplumundan getirmiş olduğu statükoculuk anlayışıyla korumaya çalışıyor ve savaşın onu aşmasına karşı direniyor.

Bu komuta gerçekliğinin sınıfsal temeli köylülüktür. Köylü ve küçük-burjuva sınıfsal yapı, bu kişilik özellikleri söz konusu komuta gerçekliğinin altyapısını oluşturmaktadır. Bu sınıf yapılanmasına sahip kişiliklerin savaş saflarına doluşması, ciddi bir sorun olarak karşımıza çıkıyor.

Köylü kökenli savaş tarzı, bu sınıfa özgü olarak gerçekleşiyor. Başkan APO'nun komuta çözümlemelerindeki deyimiyle eğri-büğrülüklerin, yanlışların sahibi olan köylülük komuta olayına da bunu yansıtıyor. İncelikten, planprogram ve örgütlenmeden yoksun bir tarzda savaşa kaba bir üslupla ve rastgele girmektedir. Gelişmeyi yaratamadığı gibi, kayıp ve zararlara da meydan veriyor. Hiçbir toplumsal eylemi örgütleyemeyen bu sınıfın, kendisini savaş olayına yansıtması, hiçbir ciddi plan geliştirememe tarzında ortaya çıkıyor. Köylü yaşamının dar dünyası komutada kendisini dar-küçük eylemcilik tarzında gösteriyor. Beyin gücü emeğinden çok kaba emekle uğraşması, komutada onu düşünce tembelliğine ve kaba bir zorla sonuç alma çabasına itiyor. Fakat askeri sanat büyük bir incelik ister. Komutandan, bir dakikanın, arazide birkaç ağacın bile hesaplamasını istiyor. Özellikle kapsamlı savaşta, bu çok daha zorunludur.

Ne var ki bizdeki komuta, haftaları bile hesaplamıyor. Hangi arazinin hangi savaş tarzına, hangi taktiğe ne derece uygun olduğu konusunda hiç de fazla kafa yormuyor. Keyfi tutum ve alışkanlıkların esiri olarak bir de bunun içine feodal gururu katarak yanlış, yersiz hareket tarzı, eylem ve çatışmalarda başarıya ulaşmadığı gibi, yersiz kayıpların da nedeni oluyor. Var olan olanakları değerlendiremediği gibi, binlerce savaşçı gücünü boş kalabalıklar halinde dolaştırıyor; güç yeterli olmasına rağmen, eylemlerde onu başarıya ulaştıramıyor. Halbuki doğru bir planlama yapılsa, hatta düşmandan daha büyük sayıyı yığarak, etkin sızmalar yapılarak, var olan teknik etkin kullanılarak büyük eylemler yapılabileceği gibi, yerleşim yerleri bile düşürülebilir. Ama az çok tekniğe sahip olduğumuz halde, bunları kullanamadığımız gibi, binlerce savaşçı güç de değerlendirilmemektedir. Neredeyse geçmişin az sayıdaki gruplarla yapılan gerilla savaşı etkinliği, şimdi gösterilememektedir.

Bir komutanda en çok olması gereken kurnazlıktır. Yani düşmanı anı anına takip etme, onun taktik yönelim, planlarını kestirebilme ve bu temelde ona karşı etkin saldırılar geliştirebilme, fırsatları iyi değerlendirme, yine savaş hilelerine başvurabilme yeteneğini göstermelidir. Ancak bizim komuta yapımızda düşmanı takip etme, onu tanıma ve gerçeğini ortaya çıkarma fazla olmadığından, birçok durumda aniden avlanan, tuzağa düşen komutanımız olmaktadır. Düşman defalarca birliklerimizin etrafını sarmış, noktayı basmış, ancak o zaman farkına varılmıştır. Birçok zaman düşmanın operasyon yapacağı haber alınmasına rağmen, bu durumda bile komuta tarafından gerekli tedbirler alınmamış ve kabul edilmeyecek acı olaylarla sonuçlanmıştır.

Savaş hilesi, bir komutanı komutan yapan öğedir. Bir yönüyle savaş hile demektir. Ancak bizim komuta yapımızda adeta bundan habersiz olma gibi bir durum yaşanmaktadır.

Kökensel köy-feodal yiğitliğiyle donanmış olan komutan, düşman karşısında bunu olduğu gibi yansıtmaktadır. Parti Önderliği'nin belirttiği gibi **"gider vurur geliriz. Geleceği varsa göreceği de var"** biçiminde bir ruh haliyle feodal dönemlerdeki karşılıklı savaşları andıracak tarzda cesaretine güvenerek, düşman karşısına kabaca çıkmaktadır. Düşman mı göründü, hemen emrinin altındaki bir mangaya **"koş tepeye"** demek, yani yıllardan beri alışılagelmiş bir tarzda tepe savunması yapmak, hat savunmasıyla düşmanla yersiz çatışmalara girmek, komutanımızın yakasını bırakmayan bir tarz olmuştur. Plansız, programsız, nitelik ve nicelik açısından uygun güç düzeyini tutturmadan, **"git düşmanı vur, git eylem yap"** mantığı, en kolayından en ucuz bir komutanlık olarak kendisini göstermektedir. Yıllardan beri neredeyse savaşımızı karakterize eden bu köylü isyancılığı, intikamcı savaş tarzı, Amed'den Botan'a kadar her yerde kaybettirmiştir.

Başkan APO; ***"Aslında üçyüz kişilik bir güçle, üçbin kişi de değil, onbin kişilik düşman gücü yırtıcı bir savaş komutanıyla dağıtılabilir. Ama en değme komutanımız, 'sigara komutanı.' Kendi basit güdülerini savaş gerçekleri yerine koyma komutanı, işin içinden ucuz sıyrılma komutanı, savaşçılarımı nasıl ucuz harcarım komutanı, düşünmeme komutanı, planlamama komutanı, hatta düşüncesiz komutan, plansız komutan, savaşı geliştirmekten sıkılan komutan, iddiası olmayan komutan, tutkusu, azmi olmayan komutan. Gecesini gündüzünü buna göre ayarlayan değil de, sanki böyle bir sorunu yokmuş gibi yaşayan komutan. Köylü kavgacılığı: 'Gelirse göreceği de vardır. O gelir sıkar, ben de sıkarım.' Yani ufuk yok, ezme yok, fetih ruhu, za-***

fer ruhu yok. Sadece köylü kavgacılığı. 'Düşman atarsa ben de atarım.' Bütün mevziler şimdi böyle çalışıyor. Bütün komuta kişilikleri bekliyor, düşman gelsin de, işte bir kurşun sıksın. İnisiyatif altında ezici bir plana hâlâ ulaşılamamıştır."

Mevcut komutanımızın en çok kaybettiği nokta, taktisyen ve yaratıcı olmamasıdır. Bu konuda müthiş bir düşünce tembelliği, kafa yormama bir tarz haline getirilmiştir. Nasıl olsa başkaları bulur, kendisi de alışılagelmiş şekilde uygular gider. Özellikle Parti Önderliği her şeyi hazırlar, o da hazırı alır uygular. Zaten bu da doğru bir tarzda uygulanmaz. Böylece işlere ortak olmama, yükü Parti Önderliği'ne bırakma bir yaşam tarzı haline gelmiştir.

Bir komutanın anlık taktik yaratıcılık ve değişkenlik içinde olması şarttır. Çünkü bir taktiği düşman ilk darbeden sonra öğreniyor ve ona karşı taktik, tedbir geliştiriyor. Bu durumda bizim aynı taktikte ısrar etmemiz, sadece başarısızlıklara ve kayıp vermeye yol açmaktadır. Yıllardan beri komuta gerçeğimizde hayat bulan tarz bu olmuştur. On yıllık taktikler şimdi komutanımız tarafından sadece eylem güçlerinin sayısı artmış olarak uygulanmaktadır desek, fazla abartmış olmayacağız. Çok açıkça görülmüştür ki, aynı koşullara sahip iki ayrı baskın eyleminde taktik ve komutan değiştiği için birinde başarısız olunmuş, ağır kayıplar verilmiş, diğeri ise kayıp vermeden yüksek bir başarıya ulaşmıştır. İşte bu gerekler yerine getirilmediğinden dolayı, ucuz, yapmacık bir komutanlık şekillenmiştir. Yoğun düşünce emeğiyle değer yaratıp savaşı geliştirmek yerine, partinin hazır olanakları üstüne yatan, bunları korumayan, güçleri eğitmeyen, büyütmeyen, ucuz bir şekilde kayıplara uğratan, elde değer kalmayınca da şaşırıp kalan, ucuz eylemcilikle kendini şişiren, zor savaş anlarında ise buna güç yetiremeyen ve demoralize olan bir komutan tipi. Bu komutan tipi, savaşçıyı kazanma ve ordu yaratma gerçeğinden uzak olduğundan, sorunlu bir kişiyi bile idare edememekte, başkasına havale etmektedir. Her şeyi mükemmel istemekte, bu olmayınca veya var olan olanakları da kendisi eritip bitirince, bu kez adeta tamamen boşta kalmaktadır. Başkan APO bu konuda şöyle demektedir: ***"Yapmacık komutanlık şu anda en büyük tehlikeyi ifade ediyor. Komutanlığın gereklerini bilmeyenler, onunla çocuk oyunu bile oynamayan zavallılar, kendileriyle de, altındakilerle de, üstündekilerle de oynuyorlar. Yeterince düşünememe ve davranamama, hainden daha kötü kaybettiriyor. Ajan bir kişinin zararı sınırlıdır. Böyle komuta sahtekarlıkları, sayısız ajandan daha tehlikelidir. Çünkü yüzlerce kişiyi en ahmakça bir biçimde kullanıyor."***

Komutanın ucuzca şahadetlere yol açması, en tehlikeli ve kabul edilmez bir olgudur. Bırakalım yoldaşlığı, neredeyse bir insan olarak bile kişiye yeterince değer vermeden, güçlerin adeta harcanması, affedilmez bir tutumdur. Rastgele ve hovardaca güçleri eyleme sürüklemek, tehlike içine sokmak, yeterince plan, düzenleme ve örgütlemeden yoksun bir şekilde gerekli tedbirleri almadan bu sonuçlara yol açmak, komutan açısından ağır bir suç durumunu teşkil etmektedir. Ucuz bir şekilde **"ne yapalım, savaştır. Kaç kişi ölürse de, ölebilir"** mantığıyla güçlerin savaşa sürüklenmesi, ucuz komutanlığın zirvesi olmaktadır. Oysa daha sorumlu, titiz bir yaklaşım ve örgütlenmeyle şahadet sayısı en aza indirilebilir. Pratiğe baktığımızda savaş güçlerimiz savaşmadan şahadete ulaşmaktadırlar. İyi savaşanlar da kendilerine bir şey olmadığı gibi, düşmana ağır kayıplar verdirmektedirler.

Ölüm felsefesi yerine en uzun süre yaşama ve en büyük sayıda düşmanı imha etme, komuta gerçeğimizin en çok üzerinde durması gereken hususlardan biridir. Düşmana karşı yüksek savaş gücü yaratamayanlar son tahlilde intihar tutumu olarak ölüm felsefesini, kolay ölüm ruh halini yaşarlar. Ama bizim en önemli komutanlık ölçülerimizden birisi, düşman karşısında bire karşı birkaç kat, beş kat on kat hesabıyla savaşmaktır. Eğer böyle olmayacaksa, o savaş kabul edilmez.

> **"Bir komutan açısından ani parlayıp sönme felaketler getirebilir. Çünkü savaş duygularla yönetilmez. Bu anlamda komutan duygularını adeta hapsetmiştir. Savaş, hile ve kurnazlıkların, tahriklerin, acımasızlıkların cirit attığı bir sahadır. Hele taraflar ortaya çıkacak hataları hiç kaçırmazlar."**

Yine çözümlemelerde dile getirildiği gibi, komuta gerçeğimizin diğer bir önemli zaafı da yetkiye dayanarak ucuz emir verme ve bu ucuz emrin savaşçı tarafından hiç itirazsız kabul edilmesini beklemektir. Bu savaşçıyı kaçırtmaktan, orduyu dağıtmaktan, tasfiye etmekten, güçlere zarar vermekten ve kolay ölümlere yol açmaktan başka bir şeye yaramamaktadır. Komutanı komutan yapan, doğru emir sistemidir. Ancak bu şekilde büyük eylemlerin yaratıcısı ve otorite olunabilir.

Bizdeki komutan üslubu ise **"nasıl olsa yetki elimde"** mantığıyla **"komutan otoritedir, komutan emir verir"** anlayışına sığınarak, savaşçıya karşı her türlü ters yaklaşım sergilenmekte, bastırmacılığı komutanlığın doğal bir tarzı haline getirmektedir. Sanki hiçbir sorumluluğu yokmuş, sanki savaşçılar ona hizmet etmeye mecbur kişilermiş gibi, onlarla ilgilenmemesi ve eğitmemesinin yanısıra, çoğunlukla savaşçıları tanımamaktadır bile. Halbuki savaşçısını tanımayan, onların sorunlarını bilmeyen ve gidermeyen, savaşçısını kazanmayan bir komutan, komutan olamaz ve savaşçıyı savaştıramaz. Bizim komuta gerçeğimizde üslupta bir karışıklık yaşanmakta ve her şey birbirine karıştırılmaktadır. Ya askeri üslup adına sertlik ve bastırmacılık fetişleştirilmektedir, ya da komuta keskinliğinden, askeri üslubundan uzak bir şekilde hep yumuşak üslup, esneklik ve benzeri tarzda sivil üslup kullanılmaktadır. Bu durumlar ordu, emir komuta düzeninin yerleşmesini engellemekte ve kaçışlara yol açmaktadır.

Yaşanan kaçışlar başta komutanın birlik içindeki tarzından veya üslubundan kaynaklanmaktadır. Savaşçıya eğitim vermeyince; savaşçının sorunlarına çözüm gücü olmama, sert üslup, bastırmacılıktan dolayı kaçışlar meydana gelmektedir.

Bir komutanın görevi savaşçı kaçırtmak değil, ordusunu büyütmektir. Ordusunu büyütmeyen bir savaşçı, komutan olamaz. Belki burjuva ordularında komutanın ordu büyütme gibi bir görevi yoktur. Ama halk savaşlarında, komutanın temel görevlerinden biri de elindeki birliği büyütmektir. Çünkü ordu büyütülmeden, büyük savaşlara da ulaşılamaz. Parti Önderliği ***"kesinlikle partiyi büyütmeden, büyüyemeyeceğini bileceksin. Orduyu büyütmeden de komutan olacağına inanmayacaksın"*** demektedir.

Bir komutan sürekli savaşçılarla ilgilenerek onları gözünün bebeği gibi korumalı ve yetiştirmelidir. Bunun tersi, komutanın kendi kendisini tasfiyesidir. Çünkü savaşçı olmadan ya da kendi askerleri iyi savaşmadan, o komutanın varlık gerekçesi diye bir şey ortada kalmaz. Komutanın her tavır ve davranışının örnek alınacağı bilinciyle eğitimci olmaya özen gösterilmelidir. Hiçbir insansal faaliyet de komutanın tavır ve davranışlarının savaşçı üzerinde yaptığı kadar etki yapmaz. Savaşçı, komutanın her söz ve davranışını anı anına takip ederek kendisine örnek alır, yerer veya eleştirir. Bu noktada komutanın tüm savaşçılarıyla ilişkilerinin düzenli, iyi ve eşit olması, bu anlamda birliği sürekli yekvücut tutması önemlidir. Bunu sağlayamayan, savaşçılarını sürükleyemeyen bir komutanın herhangi bir savaş eylemini başarılı tarzda gerçekleştirmesi mümkün değildir. Komutan açısından savaşçılar arasında seçmeci olmamak, belli kesimi değil, geneli kucaklamak ve genele hükmetmek, ayakta kalabilmek ve otorite olmak açısından zorunludur.

Yine ahbap-çavuşluk, kafakol ilişkileriyle sıradan arkadaşlıklarla, duygusal yaklaşımlarla çevre oluşturma ve kendini hakim kılmaya, otorite olmaya çalışmak, sadece bir komutanın iktidar sahibi olmadığını gösterir ve tehlikeli sonuçlar doğurur. Bir komutan böyle sıradan, gayri resmi yaklaşım ve ilişkilerle değil, eylemdeki başarısı, düşmanı vuruş gücü ve savaş üretkenliğiyle otorite ve saygınlığını yaratır. Bunun dışındakiler sahtedir ve kısa sürede yıkılır, komutanı emir gücü yapamaz. Ülke genelinde bu yanlış tarz, adeta bir hastalık halini almıştır. Ahbap-çavuşluk, kafa-kol ilişkileri, adam ayarlama, hediye ve ayrıcalık tanıyarak kişileri kendine bağlama yoluyla çevre oluşturma adeta bir gelenek olmuştur. Eğer bir hizmet grubu yaratılacaksa, bu, ordu resmiyeti dahilinde olmalıdır. Kişileri kendine bağlama konusunda Başkan APO şunları söylemektedir: ***"İnsanları bağlamanın en doğru yolu, onları komutanın kişiliğine değil, parti ideoloji ve politikasına bağlamaktır. Bireycilik olmayacaktır. Bireye değil, amaca, örgüte bağlayacaksınız ki, birey ortadan kayboldu mu, o insanlar düşmenin tersine, başarılı bir pratiğin sahibi olsunlar."*** Komutana bağlanmaktan dolayı o komutan oradan ayrıldığında veya kaçtığında, ona bağlanmış olan kişiler ya kaçmışlar ya da düşmüşlerdir.

Savaşta komutanın kendi savaşçılarını en iyi şekilde ayakta tutmasının yolu, onları boş bırakmamasıdır. Savaş teorisyenlerinin deyimiyle askere pratikte gücüne göre sürekli iş verilmesi, yani boş bırakılmaması onu yüceltir. Özellikle de askerin başarılı eylem-savaş pratikleri içinde emek üretkenliğine katılması, askeri asker yapan öğedir.

Başarılı eylem pratikleriyle ruhsal olarak doyurulmayan bir savaşçı, bitmeye mahkumdur. Bu durumda ne kadar ilgi geliştirilse de o kişi bir asker olarak varlığını koruyamaz. Çünkü yaşamı anlamsızlaşır. Boş, avare dolaşan gruplarımızda çok sayıda sorunun çıkması ve kaçışların olması bu nedenledir. Aynı şekilde eylem yeteneğini kanıtlamayan bir komutan bitmeye mahkumdur. Cesaret ve soğukkanlılık açısından kendi askerinin güvenini yitirmiş olan bir komutan, ölmüş demektir. Dolayısıyla bir komutan sürekli cesaret ve soğukkanlılığıyla çevresine güven vermeli, bu anlamda herkesin onun yanında kendisini güvenli hissettiği bir cesaret abidesi olmalıdır. Komutan, hep çevresine aşılayacağı cesaretle onları moralli, coşkulu ve heyecanlı kılmalıdır ki, hiçbir engel tanımayan fırtına birlikleri yaratılsın.

Bu anlamda her komutan kendi birliğini ancak kılıç gibi keskin eğitimli, son derece disiplinli, moralli, coşkulu, yoldaşlık ilişkilerinin gelişkin olduğu, her an savaşma ruhuyla dolu ve yekvücut olmuş bir hale getirebilirse, komutanlık sıfatına layık olabilir.

Kendi birliği veya bölgesiyle sınırlı değil, geneli düşünen ve genele karşı sorumluluk duyan bir yaklaşımın sahibi olması, bir komutanda aranan diğer bir özelliktir. Özellikle son yıllarda bu konuda sapmalar içine girilmiştir. Birlikçilik, bölgecilik, eyaletçilik, yaygın ve katı bir şekilde gelişmiştir ki, bu savaş pratiğimize oldukça zarar vermiştir. Komutan böyle bir tutumun sahibi olunca, bunun yansıması olduğu gibi savaşçı yapıya yansımakta, bu da ulusallığın ve ordusal birliğin gelişmesinin önüne geçmektedir.

Eylem, komutanın mihenk taşıdır. Komutanın gerçek ölçüsü, eylemdeki başarısıdır. Bu konuda da köylü ve küçük-burjuva sınıf karakterli komuta gerçekliği yüzünden, daha baştan hatalar içine girilmektedir.

Eylem veya çatışma olsun, savaş pratiğinde ilk ve en önemli aşama karar sürecidir. Pratiklerde daha bu aşamada bir kabul edilmezlik içine girilmektedir. Köylü tarzı ve alışkanlığından dolayı, enine boyuna düşünerek, kafayı yorarak karar verme olayı yaratılmıyor. Aksine, düşünülmeden, gelişigüzel, sonuçları hesaplanmadan, hemen bir çırpıda karar verilip eyleme geçilmekte, güçler harekete sokulmaktadır. Bunun sonuçları da ağır olmaktadır. Savaş değil de sanki sosyal yaşamda sıradan bir olay hakkında evet ya da hayır, şöyle veya böyle yapın denilmektedir. Oysa savaş, üzerinde en fazla düşünülmesi, tartışılması, görüş alınıp verilmesi ve karara ulaşılması gereken bir olaydır. Bu anlamda köylü savaş tarzında adeta karar diye bir şey yok gibidir. Bu tarz karar verme adı altında çoğu zaman **"pratik olma"** adına yapılmaktadır. Tabii ki bu durum **"iyi, doğru karar vermek"** adına çok geç ve ağır bir şekilde karar vermeye veya kararsızlığa yol açmaktadır.

> **"Büyük komutanlar, ancak duyguları, heyecanları geç kalkan; fakat bir de kalktı mı istikrarlı bir biçimde mutlaka zafere ulaşmak isteyenler arasından çıkar. Duygu ve heyecanları kolayca parlayıp sönenler ise, daha çok küçük çaplı komutan veya savaşçı olabilirler."**

Özellikle sıcak anlarda komutan hızlı karar vermelidir. Çünkü bu tür anlarda hafif bir gecikme bile, birçok şeyi götürebilir. Özellikle **"ani karar verme"** yeteneği savaşta bir komutan açısından oldukça önemlidir. Çokça söylendiği gibi, savaş belirsizliklerle dolu olduğundan, ortaya çıkacak ani durumlar karşısında komutanın ani karar verme yeteneği, savaşta en canalıcı hususlardan biridir. Bu tür durumlarda yanlış karar, kararsızlıktan, kararı gecikmiş bir halde vermekten daha iyidir.

Planlama hususu köylü tarzı komuta gerçeğinde anlamsızlaştırılan bir olgu haline dönüşmüştür. Bu komuta gerçeğinde adeta plan yok gibidir. Kaybetmenin önemli noktalarından biri de budur. Zaten bu komuta tarzını en çok karakterize eden öğelerden birisidir. Bu komuta tarzının en fazla yaptığı planlama, daha çok **"sen şurayı tut, sizler de şu hazırlığı yapın, geri çekilme şuradan olacaktır"** biçiminde gelişen kaba bir planlamadır. İncelikli, detaylara inen bir planlamadan söz edilemez. Halbuki savaş bir incelik olayıdır. Eyleme girişmeden önce ayrıntılı bir plana ulaşmak, bütün olasılıkları göz önüne getirerek yedek planlar hazırlamak, bütün bunlara göre güç düzenlemesini yapmak, hareketten önce planı savaşçı yapıya özümseterek görüşlerini almak, bir doçkanın nereye yerleştirileceğini, öncülerin nasıl tespit edileceğini, dakikaların nasıl ayarlanacağını, bir evin yanından, bir çeşme başından veya bir sudan geçerken nasıl hareket edileceğini vb. birçok husu su göz önüne getirmek zorunludur. Özellikle komutanın her zaman yapılacak bir eylem veya bir hareket için birkaç planının olması önemlidir.

Eylem veya çatışma anında ise, komutanın savaşa hükmetmemesi, mevcut komuta tarzımızın diğer bir zayıflığıdır. Birçok savaş olayında komutanımız ya kendisini bir savaşçı yerine koymaktadır (düşmanla çatışmakla kendini sınırlamaktadır), ya da eylem-çatışmaya son derece hakimiyetsiz bir biçimde komuta etmekte ve güçleri kendi başına bırakmaktadır. Halbuki komutan, ne fazla uzakta, ne de başka uygun olmayan bir yerde olmayacak bir şekilde, hakim bir yerden savaş olayına komuta etmeli, tüm ipleri toplu ve sağlamca elinde tutmalıdır. Ancak bu şekilde her ana, her birime, her noktaya aynı anda tam hükmedebilir. Başarıya ulaşan saldırı kollarını, düşen mevzileri, tutulmayan cepheleri, boşlukları, düşmanın saldırı sonucu açtığı gedikleri, şahadetleri, yaralıları, eylem-çatışma yerinde ortaya çıkan ani durumları, zayıflayan cepheleri, silahların üstüne gitme durumunu anında öğrenmeli, bilmeli veya görmelidir. Komutanın eylem-çatışma anında mümkün olduğunca atışları görebilmesi önemlidir. Çünkü en doğru yönlendirme ancak bu şekilde yapılabilir. Dolayısıyla eylem-çatışmayı koordine yerini mümkün olduğunca ona göre seçmeye özen göstermelidir. Bir örnek olarak 1994 Botan'daki Serxete eylemi gösterilebilir. Bu eylemdeki başarının bir nedeni de buydu. Ama aynı dönemde benzer koşullarda yapılan eylemlerde bir de bu koşul diğeri gibi yeterince yerine getirilmediği için, aynı başarı gösterilemedi.

Bir eylemde komutanın konumlandığı yer çok önemlidir. Ama çokça yapıldığı gibi, elverişsiz, uzak bir yerde eylem-çatışmayı telsizle idare etmek, başarısızlık ve kayıplara yol açtığı gibi, bu gerçek bir komutanlık anlamına da gelmemektedir. Komuta olayını felç eden diğer önemli hususlardan biri de süreklileşememe olayıdır. Başkan APO: ***"Süreklileşememe, komutanın ölümü demektir. Biliyorsunuz ki benzini kestin mi, motor durur. Damarda kan durdu mu, hücreler ölür. Yine havayı teneffüs etmedin mi, bir an***

kestin mi, ölürsün. Şimdi devrimci politikada da, askerlikte de sürekli olamadın mı çalışmayı öldürmüş olursun. Hatta bizzat baktın kendi gücün yetmiyor, devreye kademeleri sokacaksın, sürekliliği sağlayacak kademeleri yerleştireceksin. Ani parlayıp ani sönmek, büyük bir kusurdur. Eğer böyle olacaksa, başımıza son derece ciddi sorunlar çıkabilir ve başarı sağlanamaz. Ani parlama ve sönme, ani tepki ve uzlaşma anlamına da gelir. Hele askerlikte böyle oldu mu, bunun kayıp düzeyi daha da yüksek olabilir" demektedir.

Ani parlama ve sönme, istikrarsızlığın ve duygusallığın bir ürünüdür ve bu ikisi de komutanlık özellikleriyle zıtlık teşkil eder. Bir savaşçı açısından bu belki de çok fazla zararlı olmayabilir veya birçok durumda ani parlama yarar da getirebilir. Ama bir komutan açısından ani parlayıp sönme felaketler getirebilir. Çünkü savaş duygularla yönetilmez. Bu anlamda komutan duygularını adeta hapsetmiştir. Savaş, hile ve kurnazlıkların, tahriklerin, acımasızlıkların cirit attığı bir sahadır. Hele taraflar ortalaşmasına imkan veriyor: Yeterlilik ve uzlaşmacılık. Komutandan kaynaklanan ve çokca görülen yeterlilik anlayışı savaşın gelişmesinin önüne bent çeken bir anlayıştır. Son yıllarda Botan'da belirgin ifadesini bulduğu gibi, komuta yapısı kendine yüklenerek biraz eylemi-savaşı geliştirdikten sonra adeta buna razı olarak, gerisini getirmeye yanaşmıyor. Bu anlayış Başkan APO'nun çözümlemelerde genişçe izahını yaptığı yoksul toplumsal gerçeklikten, halkımızın biraz bir şey elde etti mi onunla yetinmesinin, şükretmesinin komuta düzeyine yansımasından başka bir şey değildir. Bu tutum, komutanın savaştaki iddiasızlığını, kapasite darlığını gösterir. Bu anlayış bir şey yarattı mı **"bunun tadını çıkarayım"** diyerek, üstüne yatma oluyor. Eldeki tükenince ve savaşı geliştirme sorumluluğu kendisini dayatınca, bu sefer yeniden bir yüklenme oluyor. Tabii bu arada önemli, tarihi fırsatlar kaçırılmış oluyor. Oysa komutan başarıya doymaz. Her başarıyı yeni ve daha büyük başarıların zemini yapar. Yoksa savaşta duraksama eldeki kazanımların kaybedilmesi demektir. Savaş ateştir, oynanmaz. Savaşa ya girişvaşı geliştirme tutumuna karşı objektif olarak bir kamp oluşturmak demektir. Komutan açısından ise, düşmanla zımni uzlaşma anlamına gelmektedir.

> "Komuta gerçeğimizin diğer bir önemli zaafı da yetkiye dayanarak ucuz emir verme ve bu ucuz emrin savaşçı tarafından hiç itirazsız kabul edilmesini beklemektir. Bu savaşçıyı kaçırtmaktan, orduyu dağıtmaktan, tasfiye etmekten, güçlere zarar vermekten ve kolay ölümlere yol açmaktan başka bir şeye yaramamaktadır. Komutanı komutan yapan, doğru emir sistemidir."

Özellikle son dönemlerde eyaletçiliğin öne çıkması nedeniyle eyalet ve bölge düzeylerinde komuta kesimlerinin kendi içinde uzlaşması biçiminde ortaya çıkmıştır. Açıktır ki, uzlaşmacılığın olduğu yerde, savaşın yükseltilmesinden bahsetmek mümkün değildir. Uzlaşmak, bir komutanın kendi kendisini öldürmesi demektir. Örneğin zorunlu uzlaşma olayı nasıl gerçekleşiyor? Zorunlu uzlaşma aslında hasımlar, rakipler arasında olur. Devrimci komutanın kendi içinde böyle bir şeyden bahsedemeyiz. Olsa olsa birinin diğerine şu veya bu düzeyde boyun eğmesi tarzında olur. Günümüzde Botan'daki gerilik, geri komuta tarzında görülmektedir.

En zararlısı da, uzlaşmanın komutada tekleşmeyi yaratmasıdır. Tekleşme ise savaşta her türlü keyfiyetçiliğin, hesapçılığın yatağı demektir. Genelde komuta yapımız içinde ortaya çıkan bu durum **"komutan inisiyatifi"** ile karıştırılmamalıdır. Komutan savaşta inisiyatif kullanır ve özellikle sıcak anlarda tüm güç onun emrine bağlıdır. Ama bu demek değildir ki her türlü kararlar ve yürütme bir tek kişinin istek ve eğilimine göre olur. Aslında komutada tekleşmenin meşru gösterilmek istenmesinin dayanağı, biraz da bu **"komutan inisiyatifi"** olgusu olmaktadır. Bir bölük komutanı, **"ben komutanım, her şey dediğim gibi olur"** diyebilmektedir. Oysa PKK'de komuta kolektiftir. Karar, planlama kolektif oluşturulur. Kişiye göre doğrular ve istemler değil, partidın-erkek ilişkisine doğru yaklaşılmadığından dolayı komuta düzeyinde şu ya da bu şekilde düşmeler yaşanmaktadır. Bu sorun komutan üzerinde onun savaş etkinliğini düşüren, sınırlı örneklerde görüldüğü gibi, kaçışlara neden olan sonuçlar yaratmaktadır.

Diğer yandan kadın ordulaşması özgülünde yeni yeni gelişen komutalaşma açısından yanlış yaklaşım ve tutumlar, ucuz komutanlık, kendine güvensiz komutanlık, bastırmacılık tarzları uç vermekte, geleneksele takılmış bir özgürleşme düzeyi tutturulamamaktadır. Yine erkek komutanın geri tarzlarına özenti de, kendisini çeşitli biçimlerde göstermektedir.

Komuta gerçekliğimizde yaşanan sorunları aşmak ve bir bakımdan partinin ölçülerine ulaşmak için partileşme, ideolojik ve politik olarak yetkinlik esastır. En yoksun olduğumuz ve en çok sancısını çektiğimiz nokta da burasıdır.

Yazının bütünlüğü içinde görüldüğü gibi, içinde bulunduğu geriliklerden dolayı fiziki kuvvete yüklendikçe yüklenen komuta yapımız, beyni, düşünceyi, her şeyin belirleyicisi silah olarak kullanamamaktadır. Ve o kadar emeğe, kan ter içinde gösterilen çabaya rağmen, anlamsız bir şekilde kaybettiği yer burası olmaktadır.

Parti Önderliği bu konuda; ***"Olmayan şey beyindir. Beyne göre azim ve irade yok. Savaş beyinsel bir olaydır. Beyin ve iradenin en üst düzeyde birleşmesidir. Bizde bu konuda büyük bir çarpıklık var. Büyük bir beyin faaliyeti, planlama olmadan, yine iradeyi plana çok güçlü hakim kılmadan bir savaş geliştirmek istiyoruz. Bu avare-asi çeteler pratiği***yanlıştır. Savaş teorisinin, savaş sanatının öğrenilmesi, bir savaş açısından **"olmazsa olmaz"** koşuldur. Çünkü bütün kötülüklerin, bütün başarısızlık ve tedbirsizliklerin kaynağı, bunu bilmemektendir. Eğer komutada yeni bir doğuş yapmak istiyorsak, işe tamamen buradan başlamak gerekiyor.

İdeolojik-politik donanım, ya da partileşme, parti çizgi ve tarzıyla donanma her şeyin temelidir. Onbir yılı aşkın süredir bize kaybettiren ve tarihimize acı olaylarla, yersiz kayıplarla dolu sayfalar ekleyen bütün komuta hastalıkları ve saplantılarından kurtulmak, bu temelde halkımızı kurtuluşa ulaştıracak olan o zafer anını yakalamak, ancak eskinin köhnemiş, yabancı güçlere, düşmana ait tüm olumsuzluklarını, tahribatlarını barındıran, geleneksel kişiliği mutlaka ama mutlaka dönüştürerek her şeyde koparıcılığı ve kazandırıcılığı tarihi açıdan ispatlanmış olan PKK komuta kişiliğini yakalamakla mümkündür. Eldeki çözümlemelerin esas amaç olarak yaratmak istediği, bu nedenle geniş bir yer ayırdığı sürekli başaran komuta ancak bu şekilde ortaya çıkar. ***"Bu kadar çabamız var, ama çok ciddi birkaç başarınız yok. Tıpkı halkımız gibi olmuyor mu bu? Uğraşmak gerekiyor. Komutada zorlama yok. Bütün bu eleştirilere rağmen bir komuta diyor ki 'tarihte bütün örnekleriyle isterse arkasına kuzey kutbunu alsın, sıcak denizlere yüklensin, isterse çölü arkasına alsın, yaylalara ormanlara yönelsin, isterse bir dinin inanılmaz Allah hükmünü arkasına alsın, kafirin üzerine yürüsün, ister eşitliğin-özgürlüğün***

Bestler

ya çıkacak hataları hiç kaçırmazlar. Bu anlamda duygusalca yapılan hatalı bir çıkış karşı güç tarafından **"ilk hata son hatadır"** misali sahibine hayatıyla ödettirilebilir. Kaldı ki, ani parlayıp sönenler, istikrarsız olduklarından, savaşçının güvenini de yitirirler. Yine savaş teorisyenlerinin deyimiyle büyük komutanlar, ancak duyguları, heyecanları geç kalkan; fakat bir de kalktı mı istikrarlı bir biçimde mutlaka zafere ulaşmak isteyenler arasından çıkar. Duygu ve heyecanları kolayca parlayıp sönenler ise, daha çok küçük çaplı komutan veya savaşçı olabilirler.

Süreklilik olgusundaki yetersizlik eylem çizgisini geliştirmeme olayında çokça görülüyor. Bazen birkaç taktik bulunuyor, bir-iki başarılı eylem yapılıyor, ama daha sonra bunun arkası getirilmiyor ve bu başarıların üstüne yatılıyor. Bu ise Parti Önderliği'nin yukarıda bahsettiği gibi hayatı durduruyor, savaşı durduruyor.

Bu durum, iki yanlış anlayışın kurummeyeceksin, ya da girdin mi nihai amacına ulaşıncaya kadar hiç durmayacaksın. Çünkü savaş, fırsatları değerlendirme sanatıdır. Fırsat doğdu mu üst üste vuracaksın, hasmına aman tanımayacaksın. Bu anlamda komutan, fırsatları en iyi şekilde değerlendirendir. Bu konuda Parti Önderliği yine komuta çözümlemelerinde şöyle demektedir: ***"Fırsat belirdi, imkan ortaya çıktı mı, komutan, ben buradan azami örgütü, azami yönetimi, azami maddi-manevi her türlü gelişmeyi, morali vb. müthiş bir tempoda alabileceğimin azamisini almalıyım demelidir."***

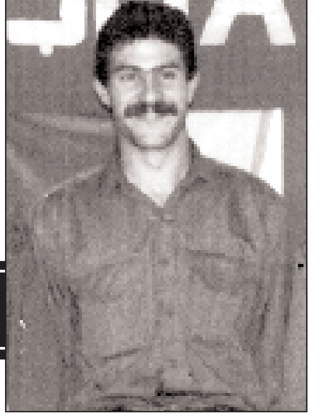
Komuta gerçekliğimiz savaşı geliştirmek için kendisine güç yetiremiyor. Bunu yapabileceğine kendisini inandırmıyor. Ancak bu anlayış kırılmadan da savaş gelişemez. Bu anlayışı ayakta tutan, besleyen ve kurumlaştıran da, komuta düzeyindeki uzlaşmacılıktır. Uzlaşmacılık, genelde devrimciliğin, özelde ise devrimci savaş içinde komutada radikalizmin düşmanıdır ve sanin doğruları ve istemleri egemen kılınır. Askeri komutanı, siyasi komutanı, derece derece alt ve üstü ve benzeri vardır. Bunların tümü kolektif savaş yönetimini oluştururlar ve komuta derken de böyle bir bütünlüğü kastediyoruz. Dolayısıyla herkes eşit ve sorumlu bir biçimde görüş sunmak, tartışmak, eleştirmek ve kolektif yönetimi, komutayı uygulamakla yükümlüdür.

> "Bir komutanın anlık taktik yaratıcılık ve değişkenlik içinde olması şarttır. Çünkü bir taktiği düşman ilk darbeden sonra öğreniyor ve ona karşı taktik, tedbir geliştiriyor. Bu durumda bizim aynı taktikte ısrar etmemiz, sadece başarısızlıklara ve kayıp vermeye yol açmaktadır."

Parti Önderliği komuta çözümlemelerinde bir hususa daha açıklık getiriyor. Komutada, kadın-erkek ilişkileri geniş açılımlara ulaştırılmaktadır. Ka***dir, köylü isyancılığıdır. Bizde bu çok yaygın olan komutan pratiğidir. Örneğin sizi teoriye bağlamak istiyorum. Beyninizi biraz çalıştırabilmek için binlerce soru sordum. Çünkü güçlenmek, düşünceyle bağlantılıdır, hem de hızlı ve müthiş pratik düşüneceksin. Hem doğru, hem hızlı, hem aniden pratikleşen düşünce sahibi olan kaç kişi var?"*** Askeri sanatı, askeri teoriyi bilmemek, adeta komuta yapımızın bir alınyazısı olmuştur. Ama bu olmadan, savaş diye bir olayın yapılabileceğini iddia etmek ise ***ilkesini alsın, büyük sömürünün, zulmün üzerine yürüsün, ister çok faşist bir imha-inkar politikasını karşısına alsın, insanlığın en vazgeçilmez sözünün eylemini yürütsün, tüm bu esaslar dahilinde yürüyen komutan kişilikler, amansızdır.'***

Çünkü dayanağı emredicidir, amaç çok çekicidir. Siz bu ilkeye göre yürümek zorundasınız. Komuta ilkesinin özü budur. Varsa size de böyle arkadan emreden, önden de çeken, arkada Allah emri 'yürü ya cihada' der, karşılığı cennettir. Veya faşizmin karanlığı, yeşerecek hiçbir şey bırakmamıştır. Karşılığında kazanılacak bir vatan ve halk vardır. Ve onun emeğidir, sosyalizmdir, bağımsızlıktır. Bunlar müthiş emredici ve çekicidir. Eğer siz de bunlara böyle anlam vemişseniz, sizin yürüyüşünüzün komuta yürüyüşü olmaması için hiçbir neden yoktur" diyor Başkan APO.

Eylem gerillanın moralidir

Mordem hevalin anıları

14 Eylül 1993

Son günlerde hareket tarzımızda büyük değişiklikler yaptık. Daha önceki hareket tarzımız düşman tarafından biliniyordu ve bunun için bizi sürekli takip ediyordu. Hatta düşman alanda birkaç hareketli birlik oluşturmuş, bize bunlarla darbe vurmak istiyordu. Eğer eski hareket tarzımızda ısrar etseydik, darbe yiyebilirdik.

Bölüğümüzü iki kısıma ayırdık. Bir takımlık güç Güney Herki'ye giderken, biz iki takım da yukarı Gerdi ve Herki'nin kuzeyindeki çete köylerini silahsızlandıracaktık. Operasyondan önce Bintur köyünden dört kişiyi yanımıza almıştık. Operasyon boyunca bizim yanımızdaydılar. Hepsini de koruduk. Avabasya kıyılarına geri çekilirken onları serbest bıraktık. Özellikle bu dört kişi köylerine geri döndüklerinde bizim operasyondaki durumumuzu, nasıl savaştığımızı, onları nasıl koruduğumuzu, nasıl direndiğimizi yöre halkına anlatmışlardı. Köylüler de bu anlatımlardan çok etkileniyorlar ve bazıları kendiliğinden silahlarını bırakıyorlar. Köylüler yanımızdan ayrılır ayrılmaz direkt köylerine gitmiş ve Bentur köyü silah bırakmıştı.

> **"Silahlarımız omuzumuzda, gecenin zifiri karanlığında arabanın üstünde dağların doruklarını izlemek çok romantikti. Arkadaşlara 'şimdi ben öncüyüm, siz hayatınızda benim gibi bir öncü bulamazsınız. Yolumuz çok uzun, dua edin ki benim gibi bir öncünüz var. Bu çok uzun yolda sizi çok kısa bir sürede yerinize ulaştıracağım"**

Ayın onunda Gerdi–Şemdinli yolunu kestik. Gerdi çetelerine giden erzağa el koyduk. Gerdililer kışlık erzaklarını götürüyorlardı. Biz, Gerdiye erzak sokmama kararı almıştık. Erzağın bir kısmını kendimize aldık. Bir kısmını daha önce bize yardım eden ve silahlarını bırakan Goliton köyüne verdik. Bu köy dört evden oluşuyordu. Alana ilk girişimizle birlikte bizlere evlerini açtılar ve silahlarını bıraktılar. Bu köydeki insanların dürüstlüğüne inanıyorduk. Daha sonra arabalarla birlikte Gerdililerin erzağını yaktık.

Bu eylemden hemen sonra girmeyi planladığımız Begoze köyüne ayın onbirinde yöneldik. Köyün tamamı çeteydi ve bize karşı savaşıp savaşmadıklarını da bilmiyorduk. Onun için köye planımızı yapıp öyle girdik. Köy üç mahalleydi her mahallesine bir grup girdi. Benim grubum orta mahalleye girdi. Evlerin altına kadar kimse bizi görmedi. İkişer ikişer evlere girecektik, hedeflerimize yöneldik. Her taraf çok sessizdi, evin kapısından içeriye girdiğimizde bizi gören kadınlar önce korktular. Kim olsa korkardı, çünkü birdenbire karşılarına çıktık. Korkan kadını sakinleştirdikten sonra köyün erkekleri hemen evlerine geldiler. Köyün bizden korkmaması hoşumuza gitmişti. Hiç olmazsa rahat rahat birbirimizle anlaşabilirdik.

Köyün toplam 24 silahı vardı. Bayan arkadaşlar köydeki kadınlarla, biz de erkeklerle toplantı yaptık. Toplantı sonrasında silahlarını bırakma kararı aldılar. Ayrıca altı tane silahı bize verdiler. Kalan silahları da en geç iki gün içinde bırakacaklardı. Köy halkı bize karşı çok sıcak davranıyordu. Çok candan ilgileniyorlardı. Bu alanda ilk defa bir köy bize bu kadar sıcak ve candan davranıyordu. Bu da neşemize neşe katıyordu. Köyden ayrılmadan önce tüm köy halkı, çoluk-çocuk, yaşlı-genç, kadın-erkek hepsi köy meydanında toplandı. Bizden tekrar köye gelme sözü aldıktan sonra bizi uğurladılar.

Noktamız uzak, yükümüz ağır olduğu için köydeki Isuzi arabaya binerek noktamızın yakınlarında bir yerde indik. Noktalarımızda bile değişiklik olmuştu. Bu da düşmanı oldukça yanıltıyordu. Düşmanın hiç tahmin etmediği yerlerde konaklıyoruz. Ya köyün üstündeki dollarda, ya iki köyün arasındaki dollarda, ya da yolların üstündeki ormanlıklarda konaklıyoruz. Sürekli noktalarımızı değiştirmek zorunda kalıyoruz. Zorunlu olmadıkça bu noktalarda bir günden fazla kalmıyoruz. Düşman yüksek yerlerde konakladığımızı düşündüğü için hep yüksek yerleri bombalıyor ve oralara operasyon yapıyordu.

Dün Herki, Gerdi ve Bembo üçgeninde yol kestik, birçok arabayı durdurduk. Kalabalık bir kitle oluştu, kitleye propaganda yaptıktan sonra yardım aldık. Azılı çete köyü olan Bezeno köyünün erzağına el koyduk. Bu köyden bir kişiyi de yanımıza aldık. Gece durdurduğumuz arabalardan birine binerek, diğer çete köyü olan Derya'ya gittik. Bize daha önce silahları bırakacaklarını söylemelerine rağmen hâlâ bırakmamışlardı. Tüm köylüleri bir araya topladık. Bizden silahlarını bırakmak için üç gün süre istediler. Biz de kendilerine son olarak bu süreyi verdik ve gece geç saatlerde ayrıldık.

Önümüze koyduğumuz hedefe yavaş yavaş ulaşıyoruz. Alandaki çete köylerinin çoğu silahlarını ya bıraktı ya da en kısa sürede bu silahları bırakacaklar. Düşman için bu çetelerin çok büyük önemi var. Bunlar düşmanın alandaki gözü, kulağı ve dili oluyorlar. Düşman bunlara dayanarak kendisini alanda tutuyor. Çetecilik buralarda çözülürse düşmanın alandan kovulması daha kolaylaşacak. Silahlarını bırakan köyler artık bize yaklaşıyorlar, her geçen gün bize daha da sempatiyle bakıyorlar. Özellikle yol kesmelerde yanımıza aldığımız çete ve çete yakınlarını bıraktıktan sonra, yaşamımızdan ve bizden çok etkileniyorlar. Propagandamızı yapıyor ve bize dost oluyorlardı. Çete köylerindeki silahların hepsi eski Doğu Alman silahları. Bu silahlar Almanlar tarafından TC'ye verilmiş, onlar da bu silahları çetelere dağıtmışlar ve bize karşı kullanılıyor.

Son zamanlarda iki-üç defa arabalarla değişik yerlere gittik. Elbette bir gerilla grubunun arabaya binmesi tehlikelidir. Biz, düşmanı yanıltmak ve eylem yaptığımız alandan uzaklaşmak için arabaya bindik. Son günlerde bölüğün artçısıyım. Elimdeki yapraklı uzun ağaçlarla sürekli grubun arkasında yürüyor ve ayak izlerimizi kamufle ediyorum. Özellikle yürüdüğümüz zaman sürekli yolu iyi kamufle etmem için önden talimat geliyor. Bazen talimat yanlış iletildiğinde kızıyorum. Bunun üzerine arkadaşlar daha fazla takılıyorlar. "Artçı bıla şape baş, baş xırapke, artçı yolu çok iyi kamufle etsin" diyorlar. Sonra gülüyorum. Arabaya bindiğimizde artçılık üzerine esprilerimiz sürüp gidiyor.

Dün ben ve Şiyar arkadaş arabanın üstündeki bağaja bindik. Silahlarımız omuzumuzda, gecenin zifiri karanlığında arabanın üstünde dağların doruklarını izlemek çok romantikti. Arkadaşlara "şimdi ben öncüyüm, siz hayatınızda benim gibi bir öncü bulamazsınız. Yolumuz çok uzun dua edin ki benim gibi bir öncünüz var. Bu çok uzun yolda sizi çok kısa bir sürede yerinize ulaştıracağım ve arkadan öne sayı gelsin" dedim gülerek, arkadaşlar da karşılık vermekten hiç geri kalmadılar. "Artçı yolu iyi silsin, hiç iz kalmasın, yolumuz çok önemli izlerimiz kaybettirilmeli..."

Eylem türü ne olursa olsun sürekli eylemlilik gerillanın moralini yükseltir. Onu hep canlı tutar. Son zamanlarda hiç boş durmamaya çalışıyoruz. Özellikle çete köylerine erzağın gitmemesi için yolları sıkı kontrol altında tutuyoruz. Yol kesiyoruz, yine çete köylerine hiç rahat vermiyoruz. Sürekli girip çıkıyoruz. Bundan sonra silahlarını bırakmak istemeyen, bizi meşgul etmek isteyenlere de daha şiddetle yöneleceğiz. Bunların yanında bir de askeri hedeflere yönelirsek çok güzel olur. Ve pratiğimiz sonuç alıcı olabilir. Zaten bu sonlarda askeri hedeflerin keşfini de yapıyoruz. En kısa sürede bu hedeflere yönelerek moralimize moral, gücümüze güç katacağız.

Noktalarda arkadaşlar yine boş durmuyorlar. Sürekli yürüdüğümüzden dolayı birçok arkadaşın ayak tabanları incelmiş, kırmızı etleri çıkmış. Bu yüzden yürümekte zorluk çekiyorlar. Ayak tabanları incelen arkadaşlar ayaklarına kına sürüyorlar. Bazıları da ceviz kabuklarını sürüp, ayaklarını iyileştirmeye çalışıyorlar. Oldukça da faydalı oluyor. Ayaklar sertleşiyor ve kabuk tutuyor. Kısa sürede iyileşiyor. Konakladığımız hemen her yerde meyve ağaçları var. Üzüm, ceviz, elma, erik vb. gibi meyvalar tam yetişmiş. Boş olan arkadaşlar bunlarla uğraşmayı ihmal etmiyorlar. Bazen çok topluyoruz ve tüm bölüğe dağıtıyoruz. Geceleri geç saatlerde köylerin içinden geçerken, gücümüz köyün dışında bir noktada bekliyor. Birkaç arkadaş köydeki bostanlara gidip, bostanları tahrip etmemek şartıyla, bize salatalık, domates, biber vb. şeyler getiriyorlar.

Alanın yavaş yavaş denetimimiz altına girmesi ve gerillaya açılması hepimizi sevindiriyor. İlk dönemlerde alanda oldukça zorlandık. Ama bundan sonraki süreçte bu zorluklarımızın karşılığını alacağız. Zaten zorlanmadan hiçbir şey kendiliğinden olmuyor, hangi işe daha çok ter dökersen, o iş daha sağlam oluyor. Artık alanda eskisi gibi zorlanmayacağımız kesin.

19 Eylül 1995

Dün Krekor'da onbeş günlük takım toplantısını yaptık. Toplantılarımız sürekli, zamanı gelince yapılır. Pratikte bazen toplantılar zamanında yapılmıyor. Bu da koşullar uygun olmadığı içindir. Eksikliklerimizin ortaya çıkarılmasında ve giderilmesinde, ileriki aşamada hedeflerimizin belirlenmesi, önerilerin geliştirilmesi ve eleştirilerin yapılması açısından toplantılarımız çok önemli.

Toplantımızın sonunda birinci ve üçüncü mangamız Bezeno köyüyle görüşmek ve onların silah bırakmalarını sağlamak için Çarçella'ya gittiler. Biz de bölüğün diğer gücüyle birlikte Bembo vadisine doğru hareket ettik. Şimdi tam Sirünüs köyünün karşısındaki doldayız. Noktaya sabaha doğru ulaştığımız için bazı arkadaşlar derin uykuya dalmışlar, görevli arkadaşlar da çay ve yemekle uğraşıyorlar. Biraz duman çıkaran arkadaşlara hemen müdahale ediliyor ve uyarılıyorlar. "Duman çıkmasın, burası güvenceli bir yer değil. Eğer bizi düşmanla karşı karşıya getirmek istemiyorsanız dumanınıza dikkat edin" deniliyor. Arkadaşlar da hemen dikkate alıyorlar.

Dünkü toplantımızın gündem maddeleri, faaliyetlerin değerlendirilmesi, günlük yaşam, hareket tarzımız, eleştiri-özeleştiri, öneri ve karar şeklindeydi. Bu gündem maddeleri çerçevesinde toplantımıza başladık. Başta toplantıya katılım oldukça zayıftı, sonradan her arkadaş toplantıya düşüncelerini dile getirerek katıldı. Ben de toplantıda düşüncelerimi dile getirdim. Çetelere yönelik tavırlarımızın doğru ve yerinde olduğunu, fakat kendimizi bunlarla avutmamamız gerektiğini, düşmana yönelerek son hamlenin planlı-programlı, güçlü ve sonuç alıcı olması gerektiğini belirttim. Yine son zamanlardaki hareket tarzımızın olumlu olduğunu, bu hareket tarzının sürmesini ve gerilla kurallarının daha da oturtulması gerektiğini belirttim. Ayrıca silah bırakan köylere tekrar girilmesi gerektiğini ve bu girişlerimizin onlara güven vereceğini belirterek, bu yönlü bir öneri geliştirdim. Takım olarak bu öneriyi kabul ederek, üst yönetime sunduk. Toplantı süresince arkadaşların eleştirilerine maruz kalan Agit ve Cemil arkadaşları ben de eleştirdim. Agit arkadaşın son zamanlarda her şeye itiraz ettiğini, kendisini yaşama dayattığını, bunun da kabul edilemeyeceğini dile getirdim. Arkadaşın kendisine dürüstçe yönelmemesini ve her şeyini rahatsızlığına bağlamasını doğru bulmadım. Arkadaşın bir an önce kendisine yönelmesi gerektiğini, arkadaşlardan da destek ve yardım istemesini belirttim. Yine yönetimin kolektif çalışmadığını, bundan dolayı yapı üzerindeki denetimi tam kuramadığını, yapıya yardımcı olamadığını belirterek eleştirdim. Bu yönlü kolektif çalışmamanın benden de kaynaklandığını belirterek, kolektif çalışmaya gelemediğimden dolayı yapıya özeleştirimi verdim. Ayrıca toplantıda söz alan her arkadaş kendisine özeleştirisel yaklaştı. Ve çıkan eksiklikleri bir daha şahıslarında göstermeyeceklerine dair söz verdiler. Toplantımız bu yönüyle oldukça olumlu geçti.

Toplantının bizim için anlamı çok büyük. Demokrasi sonuna kadar yaşatılıyor ve yine oldukça rahat bir ortamda geçiyor. Toplantılarımızda sürekli sonuç almak temel hedefimizdir. Ve birçok konuda da sonuç alıyoruz. Kendi iredemizle kararlar çıkartıyoruz. Çıkardığımız bu kararlara hepimiz uyuyoruz ve uymak zorundayız. Dün takım toplantımızda da takım hakkında bazı kararlar çıkardık. Ve önümüzdeki süreçte bu kararları hayata geçireceğiz. Toplantı yapılmadan bir gün önce her arkadaşa haber verilir. Arkadaşlar kendilerini toplantıya hazırlarlar. Toplantıya hazırlıklı girildiği için herkes toplantıya bir şeyler katmaya çalışır. Toplantılarda katkıda bulunmak, düşünce üretmek, yapıcı ve geliştirici öneriler geliştirmek her militanın görevidir.

25 Eylül 1993

Son dört gündür hep köylere giriyoruz. Hem silah bırakan köylere, hem de bırakmayan köylere. Köylere girişimiz olumlu etkiler yapıyor. Özellikle silah bırakan köylere girdiğimizde onların rahatladıklarını, biraz güç ve cesaret kazandıklarını görüyoruz. Ayın yirmisinde yeni silah bırakan Derya köyüne girdik. Bir mangalık gücümüz köye girdi. Diğer gücümüz köyün dışında bekledi.

> **"Beşems ve Nehri köyüne girdik. Bu köylerin tarihi bir önemi var. Şeyh Ubeydullah'ın isyanının merkezi Nehri köyüdür. Şeyh Ubeydullah'ın kaldığı evi gördük. Aslında bu evin güvenceye alınması gerekiyor. Yalnız bu ev, köydeki küçük çocuklar tarafından tahrip edilmiş."**

Köydeki gücümüz gece geç saatlerde köyden ancak çıkabildi. Biz bu gücümüzün gelmesiyle birlikte harekete hazırlandık. Tam o arada köyün etrafı düşman tarafından topa tutuldu. Biz de aceleyle hareket ettik. Tam yürüyüş şeklini aldık, yola koyulduk ki bir havan öncülerimizin önüne düştü.

Hepimiz toz duman içinde kaldık, fakat arkadaşlara bir şey olmadı. Hızlı bir şekilde alandan uzaklaştık. Tesadüfen havan içimize düşmemişti. Bir dakika erken hareket etseydik, havan tam ortamıza düşerdi. Böylece kayıplarımız da olabilirdi. Bu köyler ne kadar silah bırakmışlarsa da ajan ağı büyük ölçüde kendisini hâlâ yaşatıyor. Gizliden bizi düşmana şikayet ediyor, hareket şeklimizi düşmana ihbar ediyorlardı.

Köyden reçel noktasına geldik. Orada bizim manga konserve tepesine tepeci olarak çıktı. Bu noktaya dört defadır geliyoruz. Krekor'un altında Reşida ve Bembo köyleri arasındaki ormanlıkta bir nokta. Her dört gelişimizde de bizim manga bu noktada tepeci oldu. İlk gelişimizde bu tepeye çıktığımızda tepedeki düşmanın yapmış olduğu mevzileri kontrol ettik. Ve mevzilerde konserve bulduk. Ondan sonra tepeye konserve tepesi dedik. Biz tepede konserve yerken, arkadaşlar da noktadaki meyvalardan reçel yapmışlardı. Onlar da o noktaya reçel noktası diyorlardı. Bizim manga reçel noktasında hiç kalmadı, hep tepeci oldu.

Düşman silah bırakan köylere havan atarak onları korkutmak, sindirmek istiyor. Halk da korkuyor, paniğe kapılıyor. Gittiğimiz her köye sığınak yapmaları gerektiğini söylüyoruz. Nasıl hareket etmeleri gerektiğini onlara anlatıyoruz. Basya vadisindeki köylere gittik. Bu köyler Şemdinli'ye oldukça yakın köyler. Halktaki değişiklikleri gözle görmek mümkün. Halkın çoğu bizi bekliyor, oldukça sıcak karşılıyorlar. Bu alandaki köylüler bizi uzun süreden beri ilk defa gördükleri için, hareketlerimize, konuşmalarımıza, düzenimize oldukça dikkat ediyoruz, önem veriyoruz. Çünkü onlar bizi çok dikkatli izliyorlar. Eğer yaşamımızla, davranışlarımızla, konuşmalarımızla onları etkilemezsek, güven vermezsek onları kazanamayız.

Ayın yirmi üçünde Basya vadisindeki Begirte köyüne girdik. Onlar da en kısa sürede silahlarını bırakacaklarını söylediler. Bu köyde evlere gruplar halinde dağıldık. Gittiğimiz evdeki yaşlı nine başta çok korkuyordu. Bizimle konuştuktan sonra korkusunu biraz üzerinden attı. Her gittiğimiz köyde Başkan APO'nun ve şehit yoldaşların fotoğraflarını ya biz dağıtıyoruz, ya da halk kendisi bizden istiyor. Evdeki bayanlara Beritan hevalin fotoğrafını verdim. Onlara Beritan hevalin direnişini anlattık. Oldukça etkilendiler. Fotoğraflarını alıp sakladılar.

Ertesi gece de Beşems ve Nehri köyüne girdik. Bu köylerin tarihi bir önemi var. Şeyh Ubeydullah'ın isyanının merkezi Nehri köyüdür. Şeyh Ubeydullah'ın kaldığı evi gördük. Aslında bu evin güvenceye alınması gerekiyor. Yalnız bu ev, köydeki küçük çocuklar tarafından tahrip edilmiş.

Bu köyler silah almamışlar. Bu köyde mangamız yol kesme grubuydu. Uzun süreden beri ilk defa köylerde sıcak yemek yedik. Gittiğimiz köylerin hepsinde "Jaji" yiyoruz. Bazen jajinin yanında yoğurt da getiriyorlar. Arkadaşlar "bu köylüler sabah jaji ekmek, öğlen ekmek jaji, akşam da her ikisini birlikte yiyorlar" demekten kendilerini alamıyorlar. Pratiğin sonları yaklaştıkça ve havalar soğudukça bazı arkadaşlarda da yorgunluk belirtileri kendisini gösteriyordu. Yorulduğumuz doğru ama, önümüzde daha yapılması gereken çok görevler var.

25 Eylül 1993

Bu bir aylık süre içinde hafızalardan silinmeyecek derecede çok güzel anılar yaşadım. Bu süre içinde birçok arkadaşta yorgunluk ve bunun sonucunda sezonu erken kapatma eğilimleri gelişmişti. Bölük olarak en son 28 Eylül'de Krekor'a geldik. Oradayken karargah komutanlığı tarafından güneye geçmemiz yönünde talimat geldi. Bunun üzerine güneye hareket ettik.

"Çarçella'da geceleri durmak zordu, çok soğuktu. Durduğumuz yerde burnumuzdan su akıyordu. Odun olmadığı için ateş de yakamıyorduk. İlikleri donduran soğuğuna rağmen Çarçella'yı çok seviyordum. Bazı arkadaşlar Çarçella'ya çıkmak istemiyorlar. Ama ben hep çıkmak istiyordum. Çarçella'ya çıktın mı tüm dünyayı ayaklarının altında hissediyorsun."

Krekor'dan Çarçella'ya geçtik. Çarçella'da geceleri durmak zordu, çok soğuktu. Durduğumuz yerde burnumuzdan su akıyordu. Odun olmadığı için ateş de yakamıyorduk. İlikleri donduran soğuğuna rağmen Çarçella'yı çok seviyordum. Bazı arkadaşlar Çarçella'ya çıkmak istemiyorlar. Ama ben hep çıkmak istiyordum. Çarçella'ya çıktın mı tüm dünyayı ayaklarının altında hissediyorsun. Orada tüm dünyaya karşı savaşabileceğine inanıyorsun. Bizden can aldığı kadar, bizi yorduğu kadar bize kucağını da açıyor ve bizi düşmana karşı koruyordu. Çarçella ismi artık ağzımızdan düşmüyor. Ona çıkmak istemeyenler de onu çok seviyorlar, ona çok güveniyorlar. Zorda kaldığımızda Çarçella'ya çıkmayan arkadaşlar bile "Çarçella'ya çıkalım" diyorlardı. Çarçella'ya çıkmak büyük çaba ister. Ama çıktığında sırtın yere gelmez. Operasyonda Çarçella'nın yüceliği olmasaydı, gücümüzün hepsi imhayla yüz yüze kalırdı. Deriya Kera kapısı müthiş sarp. Kapının üstünde esen şiddetli rüzgar insanı sanki uçuruyor. Dimdik bir yerden kendini bırakıyorsun, düştün mü bir daha parçalarını bir araya toplamak zor olur. Ya Deriya Kera'ya varmadan önceki doldaki göl harika bir yer. Gölün bir tarafında yeşillik, yeni yeni açan çiçekler, diğer taraftan da kar ve su, masmavi, harika bir tablo ortaya çıkıyor. Bazen Kürdistan'ı kurtardıktan sonra burayı turizm merkezi yapacağız diyoruz. Deriya Kera'dan kendimizi Bedaw köyünün üstündeki dola bıraktık. Bu köy de silahlı. Akşama doğru köye indik. Köyün tüm koyunlarına el koyduk ve çobanlarını yanımıza aldık. Köye girer girmez çetelerin hepsi kaçtılar, konuşmaya bile yanaşmadılar. Bunun üzerine koyunlarını alarak, Erdewel taraflarına geçtik.

Kuzeyde yavaş yavaş kış kendisini hissettirirken, güney tarafları hâlâ yaz sıcağını yaşıyor. Koyunları kendimizle birlikte Dola Bızına'ya getirdik. Karargah oradaydı, hemen altımızda Basya suyu geçiyor. Her taraf yemyeşil. Buralara ilk defa geliyorum, karargah yönetimi bölüğümüzle yoğun toplantılar geliştirdi. Özellikle çetelere şiddet temelinde yönelmediğimiz için tüm çeteler tasfiye edilmemişti. Bu da karargah tarafından yoğun eleştirildi. Bazı arkadaşlar görevlerinden alındıktan sonra yeni bir düzenleme yapıldı. Ve kalan çete köylerini kesin tasfiye etme görevi önümüze konuldu.

Tekrar alana yöneldik. Karargah tarafından bölüğümüz genelinde sağ savunma anlayışının geliştiğine dikkat çekerek, bundan sonraki süreçte kesinlikle bunu mahkum etmek gerektiğini belirttiler. Yapılan toplantılar olumlu etki yarattı. Hepimize ruh gelmişti. Hepimiz pratiğimizi daha da düzeltmek istiyorduk. Daha iddialı olarak alanda kalan çete köylerine yöneldik. Bu defa devrimci şiddeti kesin dayatacak, onları tasfiye edecektik.

Karargahtan ayrıldık. Erdewel'deki dola Xanıme'ye geldik. Gece ateşimizi yakmış, ateşin etrafında dinleniyorduk. Bize doğru yaklaşan heyecanlı ve ürkek bir ses "ateşlerinizi söndürün, ateşlerinizi söndürün" dedi ve iki kişi içimize girdi. Hemen etraflarını sardık. Ne olduğunu sorduk. Operasyon olduğunu, düşmanın büyük bir güçle Güney sahasına yöneldiğini ve her an buralara ulaşabileceğini belirttiler. Bunun üzerine bölüğümüzü üçe ayırdık. Tedbirimizi almak zorundaydık. Değişik yerlerde pusuya yattık, bizim takım Erdewel'den gelen yolun üstündeki sırta "V" tipi bir pusu attı. Sabaha kadar pusuda bekledik, gelmediler. Sabah pusu yerimizi terk etmedik. Öğlene doğru düşman yolda geliyordu. Biz silahlarımızın başına geçtik ve onların tam altımıza girmelerini bekledik. Tüm arkadaşlar aynı duyguları paylaşıyordu. Düşman kendisinden emin, yavaş yavaş bize yaklaştı, tam altımıza girdi. Öncüleri onbeş kişilik bir gruptu. Çeteler de vardı. Tam o sırada çok yakın mesafeden bisifing ve biksilerle onları vurduk. Diğer taraftan ferdi silahlarla onları taradık. Arkasındaki askerlere de bir biksimiz taciz ediyordu. Öncü grubun hepsi yere düştü. Bisifing arkadaş tarafından tam da onların ortasına atıldı. Tüm askerler yere yattılar, pusumuz beş dakikaya yakın sürdü. Sonra hızla geri çekildik, diğer güçlerimize ulaştık.

Sırasıyla diğer takımlarımız da pusular attılar. Bu pusudan sonra düşmanın bu koldaki hareketi durdu. Düşman aynı anda beş-altı koldan büyük bir güçle hareket ediyordu. Bir kol bizim vurduğumuz taraftan geliyordu, bir kol Govende'den, bir kol Bırcella'dan, bir kol Avaşin'den gelerek alandaki güçlerimizi imha etmek istiyordu. İlk günde alandaki güçlerimiz pusular atarak onlara darbeler vurdular. Alanda fazla gücümüz olmadığı için bizi fazla zorlayamıyorlardı. Çünkü alan çok genişti.

Düşman bu operasyonda, eğer başarabilirse, bize büyük darbeler vuracak ve bunun yanında da bizim üstlenme çalışmalarımızı sabote ederek bizi zor durumda bırakacaktı. Alana uçaklar ve helikopterler de yoğun bombalamalar yapıyorlardı. Operasyonun ikinci gününde Miroz alanına geçtik, operasyon sahasının dışında kaldık. Düşman üç gün tepelerde durduktan sonra eline bir şey geçiremeyince yıpranmış, yorgun ve zavallı zavallı geri çekildi. Düşman geri çekilmesini yapınca, biz de Miroz'dan tekrar Herki alanına gelerek görevlerimize yöneldik.

Dola Çınare'ye geçtik. İlk olarak çete köyü olan Kulka köyüne girip son kez uyardık. Sonra silah bırakan Betkor köyüne girdik. Onlara güven vermeye çalıştık, arkasından bize karşı düşmanlığını açıktan ilan eden Bezeno köyünü vurmak için arkasındaki dola gittik. Bir gün keşfimizi ve planımızı yaptıktan sonra iki koldan köye saldırdık. Birçok eve bomba atıldı, büyük oranda köyü tahrip ettikten sonra geri çekildik. Çeteler aileleriyle birlikte köyü terk ettiler. Bize karşılık verme fırsatını onlara vermedik. Arkasından tekrar Çarçella'ya çıktık. Çıkışımız bu yılın son çıkışı olacaktı.

"Deriya Kera kapısı müthiş sarp. Kapının üstünde esen şiddetli rüzgar insanı sanki uçuruyor. Dimdik bir yerden kendini bırakıyorsun, düştün mü bir daha parçalarını bir araya toplamak zor olur. Ya Deriya Kera'ya varmadan önceki doldaki göl harika bir yer. Gölün bir tarafında yeşillik, yeni yeni açan çiçekler, diğer taraftan da kar ve su, masmavi, harika bir tablo ortaya çıkıyor."

Bu yüce dağın soğuğu donduruyordu. Burada bir gece de uyanık ve titreyerek geçirdikten sonra Deriya Kera kapısına geldik. Köylülerin anlattıklarına göre bu kapıyı bir eşek bulduğu için bu kapıya "eşek kapısı" deniliyor. Bu kapıdan kendimizi Bedav çete köyünün üstündeki dola bıraktık. Daha önce bu köyün bine yakın koyununa el koymuştuk. Yine de silah bırakmaktan vazgeçmiyorlardı. Komuta kademesi toplandık. Köye girdiğimizde köylüler tekrar kaçarlarsa bu defa köydeki evleri yakacaktık. Akşam karanlığıyla kendimizi köye bıraktık, tekrar tüm çeteler kaçtılar. Bunun üzerine köydeki tüm çetelerin evlerini aradık. İçlerinde en azılı ve diğer çeteleri yönlendiren sekiz korucunun evlerini ve köydeki ot yığınlarını ateşe verdik. Evleri arama sonunda çetelere ait 8 silah, bu silahlara ait bol miktarda mermi, şarjör ve askeri palaskalar ele geçirdik. Arkasından Erdewel'e geri çekildik.

Bu bir aylık pratiğimizde elbette olumlu gelişmeler var. Bu olumlu gelişmelerde yapılan toplantıların çok büyük etkisi var. Yine tüm arkadaşlarda kendini kanıtlama, pratiğini düzelterek daha sonuç alıcı hale getirme çabaları oldukça fazla. Yapılan bu eylemlerin alandaki çeteler üzerinde büyük etkiler yaratacağı kesin. Önümüzdeki süre içerisinde diğer çete köylerine karşı da devrimci şiddetin dozajını yükselterek tasfiye etmeliyiz. Bundan sonra yapmamız gereken, pratiğimizdeki eksikliklerden dersler çıkararak, pratiğe daha güçlü yönelmek ve kavgamızı daha da yükseltmek olmalıdır.

Sürecek

DEVRİMCİ YAŞAMIN DÜŞÜŞÜ VE YÜKSELİŞİ

II

Toplumsal delirmede kadın-erkek

Aileyi belirleyen en temel gerçekliklerden biri de kör bir ekmek kavgasıdır. Diğer bir durum ise cinsler arası ilişki ve soyun devam ettirilmesidir. Bugün insanlığın ulaştığı sosyal, siyasal, kültürel ve ilişki düzeyi ilkel insan ilişkilerinin çok gerisinde bir duruma düşmüştür. Sorun salt soyun sürdürülmesi ise bu ilkel insanın kaba ilişkisiyle de mümkün ve anlamlıdır. Kapitalist sistem tüketim, yaşam ve kültürel oluşumuyla insanlığı bir bunalım cenderesi içine almıştır.

Kürdistan gerçeğinde sosyal, siyasal bir kültürel düzey oluşmamıştır. Çünkü Kürdistan'da sosyal bir düzenek oluşturulacak maddi olanaklar yoktur. Yaşam savaşı sürekli yenilgi ve her şeyin kaybedilmesiyle karşı karşıyayken cinslerin sağlıklı bir ilişki yaratması imkansızlaşıyor. Üstelik böyle imkansızlıklar ortamında düzenin sürekli beslediği yaşam hayalleri, sisteme öykünmeler büyük bir bunalımın, her biri cehennem deresine dönüşen aile ortamları Kürdistan'da toplumsal delirmenin kaynağı olmaktadır.

Kürdistan'da en derin bir şekilde devrim ihtiyacını ortaya çıkaran toplumsal ve sosyal bunalımın bu boyuta yükselmesidir. Bu son derece yaşamsal bir ihtiyaçtır. Bu ihtiyacı en köklü bir şekilde duymak devrimin yürütülmesinde yer alanların ellerindeki mücadele olanaklarına ve araçlarına anlam vermeleri son derece önemlidir. Böyle bir ihtiyacı yeterince hissedemeyenler her boyuttaki kadın-erkek veya cinsler arasındaki ilişkilere bir tanım geliştiremezler. Yine ana, baba, çocuk, gençyaşlı her türlü toplumsal grup ilişkileri geleneksel ölçüler çerçevesinde değerlendirilmektedir. Bu durumla ne bir sosyal yaşam planı, ne ona ulaşmanın savaşımı için gerekli olan örgütü yaratma, ne de eylem yaklaşımı ve düzenlemesi gerçekleştiriliyor. Bu durumun bizi başarıya götüremeyeceği son derece açıktır. Kaldı ki Türk faşizminin sosyal yapı üzerindeki hakimiyeti sömürgeciliğinin çok ötesindedir. Tamamen imha ve hayvanlaştırmayı dayatmaktadır. Bu durum kişilikler ve ilişkiler de büyük çarpıklığı, kahredici bir gelişmeyi ortaya çıkarıyor. Kürdistan devrimi tam da bu noktada bir işleve, tanıma kavuşuyor. Bu kahredici gerçeği hiç kabullenmemenin temelinde Kürt insanı için bir kurtuluş umudu ve bunun en amansız savaşımını geliştiren Başkan APO şöyle demektedir: ***"Benim Kürdistan için gerek teorik ve gerekse pratik olarak geliştirmek istediğim devrimin temel felsefesi ve özelliği şudur: Siz büyük oranda düşmanın istediği biçimde özümsenmiş ve biraz da hayvanlaşmışsınız. Bu itham ağırdır, ama gerçekçidir. Eğer bu doğruysa, o zaman devrim şu oluyor: Bu iki kabul edilemez, hiçbir gerekçeyle savunulamaz özümsenen düzeyiyle, onunla atbaşı giden hayvanlaşma ve ilkelleşme düzeyinden çıkış savaşı. Şimdi ya buna inanacaksınız, ya da yutulup gideceksiniz."***

Önderlik yaşamı aile çelişkisi karşısında mevcut aile gerçeğinin reddidir. Ailenin geleneksel ilişki ve işleyiş tarzı, yine sömürgeciliğin içine alıp eritme yöntemlerine karşı hem bir kabullenmeme hem de buna karşı mücadele için hazırlık yapma, kendine dayanak noktaları bulma ve giderek bağımsızlaşma isteğinin sesine uyarak birçok kanalı deneme, kullanma söz konusudur. Yani karşı koyuş basit bir isyan ve sonrasının amansız başıboşluğu değil, tersine karşı koyuş sonrasını örgütleyendir. Hem de daha özgür ve sürekli bağımsızlaşarak sürdürülen kavganın ta kendisidir. Bu kavga en esas noktasından yürütülmektedir. Kabullenilmeyen ailenin tüketiciliği, aile ilişkilerinin bireyde anlamlı hiçbir gelişmeye izin vermediği gibi, içinde yaşanılır hiçbir şey bırakılmamış yaşam seçeneklerine göre düzenlemesidir. Bu düzenleme bir yaşam yolu aralamaya izin vermemekle birlikte başa gelebilecek en tüketici bir gerçekliktir. Bu en erkenden anababa, ana-oğul ilişkilerinde sorgulanmakta ve temel çelişkilerinden yakalanarak tanımlanmaktadır. Özgür yaşam tutkusu, özgür yaşam aydınlatıcılığı, sürekli arayışlar içinde olmakla aşıldığı ve çözümlendiği görülmektedir.

Bu bir önderliksel yaşamın şekillenmesidir. Toplumun geri kalanında bireyler çoğu zaman düşmanı özümsemekle birlikte geleneksel aile etkisini sükunetle kabullenmiş, ona karşı mücadeleyi akıllarının ucundan bile geçirmemişlerdir. Sonuçta anlaşılmaz ucube bir kişilik ortaya çıkmıştır. Geleneksel aile gerçeğiyle karşı karşıya gelişi örgütlemeyen, düzenlemeyen, tanımlamayanlar da diğeriyle kıyaslanamayacak ayrılıkta başka bir kaybedişi, bir lümpen, serseri haline gelmekten kurtulamamışlardır. Her iki durumun da kabul edilebilir en küçük bir yanı yoktur. Biri alabildiğine düzenin kabulü, benimsenmesiyle aile etkisiyle gerçekleşen bir gelişimin sakatlığı, diğeri işsiz-güçsüzlüğün meslek edinildiği ve düşünebilmenin en küçük kırıntılarıyla yaşanan bir lümpen serseriliktir.

> ***"Yeni bir kadın tipi romanlara, resimlere veya sanat dallarına konu olmuş, daha özgür ve iradeli bir kadın modeli çizilmiştir. Ama bunun gerçek yaşam koşullarında gerçekleşme tarzı kitaplarda ve çeşitli sanat daalarında ifade edildiği gibi olmamıştır."***

Kadın erkeği, erkek kadını tüketiyor

Aileden çıkış başka hiçbir seçenek olmaksızın içinden çıkılan ailenin bir benzerinin yaratılmasıyla gerçekleşiyor. Bu tamamen bireyin bir bataklıktan onun tüm gözeneklerine işlemiş kokuşmuş çamuruyla çıkıp, ilk geldiği ortam kadar kokuşmuş olan yeni ve sürekli içe çeken bataklık yaratması gibi bir mantıksızlıktır. Çünkü yoğun bir bunalım, en vazgeçilmez saydığı ilişkilerde korkunç bir bireycilik, dayanılmaz ölçülerde maddi yaşam zorluğuyla karşılaşmaktadır. Karşılıklı en büyük hakaret olan kadın-erkek ilişkisine, sosyal ilişkiye giriş böyle gerçekleşmektedir. Nedir yaşanan bu ilişkide? Kim neyi temsil ediyor? Bu en temel insan ilişkisi insana neyi kaybettiriyor?

Daha önce Kürdistan'daki ekmek kavgasının ne acı bir delirmekle sonuçlandığını anlatmaya çalıştık. Bu durum ailede kadın-erkek ilişkisinin de yaşanamaz hale gelmesinin baş kaynağıdır. Ama Kürdistan'daki büyük mantıksızlık odur ki; ekmeği aslanın ağzından bile değil, midesinden çıkarıp almak gerekirken dayanılmaz koşullarda ailenin soyu sürdürme işlevi en üst boyutta yerine getiriliyor. Nasıl yaşayacağı kesinlikle bilinemeyen bir zürriyeti sürdürme akıl almazlığı var. Ama bu akıl almazlık kadını erkeğe, erkeği kadına tükettiriyor, bela ettiriyor.

En doğal bir ilişki düzeneği kadın-erkek ilişkisiyken, bu kahredici ve yok edici bir niteliğe bürünmüştür. O zaman yaşanan bu ilişkiyi çok sıkı bir sorgudan geçirmek gerektiği en zaruri halini alıyor. Her şeyden önce düşman büyük bir katliam dayatmaktadır, yalnız katliam dayatmakla kalmıyor insanlıkla olan bağlarımızı koparmak istiyor. Yine kendi gerçeği içinde eritmek istiyor. Fakat buna uygun gelişkinlikte bir yapısı olmadığı için en barbar ve en yok edici yöntemlerini denediği bir delirtme düzeneğini işletiyor. Sonuçta öyle bir sosyal yaşam düzeyi yaşanıyor ki, tam bir "Ayaktaki ölüler topluluğu." Bu durum kendi öz çıkarlarını ne ekonomik, ne sosyal, ne siyasal, ne de kültürel düzeyde savunan, karar veren, irade gösteren bireylerden oluşan bir toplum yaratılmasıdır. Bu, sömürgeciliğin kendi çıkarlarına uygun olan sınırıdır. Her şeyden alıkonulan birey tümüyle aileye yöneltilir. Aile, ulusal, toplumsal, hatta aşiretsel çıkarlardan bile alabildiğine uzak bir yapılanma olarak şekillenir ve işbirlikçiler için muazzam bir zemin oluşur. Kendi içinden ürettiği işsizler ordusuna bol bol kattığı, sömürgeci düzene asker ve istenildiği gibi çalıştırılabilecek ucuz işçidir. Bu, teslimiyetin her yönüyle yaşatıldığı, geliştirildiği bir düşman kalesidir. Bu yapı aşiret-kabile düzeyindeki ilişkilerle uluslaşmaya, toplumsallaşmaya engel bir geri düzey olarak sömürgeciliğin dayandığı en güçlü zemin olmaktadır.

Çarpıtılan namus

Ailede egemen olan erkektir. Ama bu egemenlik erkeğin sömürgecilik karşısındaki bütün ezilmişliği, horlanmışlığı, zayıflığı, kısaca çok güçsüz ve küçük düşmesinin aileye yansıtılmasından öteye fazla bir anlam taşımaz. Yaşadığı bütün yenilmişlik ve hakaretten duyduğu öfkeyi kadından ve çocuklarından çıkarmak alışkanlık olmuştur. Bu aile içinde ardıarkası gelmez kavgaların, şiddetin kaynağıdır. Erkek sömürgecilik karşısında yitirdiği otoritesini, gücünü kendi krallığı gibi gördüğü evinde karısına, çocuğuna karşı göstermekle ancak tatmin olur. Şiddet uygulamakla kendisini güçlü görmeye çalışır. Bu son derece kompleksli ve dengesiz bir şekillenmedir. Askerin, polisin, patronun, bürokratın, hatta küçük bir memurun karşısında gördüğü hakaretten, aşağılanmadan onurunu koruyacak bir tek dayanağı ne maddi, ne manevi olarak bırakılmadığı için sonuna kadar boyun eğer, teslim olur, küçülür. Ama kendisinin egemen olduğu aile ortamına geldiğinde tam bir despot kesilir. Sömürgecilik karşısında ne kadar bir kadınsılığı, yani teslimiyeti, boyun eğmeyi, köleliği yaşıyorsa, evinde de kendi egemen erkekliğini hissetmek için kadını alabildiğine kadınsılaştırmaya çalışır.

Dışarıda kendisinden ne istenmişse, her ne olursa olsun yapmıştır. Evde karısının da, çocuklarının da kendisi karşısında aynı itaatkarlıkta, hatta itaatkarlık da değil, onun her türlü isteğine karşılık verecek kölelikte, düşkünlükte olmasını ister. Bunun dışında hiçbir şey istemez. Böylece düşkünlüğün en kötü biçimi yaşanır. Şeref, namus hepsi tersyüz edilir.

Böyle bir düşkünlükle birlikte aileyi kuran kadın ve erkek ulusal-toplumsal amaçlar dışında bir araya gelmişler, körcesine birbirlerine bağlanmışlardır. Erkek bu amaçlara en ufak bir şekilde yöneldiğinde düşman, onu bundan alıkoymanın en etkili yolunun karısına, kızına, anasına, bacısına el atmak olduğunu çok iyi bilir ve bunu sonuna kadar kullanır. Namus denilen anlayış temelsiz bir şekilde ülkemizde hakimdir. Namus bir de Kürdün birbirine düşürülme-

sinde kullanılan en büyük araçtır. Düşman, aileye bu şekilde el atarak istediği her şeyi yaptırabileceğini çok iyi bilmekte ve bunu kullanmaktadır. Bireyi gözükaraca bir kadına, bir aileye, bir ilişkiye bağlamıştır ve bunlarla oynayarak karşı-devrim cephesinde güç toplayabilmektedir. Daha sonra bu büyük bir ihanetin kaynağı haline getirilmektedir. Kürt insanının içinde tükendiği en büyük mantıksızlıklardan biri de budur.

Böyle bir konumda tutulan kadın ailede en tehlikeli bir konumu yaşamaktadır. Kürdistan gerçeğinde kadın söz söyleyemez, hatta düşünmek gibi bir durumla zaten hiç ilgisi bırakılmamıştır. Karar verme gücü hiç olmadığı gibi, her şeyi hakkında karar verilen biri olarak kendisini görür. Bu kadının baskı ve sömürüyü kat be kat ve en derininden yaşamasıdır. Bunu sadece kadın olduğu için değil, erkeğin yaklaşımları nedeniyle sömürgeciliğin, işbirlikçiliğin doğurduğu bütün tüketici sonuçların en son ve en şiddetli yansıdığı nokta olmasından kaynaklanmaktadır. Kürdistan'daki geri koşulların ve düşman kaynaklı etkilerin oluşturduğu ilişki sistematiği içinde kadın, dilsiz, düşüncesiz, iradesiz bir kullanım aracı durumundadır. Erkeğin kendine karşı bütün uygulamalarını hiç sorgusuz kabul eder.

Büyük kaçış ve büyük tükeniş

Her şeye "kader" diye razı olur ve bundan ötesi hiç bilinmez. Beyinlerdeki aydınlık bu kadardır. Gerisi ışığı yutan karadelikler gibi dörtbin yılın köleliği tarafından kadına hiç ulaşmadan karartılmıştır, kaybedilmiştir. Kadın düşünebilen bir varlıktır, ama daraltılmış, daracık alanına sadece başkalarının ihtiyaç duyduğu kadar sıkıştırılmıştır. Yaşamında çok az şey görür, az şey işitir, az şeye dokunur. Zaten önceden gördüğü, işittiği, dokunduğu her şeyin ne olduğu kendisine sıkı sıkıya öğretildiği için küçük bir kıpırtı dahi gösteremez. Bunların yanında altından kalkamayacağı kadar çocuk, dayanılması çok zor geçim sorunları ve sosyal-siyasal baskı da birleşince kadında insan olma adına her şey tüketilir. Bu düzeye getirilmiş kadın, erkeğe "karılık" yapmaktan başka bir şekilde yaşamdaki yerini alamaz. Artık güdülerin esiri durumuna gelinmiştir. Sosyal düşkünlük de buna eklenince kadın hem bir düşürme aracı olarak kullanılır hem de onunla düşkünleşir. Yaşadığı çelişkilerin çözümünü bu ilişkide gören erkeğin açgözlülüğü ve sadece cinselliğine aşırı bağlılığı karşısında kadın, cinselliğini en ince en aşağılatıcı kadınca yöntemleriyle kendi basit çıkarları için, yaşamda bir yere sahip olmanın tek aracı olarak kullanır. Erkeğin derin zayıflığını kendisine yaşam dayanağı yapar. Burada sevgiden, saygıdan, paylaşımdan yana bir şeyin yaşanması mümkün müdür? Güzellik adına ne yaşanabilir? Bu ilişkilerle yaşama, geleceğe, topluma ne kazandırılabilir?

Bu soruların tek bir cevabı vardır. Hiçbir şey! Çünkü tamamen karşılıklı çıkarlara dayalı olarak ve son derece düşkünce yaşanmaktadır. Bu ortamda anlamlı şeylerin yaşanmasına yol açacak her şey kadının da erkeğin de elinden tamamen alınmıştır. Kadınla erkeğin bu ilişkide elde ettikleri tek şey birbirlerini zayıflatmak ve bitirmektir. Zaten çok geçmeden ilişkiyi var olan tek boyutuyla da yaşayamaz duruma gelirler. Bütün bu yaşam kadını da, erkeği de tüketir. Kadın doğurduğu çok sayıdaki çocukla artık erkeği tatmin etmekten uzaklaşır, onun isteklerine cevap veremez. O zaman erkek için başka hiçbir sonucu düşünülmeden açgözlü güdülerini tatmin için ikinci ve daha kullanılır bir kadın bulmanın şartları doğmuştur. Başka bir şeye yönelmez. Çünkü elinde yaşayabileceği, hükmedebileceği, tatmin olacağı başka bir şey yoktur. Zaten bunu yapmasına da pratik olarak hiçbir engel söz konusu değildir. Geçim sorunu alabildiğine yaşanmakta ve dünyaya getirilen çocuklar için bir gelecek yaratılması konusunda herhangi bir sorumluluk taşınmaz. Bu durumda aileyi kurtarmak adına topraktan, ülkeden büyük kaçış yaşanmıştır. Bu kaçış aileyi kurtarmış mıdır? Tam tersine çok daha yoğun bir tükenişin başlangıcı olmuştur. Bir günü kurtaran aile reisi kendisini her şeyin kralı sayar. Oysa yaşanan tam tersidir. Dünyaya getirilen çocuklar için belirsiz bir gelecek yaratılır. Onlar için kaçınılmaz olarak lümpenliğin, serseriliğin batağında bir yaşam yolu açılır. Avrupa'da kurtuluş arayanlar için bu daha da belirgindir. En tortu işlerde çalışma olanağını bile kaç takla atarak kazanmışken, sonrasında bir yaşam geliştirmenin hiçbir olanağı da yoktur. Bitiş en başlangıçta gerçekleşmiştir ve bir gelecek yaratma söz konusu değildir. Büyük kaçış peşinden büyük tükenişi getirmiştir.

> "Kapitalizm, karanlığa itilmiş, daraltılmış ve toplumdan uzak bir dünyaya mahkum edilmiş olan bir kadını yaratmaktadır. Kadını son derece sahteleştirilerek ortaya çıkarılıp emperyalizmin sömürü çıkarlarının hizmetinde, sınıfsal mücadeleye karşı etkin bir biçimde kullanmaktadır."

Kapitalizm karanlık bir kadın yaratıyor

Acaba biraz daha sömürgeci koşulları yaşayan küçük-burjuva kadın nasıl yaşamaktadır? Faşizmi temsil eden Türk kapitalizmi kadına neyi vermektedir? Burjuva devrimleri her ne kadar feodalizm koşullarındaki kadından daha üstün bir kadın yaratma durumunda olmuşlarsa da, asıl olarak kadını toplumda eşit ve özgür kılma amacı yerine sadece feodal çitleri yıkarak, burjuva aileye özgürlük tanıma amacını gütmüştür. Yeni bir kadın tipi romanlara, resimlere veya sanat dallarına konu olmuş, daha özgür ve iradeli bir kadın modeli çizilmiştir. Ama bunun gerçek yaşam koşullarında gerçekleşme tarzı kitaplarda ve çeşitli sanat daalarında ifade edildiği gibi olmamıştır. Çünkü erkeğin hakimiyeti hâlâ etkilidir. Feodalizm adına ortadan kaldırılan her şey, yine çizilen kadın modeli bile erkeğin damgasını taşımaktadır. Mevcut durumda Türkiye Cumhuriyeti de dahil bütün dünyada kadın hakları en çok tartışılan konudur. Ancak bu bile erkeğin öncülük ettiği bir mücadele durumudur. Amaç, burjuva çekirdek aileye ulaşmaktır. Kemalizmin kadın özgürlüğüne o kadar atıfta bulunması da aynı amaçlıdır. Burjuvazi bu yönelimiyle kadını yaşamda daha olumlu bir konuma getirmiştir, ama bu erkeğin denetiminden çıkan bir gelişim değildir. Erkek denetimi, otoritesi, etkinliği hâlâ kesindir ve kadın da ancak o çerçevede hareket etmek serbestisine sahiptir. Bu durumda gerçek bir irade bağımsızlaşmasından söz etmek imkansızdır. Yaşamın yolu kadına kapalıdır. Çünkü hâlâ erkek için yaşamak, erkeğin istediği kadar gelişmek, güzelleşmek zorundadır. Bu, belki köleci veya feodal toplum zoru olmasa da ondan daha etkili bir kandırmacanın etkisidir. Çünkü kadın bunları kendi iradesiyle yaptığı yanılgısında derinleştirilmiştir.

Oysa kadının bugün kullanılma şekli son derece etkili ve tehlikelidir. Kapitalizm, karanlığa itilmiş, daraltılmış ve toplumdan uzak bir dünyaya mahkum edilmiş olan bir kadını yaratmaktadır. Kadını son derece sahteleştirilerek ortaya çıkarılıp emperyalizmin sömürü çıkarlarının hizmetinde, sınıfsal mücadeleye karşı etkin bir biçimde kullanmaktadır. Kadının bastırılmış güdülerini ve ruhunu en çarpık ve en ölçüsüz bir şekilde açığa çıkarılması sağlanmaktadır. Bu şekilde kadın, bugüne kadar yaşadıklarının intikamını alırcasına acımasızca oynamakta ve onaylatılmaktadır. Erkeğin bütün bu işleyişteki payı ise belirsiz kalmaktadır.

Kapitalizm bugün kadını, yarattığı bu konumuyla birçok sorunun ana kaynaklarından biri haline getirmiştir. Çünkü kendi uygarlığını kadının böylesine zayıf olan bir yanıyla birlikte oluşturmuştur. Bu durum her şeyde bir tarafın sakatlığının etkisini bırakmıştır. Yaşamın yarasını dumura uğratarak uygarlık yaratmak, o uygarlığın bu tarafında her türlü olumsuzluğun, tehlikenin ortaya çıkmasına yol açar.

Yaratılan kadın-erkek ilişkisinin ise, alabildiğine güçlenen erkek ile aynı ölçüde zayıflayan kadının, çöken ve dağılan ailede ifadesini bulan oldukça sahte, bireyci, anlık, günlük tatmine dayalı bir ilişki olduğu ve hiçbir tarafı tatmin etmediği de ortadadır. Her ne kadar bu durumlar kabullenilmiş gibi görünse de, yaşanan derin aile bunalımları, ahlaksızlığın derinleşmesi, derinleşen sömürü kavgasında boğulan insanın durumu, bundan hiç de uzak nedenlerle açıklanamaz.

> "En sağlıksız ilişkiler 'kendini yaşamak' adına denenmekte ve bireyciliğin tatminsizliğinde ikiyüzlü, sahte, içi boş bir duruma gelinmektedir. Gençlik bu bombardıman altında alabildiğine alıklaştırılmış ve serserileştirilmiştir."

Türkiye'de kadın çığrından çıkarılmıştır

Türk egemenleri de kadına aynı tarzda sarılmışlardır. 12 Eylül faşizminin kadını kullanmakta ne kadar etkin olduğu bilinmektedir. Yürüttüğü baskı ve sömürüyle kadını binbir türlü kullanmaktadır. Türkiye Cumhuriyeti'nde kadın adeta çığrından çıkarılmıştır. İrade ve düşünce yoksunu bir duruma getirilmiştir. Bugün Türkiye'deki kadın tam da faşizmin istediği biçimde yetiştirilmektedir.

Bir yandan halkı alabildiğine yoksullaştırma ve bir yandan da kadını tam bir piyasa malzemesi haline getirme politikası yürütülmektedir. Böylece kadın akıl almaz ölçülerde bir alım-satım konusu olmuştur. Türkiye toplumu tüm kapalı bağlarından çözülürken, önü alınmaz bir disiplinsizlik ve soysuzlaşma yaşanmaktadır. Toplumu iradesizleştirmek üzere yapılan bu uygulama inanılmaz çirkinlik boyutlarına ulaşmıştır. Kadının kendisini sunmak ve pazarlamaktan başka bir şeyi düşünmediği bir dram her alandaki çözümsüzlüğün en kötü çözümü olmaktadır. Bu, sömürü düzeninin de sınır tanımayan vampirliğinin en iğrenç, insana ters, özgürlüğe kasteden son örneği olmaktadır.

Böyle bir gerçeği içinde özümseyen Türk kadını, kendi gerçeğiyle birlikte bundan en çarpık ve yoğun etkilenen kesimdir. Kadın kapitalist ortam gerçeğinden büyük kaçışla birlikte en kötü bir şekilde yaşar. "Cinsel özgürlük" teraneleri ise gerçekte kendini serbest pazarda sunmaktır. Bu anlamda kapitalist "serbest pazar", feodal pazardan hiç de daha az kötü değildir. En sağlıksız ilişkiler "kendini yaşamak" adına denenmekte ve bireyciliğin tatminsizliğinde ikiyüzlü, sahte, içi boş bir duruma gelinmektedir. Gençlik bu bombardıman altında alabildiğine alıklaştırılmış ve serserileştirilmiştir. Eğer feodal etkiler belirginliğini koruyorsa, ki çoğunlukla korunmaktadır, ailede çöküntülerin oldukça yoğunlaşması yaşanmaktadır. Ölçüler hep düzenin sunduğu sahte yaşam ölçüleridir. Erişilmesi neredeyse imkansız olan bu yaşam hayalleri, sonuna kadar bir bireycilikle birlikte ilişkilerde egemen olmaktadır. Evlilik bir ticaret ilişkisi olmanın ötesine geçmemektedir. Nikah sadece bir ticaret sözleşmesi görevini görmektedir. Bu, her şeyi çirkinleştiren bir durumdur. Sevgi, aşk ve güzel olan her şey adına yaşamak imkansızlaşır. Yabancılaşma daha başındaki ikiyüzlülükte, çıkarcılıkta vardır. Bağlanılan yaşam amaçları son derece sahte ve ulaşılma imkanlarının olmadığı amaçlardır. Bu amaçlar peşinde her şeyi yaşayan ve kendini savunan insanlar gerçeklerden oldukça kopuk yaşarlar. Bu onların ruh halini de oldukça dengesizleştirir. Yaşadığı yanılgılar içinde kadın erkekten daha yeniktir. Ulaşılamayan şeylerin acısı kadına çok daha büyük yansır. Çünkü toplum bütün "modern"liğine rağmen erkeğin egemenliğindedir. Belki buradan bazı çıkışlar yapmak ister ama her zaman kendisine biçilen sınırlar, biçimler, roller içinde kalır. Zaten isteği, toplumsal bir içerikten çok, bireysel, dar ve orta vadeli iyileştirmelerle, çoğu zaman da günlük yaşamın üç-beş alanına dair sorunları aşmaya yöneliktir. Burada erkek taklidinden veya kadınlığa çarpık sarılmaktan öteye bir yönelim ortaya çıkmaz. Zaten bu aşma isteğinin içinde daha fazla kabullenme, daha fazla kölelik ve sahtelik kendini sürdürmeye devam etmektedir.

Aslında yaşamın kadına biraz daha açıldığı bu durumda, öz olarak pek bir şey değişmez. Sadece ortalığa daha çok salınmış bir mal olmuştur. Daha kötüsü kadının bu satılık mal konumuna kendisinin katkısı daha da artmıştır. Bir insan köleyken ona köle olduğunu söylemek ve böyle düşündürtmek çok daha derinleşmiş, çok daha inceltilmiş bir köleliğin ta kendisidir. İşte böyle bir insanı özgürlüğe doğru yakınlaştırmak en zorudur. Kişi aldanmışlığın ve aldatmanın batağında öyle balçıklara bulaşmıştır ki, kendi gerçeğini göremez. Üstelik üzerindeki balçık pisliğine boyanmış binbir renginden bir ayrıcalık, üstünlük olarak görür. Bu görüntü altındaki kadınlık kendisi için bir yaşam arayışına girmiş gibidir. Ama bu arayış tamamen düzen tarafından körüklenen, biçimlendirilen, yönlendirilen iradesiz ve sahte şeyler peşinde koşup kendini unutan insanı yaratmaya yöneliktir. Kendini unutup önüne konulanları yaşamanın, anlamsız ve sonuçsuz çabasına girişir. Bu sonuçsuzluk, anlamsızlık bir bunalım ve yenilgili kişiliğin kaynağıdır. Aynı zamanda kendi ulusal, toplumsal gerçekliğine karşı inkarı ve içine girilen gerçek tarafından özümsenmemenin kompleksi ortaya çıkar. Ya da bu oranda özümsenmiş durumdaysa bile köksüzlüğün sonucu temel değerler adına hiçbir şeye bağlanamamanın bireyciliği, amaçsızlığı ve her türlü etkiye açık oluşu ve yaşaması, ortaya karmakarışık olmuş bir yumağı çıkarır.

Bir de aydın veya Türk solu etkili kesimlerin Türk egemen gerçeğinden etkilenerek yaşadıkları "devrimci ilişki" veya "özgür kadın" denemeleri iddiaları vardır. Ancak bunlar iddia ettikleri şeylerden oldukça uzaktırlar. Küçük-burjuva sınırlarda ve devrimci nitelik taşımaktan çok, bu ilişki içerisinde kaybolup giden küçük insanları temsil etmektedirler. 12 Eylül etkili "özgür ilişkiler" laçkalık ve düşkünlüğün sahte görüntüler altında yaşanarak, gerçek devrimci gelişim yönelimlerinden alıkonulmanın çok özel politikalarla yaşattırılmasına alet olmaktan başka bir anlam taşımaz. Teslim olunan faşizmin etkileri son derece açık yaşanmaktadır veya yaşandığı zaman da bunlar düzene entegre olmanın en etkili aracı olan bireycilik ilişkileridir. Devrimcilik iddiasını sürdüren birçok kimsenin 12 Eylül sonrası, zincirlerinden boşalırcasına bu ilişkilere dalması ve her şeyi unutması başka bir gerçektir. 12 Eylül sonrası solculuk da zaten bu ilişki tarzını baştacı yaparak kendisine "yeni" bir çehre kazandırmıştır. "Bacı" edebiyatına büyük tepkiyle "devrimci ilişkiyi" keşfe çıkmış ve bu ilişkilerle burjuvazinin kucağına biraz daha yerleşmeyi son derece doğallaştırmışlardır. Bu ilişkilerin de toplumsallık, devrimcilik, hele sosyalistlik adına bir ifadeleri yoktur. Zaten bu içinde bulundukları ideolojik, politik, örgütsel ve eylemsel gerçeğin bir yansımasıdır. Kemalizmle bağlarını hiçbir zaman koparmamışlardır. Örgütsel bir kimliğe, örgütsel bir üsluba, ulaşmamış, ilkel grupçuklar biçiminde bir yığın lafla kıyasıya boğulmuşlardır. Yine tutarsız, yenilgili, teslimiyeti ve iddiasızlığı yaşayan bu grupçukların devrimciliği devrimci ilişkileri ve kadına özgürlükçü yaklaşımı da bu ölçüler çerçevesinde olmaktadır. Aile ve kadın gerçeğine son derece temelsiz bir karşı çıkışı ayyuka çıkarırlarken, formüllerde üretilen çözümler, yaşamda uygulanma amacından çok uzak olarak ortaya atılır. Her konu üzerine olduğu gibi bu konuda da sayısız tartışmalar yaşanır. Ama pratikte adı sloganlaştırılmış ilişkilerle giderek daha çok ya bir küçük-burjuva aile kurulmaya çalışılır, ya da serserileşmiş bir tarzda "çağdaş ilişkiler" adına günlük ilişkiler kurulur. Bu ilişki tarzında salt tatmin olmak, yine bireyci bir tarzda birbirlerini kullanma, içi boşaltılmış, sahteleşmiş sevgi aldatmacalarıyla bir yere varmama söz konusudur.

Kürt kördüğümüne çözüm

Çok genel hatlarıyla açıklamaya çalıştığımız aile ve kadın gerçeği nasıl bir çözüme kavuşturulmalıdır? Amaç nasıl bir sosyal yaşam, nasıl bir ilişki, nasıl kadın ve nasıl bir erkek olmalıdır. Bunun için mutlaka çözümlenmesi, özgürlüğe doğru büyük bir operasyonun gerçekleştirilmesi için yapılması gereken nedir? En çok kaybeden kadın kendini ve yaşamı nasıl kazanacaktır? Bunun kişiliği, araçları, mücadelesi, başarı ölçüsü nasıl oluşturulacak? Bu savaşımın taktik adımları hangi esaslara bağlı

kalınarak atılacak? Erkekle ilişkinin düzenlenmesi hangi yaşamsal esaslar ve ilkeler temelinde olacak? Yine özgürlük nasıl oluşacak? Kadının hemcinsine yaklaşımı nasıl olacak, gelişimi hangi tür araçlarla garantiye alınacak? Militan bir yaşamı hangi düzeylerde yakalanmak zorundadır? Bu yaşamı nelere karşı korumalıdır ve bunun için gerekli olan şeyler nelerdir? Başarmaktan başka seçeneğin olmadığı bir savaşım kendi etkisini nasıl düzenlemelidir?

Asıl sorunlarımız bunlardır. Bugün bu soruları bu şekilde soracak düzeye gelmek çok önemli bir sürecin ve yoğun bir mücadelenin sonucu gerçekleşmiştir. Açıkça bilinmektedir ki, bu bizlerin başlatıp ulaştığı bir düzey değildir. Hatta bizlere rağmen ulaşılan bir düzeydir. Kadın gerçeği ile Kürt gerçeği çok belirgin olarak birbirine benzer gerçekliklerdir. Kadın da, Kürt gibi kendi tükenişini onu tüketenlerle birlikte gerçekleştirmiştir. Kendine ters düşmüştür. Yaşama katılımı onu köleliğin dayanacağı son sınıra kadar sürmüştür. Bu nedenle özgürlük istemini veya yönelimini oluşturmak bile bir mücadele konusu olmuştur. Hatta PKK'de gerçekleşen kadın çözümlemesi en tehlikeli, en bitirici ve en tüketici boyutta oluşmuş bir Kürt kadın gerçeğine karşı verilen mücadele sonucu gerçekleşmiş ve netleşmiştir. İşte önderlik yaşamında çok daha öncesinde var olan bir ilgi ve çözümleme yönelimi böyle bir mücadelede en yüksek düzeyine ulaşmış ve çözüme yönelmede önemli bir ivme kazandırmıştır. Öncelikle aile kurumuna kuşkuyla bakmakla ve onun ilişkilerini reddetmekle bağlantılı olarak gelişmiştir. Kadın-erkek ilişkisindeki dayanılmaz ölçüdeki tüketen boyutu görmek, bu ilişkinin sorgulanmasını başlatmıştır. Yine kadının analık göreviyle ailedeki bağlayıcılığına, çocuğun yaşamı üzerinde denetim kurmasına karşı çıkış, sosyal çelişkiyi zorlamak ve çözümleyici karşıtlığı geliştirerek, kendini bu ilişkinin kıskacından kurtarma ve bağımsızlaşma sürecine girmede doğrudan etkili olmuştur. Çünkü Kürdistan'da birey daha çocukken bu ilişkilerin kıskacında bir yaşam yaklaşımına, biçimlenmesine itilmektedir. Bunu reddediş bütün toplumdan ayrı bir sürece girmekte en etkili noktalardan biri olmuştur. Ama hep olduğu gibi reddetme tarzı doğru seçeneği de ortaya çıkaran bir tarzdadır. Ailenin çizdiği sınırlar reddedilirken, kendine bir yol arama ve her şeye bu temelde gerçekleştirilen bir yönelim vardır. Erişilen düzeyden, yapılan bir denemeden, içine girilen bir süreçten tatmin olup, bunu kabullenip öylece kalmak değil, sürekli bir sorgulama, bir arayış, bir yenilenme esastır. Bu hep çizilen geri toplumsal sınırların yıkılması temelinde olmuştur. Kadınla ilişki ise köy ortamının onay sınırlarının dışında, daha çocukken diğer erkek çocuklar gibi oyun arkadaşı olarak seçilmesinde bile önemli bir yaklaşım faklılığı vardır.

Daha sonra geliştirilen kadınla ilişkide, kadına ilk yaklaşımın ölçüleri tamamen geleneksel veya burjuva ölçüleri dışındadır. Ulusal, sosyal, örgütsel, eylemsel ve ahlaksal açıdan önemli bir yaklaşıma sahiptir. Kadının tüm kemalist, burjuva entrikacılığı, feodal aristokratlığı, düşkünlüğü fazlasıyla zorlaması, hatta devletçilik dayatmaları ve bunları dayanılmaz boyutlarda ve yöntemlerde gerçekleştirmesine ve bunların ayyuka çıkarılmasına rağmen normal olarak her Kürt erkeğinin ya da her erkeğin göstereceği herhangi bir teslim olma, bunu trajik bir namus intikamı meselesi yapma veya daha en başından "sen yoluna, ben yoluma" demek yerine ısrarla bir olumlu sonucu zorlamıştır. Kesinlikle teslim olmama, aslında düşmanın ya da en azından kadın ve erkeğin Kürt gerçeğindeki ifadesine güvenerek, özgürlük hareketini en başından ve düşkünleştirme girişimiyle bitirmeye, denetim altına almaya çalışmasına karşı cinselliği kadının bu şekildeki kullanımını tamamen tersine çevirerek, Kürt kördüğümüne temelden bir devrimci çözümü, özgürlükçü çözümü dayatmıştır. Bu son derece bilimsel ve devrimsel bir çözümdür. Yine kadın-erkek ilişkisinde ve kadının en iğrenç bir kullanımıyla tüm toplumu içine aldığı cendere, düşkünlük sınırına dayandırmaya karşı ne geçici, ne kısmi, ne de gerçekçi olmayan bir çözümü değil, çok zorlu altüst edici devrimci, özgürleştirici bir çözüm dayatmasıdır. Kürdistan devriminin ana halkalarından biri de kadın sorununun mücadele gerçeğinin çok önemli bir parçası olmasıdır.

Baştan sona kölelik

Bu ilişki içerisinde yitirilen nedir? Yaşanamayacak olan nedir? Öncelikle kadın-erkek ilişkisinin Kürdistan'da gelişen yegane mekanı ailedir. Ailenin, yıkılması için her tarafından koltuk değnekleriyle desteklenen bir işbirlikçilik ve teslimiyet odağı olarak işlev gördüğü çok açık bir gerçektir. Bunun ulusal, toplumsal mücadele önünde ne kadar engel olduğu bu niteliğinden zaten anlaşılmaktadır. Kadın-erkek ilişkisi ulusal-toplumsal hiçbir gelişmeye fırsat tanımadığı gibi tamamen mücadeleye karşıt bir temelde gelişmektedir. Çünkü taraflar sadece ve sadece kendi "aileciklerini" kurmak isterler ve kendilerini her şeyleriyle ona bağlarlar. Geri toplumsal etkiler ve sömürgecilik kışkırtması altında bu bağlanmanın her ne kadar "sevdik, evlendik" denilerek gerçekleşmesi söz konusu olsa da tüm bu etkiler altında oluşan kadın ve erkek gerçeğinin sevgi adına birbirlerinde buldukları şeyin ne olduğu öncelikle kendileri tarafından bile anlaşılmamaktadır. Kürt erkeğinin geleneksel erkek özelliklerini sergilemesi, sömürgecilik karşısındaki durumu, acizliği erkekte sevilecek şeyleri çoktan yok etmiştir. Şeref, onur, düşünce adına çok şeyi yitiren erkek, teslimiyetin, boyun eğmenin, çaresizlikten her şeyi yapmanın, silik, iradesiz, tutkusuz kişiliği haline getirilmiştir. Son derece geri ve benliksiz halde olan erkek de ilgi duyulacak hiçbir yan bırakılmamıştır. Zaten kadın erkekten daha beter bir duruma düşürülmüştür. Her ikisinin de birbirinde bulacak bir şeyi yoktur. Kadın öylesine daraltılmış bir yaşamın yaratığıdır ki, sadece erkeği tatmin etmekten başka bir işlev görmemiştir. Kadın üretime, sosyal yaşama katılsa bile bu durum değişmemektedir. Üzerine de düzen etkileriyle alabildiğine sahteleştirilmiş, kendini daha etkin pazarlayabilmenin özelliklerinden başka bir boyutu yaşayamayan bir durum eklenir. Yani hep aynı kalır ve genelin yaşadığı durum budur. Bu durumdaki kadının neresi sevilecektir? Sevilecek bir yanı var mıdır? O zaman ne demeye "sevdik" diyorlar bu insanlar? Hatta uğrunda ölüyorlar, adam vuruyorlar, zorluk çekiyorlar, hatta "sevdiklerini" bile öldürüyorlar. Burada bir tersliğin olduğu açıktır. Mesela erkek çok sevdiği için her şeyi yapar, canına da kıyar. Ama "sevdiğim" dediği birini daha "sevmeyi" bir zaman sonra rahatlıkla düşünür ya da Türk askerinin "sevdiğine" el atmasına sesini çıkaramaz. Namusu Türk askerindeyken o kadar da uğrunda ölünesi olmaz, sevdiğine "göz konması" sineye çekilir. Ne sevgisidir bu? Küçük burjuvaların gözüne, kaşına bakarak yaptıkları, düzenin zorlamaları altında hiçbir saygı, değer, sevgi ölçüsünün kalmadığı, çocuklarını bile bir çıkar aracı gibi kullandıkları evliliklere baktığımızda büyük bir düşüşü görmekteyiz. İkiyüzlülük denilen şey bu ilişkinin orta yerinde durmaktadır. Bunlar herkesin yaşadığı bariz gerçeklerdir.

Yine de yaşanmaya devam edilir. Hem de bu durum her şeyin üstünde tutularak. Çünkü tutunulacak başka bir şey yoktur, bırakılmamıştır. Bu nedenle çocukları bu yola sokmanın her türlü şartlandırması en başından itibaren yapılır. Hatta şartlandırmadan da öte her şeyini buna göre hazırlar, belirler. Bir kız için daha çocuk yaşlardayken çeyiz hazırlayan anneler o çeyizi çoğalttıkça kızlarını "hayırlı" bir damatla birlikte hayal etmeyi düşünürler. Bu aslında en pazarlamacı bir tarzda çocuklarını piyasaya çıkarmaktan başka bir şey değildir. Aynı durum değişik bir tarzla erkek çocuklar için de geçerlidir. İnsanlar adeta cehennem deresine atılmaktadır. Işığı, güneşi göremez olurlar. Derenin dibine yaklaşırlarken cehennem şartlarına düştüklerini çok çarpıcı ve etkili bir şekilde anlayıp yaşamak zorunda kalırlar ve kaybediş bütün çıplaklığıyla ortaya çıkar.

Bu düşüşte her şeye rağmen erkek daha şanslıdır. Şansı dünya düzeneği içinde erkek cinsinin egemenliğindedir. Onun da, hiçbir şeye hükmedemediğinde, ya da sahip olamadığında, kendini düşkünce tatmin etmek, yaşadıklarına duyduğu öfkeyi yansıtmak için hükmettiği bir yeri, bir kadını vardır. Hatta düzen kadını, ona istediği gibi kullansın diye allayıp pullayıp sunmaktadır. En zayıflatılmış Kürt erkeği bile bu "olanağa" sahiptir. Kadın her şeyin ötesinde bir erkeğin kölesidir, başka bir vasfı yoktur. Ana olması bile sadece çocuğu doğurmakla sınırlıdır. Çocuklarından erkek olanı bile ona hükmedebilir, dövebilir. Kadının isteği, düşüncesi, sözü yoktur, hele kararı hiç yoktur. Kullanılacak bir mal gibi, kullanılabildiği sürece yeri vardır. Yaşamak için daha fazla köleliği kabul etmek zorundadır. Ana-baba evinden çıkmışsa da artık orası bir daha onu kabul etmez. Çünkü kız sadece evleninceye kadar çocuklarıdır, ondan sonra ise başkalarınındır. Zaten bir boğazın daha çoğalmasına hiçbir olanak yoktur. Bundan dolayı kadın, erkeğin istemediği noktada yaşam olanaklarını büyük oranda kaybetmiştir. Toplum yalnız yaşamasına izin vermez. Bu nedenle başına getirilen her şeyi, erkeğin her türlü uygulamasını kabul etmek zorundadır. Başka şartlarda yaşamanın maddi olanakları olsa bile normal bir yaşama sahip olması imkansızdır.

> ***"Nasıl yaşayacağı kesinlikle bilinemeyen bir zürriyeti sürdürme akıl almazlığı var. Ama bu akıl almazlık kadını erkeğe, erkeği kadına tükettiriyor, bela ettiriyor."***

Açıktır ki, bu ilişkide çıkar, düşkünlük ve kölelikten başka bir şey yaşanmıyor. Zaten ilişkinin kendisi bunların temelinde doğuyor. Dibinin hiç güneş görmediği cehennem derelerine benzemesi de bu nedenledir. İçinde aydınlık, canlı yaşayan ne varsa yutulup gidiyor. Herkes bu cehennemi biliyor, ama herkes yine de ona koşuyor. Çünkü bu cehenneme atladığı uçurumun kenarında, buraya atlamayı tek çare olarak görecek kadar bir baskı, yenilgi, yalnızlık, şuursuzluk var. Ayrıca uçurumun kenarında, aşağıda daha mutlu olacağını kulağına fısıldayan iblisler mevcut. Üzerinde her şey denenecek, kendisine her şey yaptırılabilecek insan tipi böyle oluşturuluyor. Yaşam büyük bir boğuntuya getirilerek bireyler kendisinden, ülkesinden kaçırtılıp her türlü şekle sokulacak kadar içi boşaltılıp eritilmektedir. Kısacası bütün bunlar hain, işbirlikçi, bu yaşam cenderesi bitirilmesi hedeflenen bir Kürt yaratmak içindir. Diğer bir yönüyle bu yaşam "düşmanın Kürdü" olmak içindir.

Kürdistan devrimi kadın devrimidir

Düşmana ait olan aile kalesine yerleştirilmiş, ama orayı kendi kalesi sayıp kaybetmemek için her şeyi yapan, orada kendini kral sanan bir erkekle, cinselliğinden ve doğurganlığından başka bir yanıyla ortaya çıkamayan, alabildiğine kadınlığı öne çıkarılmış bir kadın, bu düşkünlük, bireycilik, işbirlikçilik kalesini kendileri için bir başarı sayarlar. Hele erkek kendisini bu başarısıyla tam "adam" oldu sayar. Ama gericiliğe, faşizme, sömürgeciliğe hizmet eden bu ilişki, düşmanın kadını en kötü bir şekilde kullanmasını kat be kat arttırır. Sinema ve televizyonlarda kadın her geçen gün daha da yoğunlaştırılarak pazarlanmaya çalışılır. Tam bir toplumsal yozlaşma ve çürüme yaşanır. Diğer yandan din etkili, kendini softaca her şeyden uzak tutanlar da başka bir uçtan büyük bir düşüşü temsil ederler. Her iki durum da düşmanın en iyi kullanabildiği zeminlerdir. Çünkü bunlar farklı uçlarda olsalar da aynı şekilde ulusal kurtuluşa, devrime ve sosyalizme karşı olan tipleri ortaya çıkarırlar.

Sonuçta, Kürdistan'da yitirilen, yaşamın kendisidir; insandır, kadındır, erkektir, düşüncedir, sevgidir, aşktır... Karşılığında ne verilmiştir Kürde? İnkar, hiçleşme, düşkünlük, bireycilik, yabancılaşma, sahtelik ve düşüncesi, emeği, sevgisi ondan çalınmış "insan gölgeleri." Bu Kürdün her yanı çürümüşlüğün en iğrenç kokuları ve görüntüleriyle kaplanmıştır. Çirkinliğin saltanatı bütün iğrençliğiyle, bozulmuşluğuyla hakimdir. Güzellik ise her yerde çirkinliğin sultası altında yasaktır. İlişkide güzellik yoktur, kadında güzellik yoktur, dostlukta, anada babada, kardeşte güzellik yoktur. Hepsi bireyciliğe, ikiyüzlülüğe, sahteliğe kurban verilmiştir, çünkü bu geçerli olan tek felsefedir.

İşte devrimci çözüm bu yitirilmeye, çirkinleşmeye, sevgisizliğe, saygısızlığa, inkara, bireyciliğe, yani yaşamın önündeki tüm engellere karşı geliştirilmiştir. Bu çözümü geliştiren Başkan APO şöyle demektedir: ***"Çok güçlü bir devrimi düzenlerken PKK siyasetindeki doğrultu kaybedilen, bitirilen genel özgürlük kadar, kadın özgürlüğüne de kaleleri açık tutmak ve yavaş yavaş bu kalelere yürümelerine imkan sağlamak, böylece toplumun yeniden zengin yaratılmasına yol açmaktır. Kadınsız bir toplum, erkek egemenlikli bir toplum yerine, kadının oldukça yer aldığı, bunun gittikçe eşitliğine, özgürlüğüne, yılmayan kişiliğine bağlı olarak gerçekleştirildiği özgür kadın ve erkeklerin toplumunu yaratmaktır."***

Kürdistan'da yaşanan özgürlük devrimi, tarihteki örneklerinin aksine devrimleri erkek egemenlikli olmaktan çıkarıp kadının eşit, özgür, bilinçli, iradeli, kişilikli katıldığı bir devrim olarak gelişmektedir. Bu, tarihsel olduğu kadar güncel bir zorunluluk olarak gelişmektedir. Özgürlük, tarihin ve toplumun nesnel zorunluluklarını bilince çıkarıp onun devrimci eylemini ortaya çıkarmaksa, PKK özgürlük anlayışında ulaştığı düzeyi böyle bir yaşamsal boyutta çok belirgin olarak kanıtlamıştır. Bu yüksek bir özgürlük ihtiyacının en çok duyulduğu bir yerde yoğunlaşması ve devrimci bir çözüme yönelmesi, onun en anlamlı bir şekilde yaşam bulması, yaşama yansıması olmaktadır. Kaldı ki yaşamda kadının köleliği tüm toplumun köleliğini doğrudan etkiler. Kadın bu kadar özgürlük yoksunuyken, erkeğin özgür olduğunu söylemek imkansızdır. Bu tıpkı Kürdistan'ın özgür olmadığı şartlarda Türkiye toplumunun da özgür olamayacağı gerçeğine benzemektedir.

Başka toplumlarla ortak yanlar bir yana, Kürdistan'da kadın özgürlüğü en zor koşullarda, en düşkün düzeyden ve en çok köleleştirilmiş Kürt kadınının gerçeğinden dolayı en zorlu bir mücadeleyi gerektirir. Sadece sosyal bir sorun olmaktan çok, siyasal bir sorun olarak Kürdistan özgürlük mücadelesinin temel konularından biridir. Çünkü kadın-erkek ilişkisi tamamen egemenlerin çıkarlarına yönelik kurulmuş bir siyasal ilişkidir. PKK'de buna karşı siyasal bir savaşım yürütülmektedir.

Sürecek

Sosyal militan...

Baştarafı 8. sayfada

getireceksiniz. Askeri olmak yetmez, bir de sosyal militan olacaksınız.

Sosyal militan ne demektir? Günlük yaşam ilişkilerinde tam bir devrimci tarza sahip olmak demektir. Militan tarz diyorum: Sosyal teslimiyetçi, sosyal çılgın, sosyal tahrikçi-provokatör demiyorum. Şimdi sosyal alanın büyük bir kısmı böyledir. Uyum adına teslimiyet, uzlaşma, mücadele adı altında da bozgunculuk. Hayır! Sosyal militan; ne teslimiyetçidir, ne bozguncudur. Yoldaşlarıyla uyum içindedir, ama çok dinamik, tamamen ilkeleri gözeten bir uyumdur. Yine mücadele eder, ama bozgunculuk olsun, örgüt bağları zayıflasın diye değil. Örgüt bağlarıyla, örgüt ilkeleriyle ters düşen ne varsa onları gidermek için, yani kişiye hakim olan yanlış tutum ve davranışları gidermek, kişiyi tekrar doğru yaşamla bütünleştirmek için mücadele eder. Yoksa canını çıkarmak, bir kusurda bir insanı boğmak, bir hatada, bir zayıflıkta onu bitirmek için değil. Tam tersine, onu güçlendirmek içindir. Eleştiri veya mücadele ilkesini kendi aralarında, sosyal, siyasal yaşamlarında uygularlar. Askeri yaşam söz konusu oldu mu, pür dikkat kesilirler. Hatta ekonomik yaşama da indirgerler. Ekonomik yaşamın da savaş ekonomisine göre gelişmesi gerektiğini iyi bilirler.

Bir militanın yaşamı bu kadar kapsamlıdır. En kapsamlı ifadesi ise sosyal yaşama nasıl adapte olunur, noktasıdır. Güzel bir dili olacak, çok yoldaşça bir iletişimi olacak, kesinlikle çirkinliğe, öfkelere, sıkıntılara yol açabilecek durumlara girmeyecek. Zaten ne girer, ne de girdirir. Bütünüyle bu sosyal yaşamın bir zeminidir. Böyle biri sosyal militandır. Aile ilişkilerine, din olgularına, sanat dallarına, ekonomiye yansımasında da hep böyle militan tarzı gözetir.

Demek ki, bu yönüyle mutlaka kendinizi eğiteceksiniz. Sosyal terbiye ölçülerini bulacağız. Düşmanın bu konudaki dayatmalarını, geleneklerin tehlikelerini kesin göreceğiz ve amansız karşı duracağız. Geçmişi tümüyle reddetmiyoruz; fakat çok tehlikeli ve düşmanın beslediği hususlar var. Göreceğiz, karşı koyacağız, özgürlüğümüzü çok dikkate alacağız, özgür kişiliği, özgür ilişkiyi, demokratik ifade tarzını, estetik tarzı, kısacası, ölçülerimizin açıklığa kavuşmuş nesi varsa onu gözeteceğiz. Böylece, kendini yetiştiren bir militanın büyük bir savaşım odağı olacağı açıktır. Bir yaşam kaynağıdır, bir yaşam aydınlığıdır, bir yaşam silahıdır ve böyle bir militana kimse boyun eğdiremez, kimse onu yıkamaz, kimse ondan zarar göremez. O bir yapıcıdır, o yıkması gerektiğini bildiği kadar inşa etmesini de bilir. Neye, ne kadar ihtiyaç varsa vermesini bilir.

Zorluklar kadar özgürlükleri de önünüze koyuyoruz

Ne kadar böyle olmayı becerdiniz veya becermek için ne yapmanız gerekir, o da sizin göreviniz. Biz çok açıklıkla özgürlük kadar zorlukları da önünüze koyuyoruz. Anlayacaksınız, kendinize uygulayacaksınız. Başka türlü hayvanlaşmanın, çılgınlaşmanın, deliliğin önüne geçilemez. Ve sizi yaşatmak mümkün olamaz. Öyle sandığınız gibi de askerlik-maskerlik yapamazsınız, siyaset filan da yürütemezsiniz. Anlayalım diyorum.

Genelde bu hususları sosyal alana ilişkin belirtiyorum. Sizin güçlenmeniz için, hem çok teorik, hem çok canlı pratiklerle önemli yaklaşımlar geliştiriyoruz, çünkü bu çok önemli. Yaşamı başka türlü kurtarmak mümkün değil. Ve kendimi sürekli ortaya koyuyorum. Çünkü şu anda düşmana gücüm, istediğim gibi tam yetmezse, size gücüm tam yetmezse, kendime de gücüm yetmez. Benim her zaman için bir yöntemim budur; düşmana vurabildiğin kadar vur, onda kusur etme. Yine yüklenebildiğin kadar partiye ve halka yüklen. Ama baktın adamlar, deve gibi hendeği atlayamıyorlar, o zaman biraz kendine yönel, kendini koştur. Ben kendimi böyle koşturmasını bilirim.

Benim şu anda bütün etkinliğim nedir? Benim bütün etkinliğim "kendimi koşturma gücümden kaynaklanıyor." Zaten hem savaşı, hem de onun dönüşümünü başka türlü yürütmem de imkansız. Neyiniz var ki? Bu toplum, dayanarak savaşacağım ne sundu ki, düşman ne kadar açık bırakıyor ki? Ben onları değerlendireceğim, zaten hepsini korkunç değerlendirmişim. Geriye kendi alanım, kendim kalıyorum. Kendimi de gördüğümüz gibi iyi işletiyorum. Kendime gücümün yetmesi, kendimi terbiye etmem önemli. Ben bir insanım, benim de sizin yaşadığınıza benzer derinleşme ve bunun gibi sorunlarım olabilir. Ama, sıkı sıkıya hemen üzerine gidiyorum. Sizin yıllarca mahkum etmediğiniz bir özelliğinizi ben dakikası dakikasına mahkum ediyorum. Siz yetmezliği yıllarca gideremiyorsunuz. Yine sizin bir yaşam tarzı bellediğiniz çirkinliği ben anı anına gideriyorum. Kendi üzerimde durmam, kendimi eğitmem korkunç bir tempoyladır. Bu tempoyu bu kadar şiddetlendirmezsem, sizi terbiye etme gücünü nereden bulacağım. Kesin anlama, kesin kavrama, hani "kaşla göz arası" derler ya, kendini bu kadar büyük bir hızla, zamanında hazırlama var. Böyle yapmazsam sizin bu korkunç hazırlıksızlığınız, yetersizliğiniz bin önderliği çökertir ve götürür, dayanamazlar.

Kürdistan sosyalizmi sınırları...

Baştarafı 11. sayfada

kendilerini en büyük demokrat ilan ediyorlar ki, bu konuda mutlaka düzeltilmesi gereken büyük bir yanlışlık, büyük bir oyun vardır. İşte PKK, bu büyük yalan-yanlışa karşı da savaş başlatmış ve bu büyük oyunu bozma taarruzuna girişmiştir. PKK bu özelliğinden dolayı tehlikeli bir örgüt olarak görülüyor; "teröristlik" yakıştırmasıyla gerçeklerden duyulan korku gizlenmeye çalışılıyor, oynanan büyük oyunun bozulmasına asla izin verilmek istenmiyor.

Emperyalizm, sömürgecilik ve feodalizm PKK öncülüğünde gelişen ve dünya genelinde esin kaynağı olmaya başlayan Kürdistan sosyalizminin bu yakıcı özelliğini çok iyi görmektedir. Bu sosyalizm, geçmiş sosyalist deneyimlerden bütün yönleriyle dersler çıkaran, içinde gerçekleştiği halk ve ülke sınırlarına sığmayıp uluslararası sahalara taşan, özellikle enternasyonalizmi öne çıkaran bir sosyalizmdir. Bu sosyalizmi yenilmez kılan ve karşı-devrim sistemini ürküten onun bu enternasyonal özelliğidir. Ya da belli sınıfsal çıkarların temsil gücü olma iddiasından da öteye, bir insanlık idealine göre yön vermiş olmasıdır. Bu sosyalizm, bir daha bir araya gelmesin, ülke ve kimlik gerçekliğine bir daha dönüş yapmasın, Kürt sorunu tekrar gündeme gelmemecesine tarih sahnesini terk etsin diye dünyanın her tarafına dağıtılmış bir halka yeni bir ruh, ulusal bir kimlik, özgür bir yaşam sunuyor, onu bu noktada bir araya getiriyor. Dünyanın her tarafına savrulan bu halkın bireyleri, bulundukları ülke insanlarıyla sosyal ve siyasal ilişkiler içindedir. Bu yeni Kürt kişiliği canlıdır, coşkuludur, umutludur, kararlı ve azimlidir; özgürlüğe, onurlu yaşama tutkundur. Uyuşuk değildir, maddiyata ve bundan kaynaklanan soyut duygulara esir değildir. Sorgulayıcıdır, hak arayandır, politiktir, ideallerine bağlıdır. Bu özellikleriyle ilişkide olduğu diğer kıtaların insanlarında iz bırakıyor, merak uyandırıyor, sorular yaratıyor. Dünya egemenlerinin tarihten gelen deneyimleri; ayrıca toplumsal kontrol ve yönlendirme için örgütlendirilen araştırma kurumları, uzmanları, toplumbilimcileri, ruhbilimcileri vardır. Oldukça önemsiyorlar ve ciddiye alıyorlar Kürdistan merkezli bu insansal gelişmeyi. Toplumlarına sızmış bir virüs olarak değerlendiriyorlar. Bir Almanya'nın kendi ülkesinde Kürtlere karşı bu kadar saldırgan bir politika izlemesi ve yine Türkiye'yi bu kadar desteklemesi, genel sosyalizm korkusu olmakla birlikte, Kürdistan sosyalizminin Almanya'da bulunan ve Almanlarla ilişkide olan yüzbinlerce Kürdistanlının iç dünyasına yerleşmiş olması, yine bunun kabına sığmayıp Almanlara da bulaşmasıdır. Başkan APO; ***"Avrupa'nın ortasında sosyalizmin savunuculuğunu kahramanca yapmaktan gurur duyuyoruz"*** demektir.

PKK sosyalizmi, böyle özellikleri ve etkileri olan bir sosyalizmdir. Kimlik ve kökeni olmakla birlikte, dünya halklarının kardeşliğine inanan, onların kaderinin ortak olduğunu savunan, yücelmenin de düşürülmenin geneli ilgilendirdiğini bilen ve bu nedenle kendini bir coğrafyada, bir halk somutunda, bir çevrede mutlaklaştıran bir sosyalizm değildir. Kürdistan ya da PKK sosyalizminin böyle bir yaklaşım boyutuna sahip olduğu, Başkan APO'nun sosyalizm mücadelesinin her anını çözümleyen sayısız ciltler dolusu değerlendirmelerinin içeriğinden çok iyi anlaşılıyor. "PKK nedir, PKK'li kimdir" sorusu günlüktür ve sosyalistleşmek için vazgeçilmezdir. PKK'nin istediği insan; kendi her ilkesine gözü kapalı evet diyen, kurallarına uymayı yeterli gören, ideolojik-politik hattına fanatikçe bağlı olan, sadece PKK ne derse onu yapmaya hazır bekleyen köle kişilik değildir. İlkenin, kuralın, yaşamın, ideolojik-politik hattın yaratıcısı ve azından katkı sunucusu olan, özgürce düşünebilen, özgürce davasını omuzlayabilen, tarihsel gidişata müdahale edebilen, buna benzer görevler için varlığını hissettirebilen ve kendini "yoklar" listesinden "varlar" listesine geçirebilen insandır. PKK böyle insanı yaratma mücadelesini veriyor, ancak böyle insana saflarında onay veriyor.

PKK sosyalizmi; zayıf insanı güçlü insan yapma, onursuz yaşamdan özgür yaşama yaratma devrimidir. Başlangıçtan bu insan devriminin adımlarını atmıştır; bir o kadar önemli olan gelişme perspektifinde de hiçbir son durağa yer vermemesidir. Bu anlamda Kürdistan sosyalizmi, sınırları tanımayan büyük insan devriminin adıdır.

İnadıına çözüm ile...

Baştarafı 2. sayfada

Şimdi DYP-CHP'nin atlamalı ikinci koalisyon hükümeti kurulacak. Başarılı olamayacağı kesin bilindiğinden, gündemde hep seçim tartışmaları ağırlık oluşturacak. Seçim yasalarıdır, seçim barajlarıdır, seçim demagojileridir, seçim anketleridir, seçimin galip ve mağluplarıdır derken, altın değerdeki zaman çok hırsızca ve tehlikelice çalınacak. Yine 8. maddenin "değiştirilmesi" yönündeki tartışmalar, neden bir kısım DEP'lilerin serbest bırakılmadığına dair demagojiler, "demokratik"leştirme adımları vb. de bunun cabası. İç kamuoyu bu şekilde bir beklenti içine sokulacak ve asıl sorunlar da gözlerin göremeyeceği kadar uzaklarda tutulacak. Bir diğer yandan ise Avrupa'ya sözler verilerek göstermelik değişimler yaparak Gümrük Birliği'ne kabul edilmeye çalışılacak.

Bu şekilde korkunç bir aldatmaca oyunu sahnelenirken, her şeyin önüne bu yapay gündem çıkarılırken, Kürdistan'da da imhanın yolu açılacak. Gerçekten Türk egemenlik ruhunu, onun faşist gözü karalıkla şekillenen psikolojisini hiçbir zaman gözardı etmemenin mutlak gerekli olduğunu unutmamak gerekiyor. Türk egemen sınıfının bütün tarihi kesitleri böyle bir ruh halini, siyasal değerlendirmelerin içine oturtmak gerektiğini zorunlu kılıyor. Bu ruhi şekillenmenin tarihte çok kötü izler bıraktığını, milyonların kanını döktüğünü, insanlığın başına bela olduğunu tarih yazıyor. Aslında Batı da, yani ABD'si de Avrupası da böyle kabadayı, kuru inatçı ve gururlu bir güçle karşı karşıya olduğunu biliyor. Batı, Türkiye'nin bu zayıf konumundan yararlanarak çok taviz koparabilir, birçok yaptırımda bulunabilir, bağımlı da kılabilir, ama bütün bunlar bu kemalist-faşist cumhuriyetin sonuna kadar savaşmasının önüne geçemez. Şiddet ve imha politikası ancak kesin yenilirse son bulabilir.

Bu nedenle cephe önlerinde olsun ve cephe gerilerinde olsun, Türk faşist egemen ruhunu değerlendirmek gerekiyor. M. Kemal'in "Komünizm görüldüğü yerde ezilmelidir" anlayışı ve sloganı, artık komünizm tehlikeli olmaktan "çıktığı"na göre, bu "Kürt görüldüğü yerde ezilmelidir" sloganına dönüşmüştür. Eğer bazı "demokratikleşme" adımları atılırsa bunlar, görüldükleri yerde ezilecek Kürtler için olmayacaktır. Tersine bu Kürtlerin daha kolay ezilmeleri ya da ezilmelerine ses çıkarılmaması için yapılacaktır.

Sonuç olarak; kış süreci, TC'nin ikili taktiğine sahne olacak. Bir yandan göstermelik adımlarla dış baskıları ve dayatmaları frenlemeyi hedeflerken, bütün dikkatleri bu noktaya çekerken, diğer yandan son gelişmiş askeri teknikle imha savaşını yürütecekler. Türk genelkurmayı, bu imha stratejisini açıkladı. Bu imha savaşına işbirlikçi KDP'yi ortak edeceğini, bir "sandviç harekatı"yla ezme stratejisini başarıya ulaştırmayı hedeflediğini belirtti. Eskisinden bir farkı, TC'nin göstermelik değişimlere daha dikkat çekmesi, imha savaşını politik söylemine fazla yansıtmaması olacak.

PKK önderliğindeki devrim cephesi ise, sömürgeci imha siyasetinin şimdiki ve olası saldırı ve amaçlarını iyi hesaplayarak buna göre planlamasını, inisiyatif düzeyini, askeri-siyasi hedeflerini çizmekte, başarısı için hazırlıklarını yoğunlaştırmaktadır. Ulusal ve uluslararası elverişli siyasal koşullar her zamandan daha ustaca değerlendirerek, Kürdistan devrimini hem olası komplolardan koruyacak, hem de yeni mevziler kazandıracaktır. Savaş cephesinde ve siyaset sahalarında sürecin canlılığını iyi yakalayarak, tehlikeleri önceden görerek bertaraf edecek, kendi inisiyatifinde, direkt ya da indirekt olarak ulusal kurumlaşma ve ulusal iktidarlaşma hedefiyle görevlerinin başarısı noktasında yoğunlaşacaktır.

V.i.S.d.P.

Ayşe Çetinkaya
Stadion Alle 59, 2 th
7430 İkast / Danmark

Yazışma adresi:

Serxwebûn
Postfach 10 31 13
50471 Köln

Hesap numarası

Kreissparkasse Köln
Konto Nr.: 31 97 2
BLZ: 370 502 99

Avustralya	5,00	A$
Avusturya	30.00	s.
Belçika	90.00	bfr.
Danimarka	16.00	dkr
Fransa	14.00	ffr
Hollanda	4.50	hfl
İngiltere	2.00	£
İsveç	16.00	skr
İsviçre	4.00	sfr
Norveç	16.00	nkr

SOSYAL MİLİTAN

YAŞAM KAYNAĞIDIR, YAŞAM AYDINLIĞIDIR, YAŞAM SİLAHIDIR

Savaşın ideolojik, siyasi, askeri doğrultusu ve uygulama düzeyinde yaşanan gelişmeler oldukça yoğundur. Özellikle halk için ihtiyaç duyulan bilinçlenme ve örgütlülük, etkisini daha da derinleştirerek sürdürecektir. Özel savaşın bunu engellemesi artık mümkün değildir. Zaten bizim de savaşan halk gerçeğiyle kastettiğimiz budur. Ancak savaşan bir halk gerçeğine ulaştığımızda, halkın gerek ideolojik gelişimi, gerek siyasi-askeri gelişimi ve birçok yönüyle kendini güce kavuşturması mümkündür ve olan da budur.

Ulusal hareketin kendisi, sömürgesel ve hatta ondan da öteye parçalanmış, eritilmiş, kendisi olmaktan çıkarılmış bir toplumu veya bir halkın yaşadığı toplumsal gerçekliği hem çözmeye, hem onu yaşanılabilir bir sosyal düzey olarak yeniden oluşturmaya yöneliktir. Esas amaç budur. Bütün ideolojik, askeri, siyasi faaliyet, son tahlilde, yaşanılabilir bir sosyaliteyi yaratmak içindir. Halkın toplumsal değerlerini amaçlamazsa, onun uğruna büyük bir savaşım gereği bilince, ruha kazılmazsa, devrimci eylemi geliştirmeniz şurada kalsın, onunla oynayan, çarçur eden bir konumdan kurtulamazsınız. Bunları çok işledik ve kesinlikle anlayacağız. Başka türlü bu savaşın hattı anlaşılamaz, içine girilip yürünülemez, savaşılamaz.

Sosyal gerçeklik esastır. Sosyal realiteyi, sosyaliteyi kavramadan ve kendi toplumsal gerçekliğimizi, kendi sosyalitemizi, cemaatimizi, aşiret, kabile ulusal düzeyimizi bütün yönleriyle çözmeden, sağlıklı bir ideolojik, siyasi, askeri formasyona ulaşmak mümkün değildir. Aslında biraz ideolojik, siyasi ve silahlı düzeyiyle aşırı uğraştım. Bununla uğraşırken sosyaliteyi sıkı sıkıya göz önüne getirmek gerekiyordu. Bu konuda bir darlık olabilir. Savaşımın sosyal cephesini doğru anlamanın, ne kadar önemli olduğunu sorgulamak, öncü düzeyinin sağlamnum, bir komite içerisinde üç-dört kişiyi kolektif çalıştırmak, yine bir takımı yüksek moralle, uyumlu bir birim olarak yürütmektir. Bunu sağladığımızı söyleyemeyiz. Nereden kaynaklanıyor? Sosyalleşmenin gereğini bile doğru dürüst kavrayamayan, sömürgeci düşmanın dağıttığı, kendine benzeştirdiği bireyden ya da çok ilkel beş-onbin yıl öncesinin klan-kabile düzeyini bile yakalayamayan bir kişilikten kaynaklanmaktadır. Yaşadığımız çok acı bir gerçek de budur. Siz klan-kabilenin ötesinde olduğunuz kadar, düşmanın, her türlü toplumsal direnme imkanını elinden alarak, tümüyle kendisini inkar temelinde ve adım adım bir birey olarak tek başına, kendine benzeştirmede kullanılan bir malzeme durumundasınız.

Devrimci eylemimizi anlamak isteyenler, öncelikle bu temel sosyal özelliği aklında tutmak zorundadır. Neden sevilmiyorsunuz, neden saygı yok, neden sizden doğru dürüst militan hayvanlaşmaktır. Acıdır, ama bu bir gerçek. En tehlikelisi de modern çağın elbise kravatıyla kendini gizlemektir. Şu anda çağdaş elbise altında beş-on bin yıl öncesinin klanından daha beter bir hayvan geziyor. Bu benim yargım, tarihi yargımdır ve tartışmaya açıktır. Ve siz sosyal gerçekliğinize anlam vermedikçe, bizim için neden-nasıl gerekliliğini, sosyal gerçekliğin toprakla bağını, siyasetle bağını doğru koymadıkça bu konuda kendinizi disipline etmedikçe, ben sizi hayvan olarak değerlendirmeye mutlak anlamda devam edeceğim. Çocuk olmayalım ve kendi kendimizi de kandırmayalım. Bu kadar büyük çabalara rağmen, sağlıklı bir örgüt komitesi, savaş komitesi, hatta yoldaşça yaşam birliktenliği yok. Neden? Bireycilik yapılabilir, örgüt de dağıtılabilir, ama bunun da bazı biçimleri var.

Şimdi elimizde bazı örnekler var. Günlük olarak incelemeye tabi tutuyorsunuz. Şu anda

"PKK hareketi, yılanın ağzından taş alma hareketidir. Midesine çekse bile eritmeme hareketidir. Böyle başladık ve taş olmaktan çıktık. Şu anda beynine vurulan sopaya dönüşüyoruz veya sivrisinek olduk burnundan giriyoruz, gözünden giriyoruz, sersemletiyoruz. Her gün bir yerlerinden vuruyoruz. Bu bir direnme hareketidir."

lumsal düzeyi o kadar yaşanılamaz duruma getirilmiş ki, her türlü parçalanmışlık, aile, kabile, aşiret dağınıklığı kadar, ulusal düzeyin çok geriliği, yine üretim ilişkileri, kültür düzeyi, sanat, moral gibi bütün bu hususlarla, herhangi bir sınıfsal, sosyal baskının da çok ötesinde, erimekle yüz yüze gelme, kendisi olmaktan çıkma, canına okuyan düşmana benzeşme tehlikesinin çok ileri boyutlardaki bir gerçekliği ifade ettiğini biliyoruz. Kavgamız, bütün mücadele silahlarımız, bunu engellemeye, durdurmaya ve özgür gelişme yoluna sokmaya yöneliktir. Ne kadar başardık? Mevcut durumdaki öncülük düzeyimiz, en yoğun çarpışma ifadesi olarak askeri düzey, bunu ne kadar tersine çevirebilir, başaşağı gidişi ne kadar durdurabilir, kısacası gelişmenin neresindeyiz? Bütün bunlar her gün sorgulanıyor. Zaten savaşın topyekün ifadesi hem düşman cephesinde, hem de bizim cephemizde bu anlamdadır ve kesinlikle sonuna kadar doğru anlamalıyız. Bunu yeterince kavramayanların dar ufku, çok bahsettiğimiz, yaşadığımız yüzeysellik, kendini bile çözmekten uzak durum aşılamaz. Ne iddiada, ne pratik düzeyde devrimci bir hamle sahibi olmak şurada kalsın, engel olmaktan kişi kendisini çıkaramaz. Bunlar önemli hususlardır. Bu işlere anlamadan öyle sallana sallana girilemez. Büyük öfke, dağılmakla yüz yüze lılığını ölçmek ertelenemez olduğu kadar, vazgeçilemez bir ders veya gelişme özelliğidir.

Sosyal grup olmak insana özgüdür

Sosyalite hem üstyapının, hem altyapının temel bağlayıcı gövdesidir, omurgasıdır. Sosyal cemaat veya sosyal grup olmasını bilmeyenler; siyasileşmeyi, askerileşmeyi de hiç bilmezler. Hatta bu kadar bilinç düzeyi veya üstyapı kurumu olarak da değerlendirebileceğimiz parti, ordu, sizi sosyal yönden bir araya getirmek, sosyaliteyi bir adım ilerletmek içindir. Çok dağınık, içinde her şeyi barındıran, yaşanılamaz, dilinden tutalım her türlü sosyal davranışına kadar anlaşılamaz, neredeyse kendini ifade edemez düzeyden; anlaşılabilir, ifade edilebilir, hatta biraz yaşanılabilir düzeye getirmek önemlidir. Unutmayalım ki, sosyalleşmeyen insan hayvandır! İnsanlık, maymunlaşmanın eşiğindeyken kendi kimliğini ancak sosyalleşmekle bulmuştur. Bir sosyal grup olmak insana özgüdür.

Sizler sosyal yönden çok gerisiniz. Neden bir grup hareketini veya bir gerilla takımını yiyip bitiriyorsunuz? Neden bir örgüt komitesini çalıştıramıyorsunuz? Hâlâ benim en büyük soruçıkmıyor, neden işlerinizi ustaca yürütmüyorsunuz? Neden en ilkel, geri işlerden başka hiçbir şey elinizden gelmiyor? Neden yücelmiş işlerde; sanat, askerlik, siyasal ve buna benzer birçok işte ciddi bir başarınız söz konusu olamıyor? Nedeni, sizlerin, en temel toplumsal bir birim olmada bile kendiniz olmaktan çıkmanızdır. Toplumsal gerçekliğin neresindesiniz, neyini ifade ediyorsunuz? Ne kadar düşmana, ne kadar kendinize aitsiniz? Dört-beşbin yıl önceki klana ne kadar benziyorsunuz, günümüzün ne kadar gelişmiş sosyalitesini yaşıyorsunuz? Bu yönlü soruları da kendinize sormuyorsunuz ve öfkelendiren de budur. Düşünün, insanı deli eden özellikler ne kadar yaygın. Almış başınızı gidiyorsunuz. Yaşamınızda nizam, disiplin var mı? Acaba ne kadar sosyal grup olmak istiyorsunuz? Bir küçük takım olabiliyor musunuz?

Toplumsallığı tanımayan bireycilik hayvanlaşmaktır

PKK'yi biz bir komite olarak şimdiye kadar çalıştıramadık. Ben bunu bireycilik engelledi demeyeceğim. Keşke bireycilik yapmayı bilseler, o da yok. Çünkü bireycilik biraz toplumsallığı gerektirir. Toplumsallığı tanımayan bireycilik, idam hükümleriyle yargılananlar var, ne yapacağız? Hiçbir şeye gelmiyor, yaşama gelmiyor, hizmete gelmiyor. Bireycilik kapitalistliğin yapısıdır. Kapitalizmin de bazı ölçüleri var. Bir kapitalist nasıl işçi sınıfını, bütün toplumu kendine hizmet ettiriyorsa, o da bizi kendine hizmet ettirsin. Akıllı bir kapitalist, içimizdeki kapitalizmin yolcusu bunu yapsın. Bunun yanından geçmiyorsunuz. İlkel klan cemaatlerinin de bir saygınlığı var. Bizde o da yok. Şüphesiz bu durum düşmanın vahşiliğiyle izah edilebilir. Kemalizm deyip geçmeyelim, kemalist-faşist yaklaşımlar çıldırtıcıdır. Herkes hayretler içinde veya büyük şaşkınlık geçiriyor. İşte bunu izah ediyoruz. Ben sizi böyle bilinçli tipler olarak suçlamıyorum, bunu düşman yapmıştır. Düşmanın vuruş tarzı lime lime etmiş. Yani bir insan nasıl bir kavga sahnesinde veya bir boks sahnesinde üst üste müthiş yumruk yer ve sendeler, bir daha kendine gelemezse, düşman belki bundan daha kötü durumlarla bizi sendeletmiş. Düşünün peş peşe yumruk yiyen bir insan düşünebilir mi, kendini toparlayabilir mi? Biraz da böyle bir durumu yaşıyoruz. Yani bir türlü disipline, nizama gelmeyişiniz, bırakalım askeri, siyasi bir kurmay olmayı, sosyal bir

Devamı 6. sayfada